

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

41

T H O M A S B R E Z I N A

DÖRT
KAFADARLAR
TAKIMIDERİNDEN
GELEN EL

41

Brežina

DERİNDEN
GELEN EL

SAY

say

Thomas Brezina

Dört Kafadarlar Takımı 41

DERİNDEN ÇELEN EL

Thomas Brezina (d. 1963, Viyana)

Dünya çapında ün kazanmış Avusturyalı yazar, yönetmen, radyo programcısı ve senarist.

Astrid Lindgren, Christine Nöstlinger ve Roald Dahl okuyarak yetişen, Palyaço Hanabuk (Arminio Rothstein) fan klubüne üye olan, bu sa-yede kukla tiyatrosuna merak saran Brezina, ilk başarısını televizyon için yazdığı Kukla dizisinin senaryosu ile kazanır. Bu senaryo 1978'te Avusturya Büyük Gençlik Ödülü'nü kazanır. Ardından ORF'de kukla oynatıcısı, redaktör, yönetmen olarak çalışır. Aynı zamanda çizgi film çevirmenliği yapar. Yine ORF için 350'den fazla radyo oyunu yazar. 1990 yılında televizyonda kendi şovunu yapma olanağını bulur. 1992'de çocuklar arasında dostluk ve kardeşlik duygularını pekiştiren kişilere verilen Beyaz Tüy ödülünü kazanır. 1993'te Mickey Mouse tarafından Disneyland Paris'in 'fahri hemşerisi' ilan edilir. 1993, 1995 ve 1997'de Stiryalı Okuyan Baykuş ödülünü alır. 1993'te *Tom Turbo-Süper Bisiklet*'i yazar ve televizyona Sıcak Takip adlı haftalık şov programını yapmaya başlar. Bu şov programı 1996'da Uluslararası New York Festivali'ne seçilir. 1994'te Avusturya Eğitim Bakanlığı tarafından kendisine, o güne kadar yazdığı 13 kitap için Altın Kitap Ödülü verilir. *Dört Kafadarlar Takımı*, 12 bölüm-lük dizi halinde Pro7 ve ORF'de yayınlanır. 1996'da UNICEF tarafından Avusturya elçisi seçilir.

1989'dan bu yana yazdığı yüzün üzerinde kitap, 18'den fazla dile çevrilir. 1997/1998 öğretim yılında 1., 2. ve 3. sınıflar için hazırladığı *Fizik* adlı kitap, ders kitabı olarak eğitim/öğretim kurumlarında okutulmaya başlar. Eğitim Bakanlığı'nın önerisi üzerine okul yaşındaki çocuklara Beethoven, Schubert ve Strauss gibi klasik müzik bestecilerini tanıtmaya yönelik video çalışmaları hazırlar.

Ayrıca birçok ödüllü bir sitesi bulunmaktadır:

www.thomasbrezina.com

Say Yayınları
Dört Kafadarlar Dizisi 41

Derinden Gelen El / Thomas Brezina

ISBN 975-468-327-1

Özgün adı: Die Hand aus der Tiefe

© hpt-Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Viyana, 1996

Yayın yönetmeni: Murat Batmankaya
Editör: Gamze Varım
Almanca aslından çeviren: Veysel Atayman
Redaksiyon: Zeynep Atayman
Resimleyen: Atelier Bauch-Kiesel
Genel tasarım: Mehmet İlhan Kaya
Baskı: Eko Matbaası, İstanbul

1. baskı: Say Yayınları, İstanbul 2001

05 04 03 02 01 5 4 3 2 1

© Say Yayınları
Ankara Cad. 54/12 • TR-34410 Sirkeci-İstanbul
Telefon: 0 212 - 512 21 58 • Faks: 0 212 - 512 50 80
<http://www.sayyayinlari.com>
e-posta: sayyayinlari@superonline.com

Genel Dağıtım: Say Dağıtım Ltd. Şti.
Ankara Cad. 54/4 • TR-34410 Sirkeci-İstanbul
Telefon: 0 212 - 528 17 54 • Faks: 0 212 - 512 50 80
<http://www.saydagitim.com>
e-posta: saydagitim@turk.net

T H O M A S B R E Z I N A

DÖRT KAFADARLAR TAKIMI



Danimarka Serüveni

Almanca aslından çeviren:
Veysel Atayman

Resimleyen:
Atelier Bauch-Kiesel

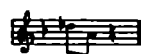
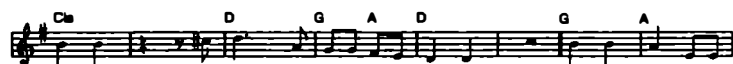
Serüven No. 41

say

İstanbul

DÖRT KAFADARLAR MARŞI

Klaus Back / Tini Beier



İçindekiler

Karanlık Koy	9
Derinden Gelen El	13
Jörge	19
Vikingler'in Son Dinlenme Yerleri	23
Karalar Giymiş Kadın	30
Meleklerin Kızıl Saçları Olur Mu?	35
Ganimet Turu	40
Gölge	45
Axel Kaza Geçiriyor	52
Meçhul Kişi	59
Garip Bir Telefon Görüşmesi	64
Savunmasız	69
"Def Olup Gidin!"	73
Duman	77
Lilo Pes Etmiyor	83
Koşucu	88
Kayalıklardan Gelen Çığlık	93
Canını Kurtarma Mücadelesi	98
Hava Kabarcıkları	105
Hazinenin Peşinde Olanlar Kim?	111
İşe Yaramış Bir Numara	118
Koydaki Gemi	125
Çifte Tabut	132
Şanssızlığın Getirdiği Şans	138

DÖRT KAFADARLAR TAKIMI

ADI: AXEL KLINGMEIER

TAKMA ADI:

VELET, UFAKLIK, CÜCECİK,
GÜDÜK, YERDEN BİTME

YAŞI: 13

BURCU: OĞLAK

HOBİLERİ: HER HAFTA

DEĞİŞİR, AMA ÇOĞUNLUKLA
SPORLA İLGİLİDİR.

EN SEVDİĞİ YEMEK: HER ŞEY

ÖZELLİKLERİ: SINIFDA BOYUMUN KISALIĞI
ALAY KONUSU EDİLİNCE ÇOK ÇALIŞTIM VE
OKULUN EN İYİ SPORCUSU OLDUM.

ARTIK KİMSE BENİMLE ALAY ETMEYE
CESARET EDEMİYOR.



ADI: LIESELOTTE (LILO) SCHROLL

TAKMA ADI: SÜPERBEYİN

YAŞI: 13

BURCU: YENGEÇ

HOBİLERİ: KAYAK VE
DAĞCILIK

EN SEVDİĞİ YEMEK:

ÇİN YEMEKLERİ

ÖZELLİKLERİ:

İKİ YANA AYRILMIŞ ÖRGÜLÜ

SARI SAÇLARIMLA GURUR DUYUYORUM.

ELİME GEÇEN HER POLİSİYE ROMANI YALAYIP
YUTUYORUM. ÇÜNKÜ ÜNLÜ DEDEKTİFLERİN
NUMARALARINI KAPIYORUM.



ADI: PAULA MONOWITSCH
TAKMA ADI: POPPI (PAULA
BENCE KORKUNÇ BİR İSİM)
YAŞI: 9

BURCU: BALIK

HOBİLERİ: EV HAYVANLARI

EN SEVDİĞİ YEMEK: MEYVE
SALATASI VE KAVUN... ET YEMİYOR.

ÖZELLİKLERİ: BENİM MİNİK BİR
HAYVANAT BAHÇEM VAR. İKİ KÖPEK, ÜÇ KEDİ,
BİR PAPAĞAN, BİR SÜRÜ TAVŞAN, SÜS BALIKLARI, FARELER
VE SON ANDA TAVAYI BOYLAMAKTAN KURTARDIĞIM BİR
NOEL BALIĞI BESLİYORUM. HAYVANAT BAHÇEMDEKİ
HAYVANLARIN SAYISI HER GEÇEN GÜN ARTIYOR.



ADI: Dominik Kascha

TAKMA ADI:

Hamlet'in babası

YAŞI: 10

BURCU: Terazî

HOBİLERİ:

Okumak. Okuduklarımın hemen
hemen hepsi aklımda kalır. Bu, takımın
çok işine yarar.

EN SEVDİĞİ YEMEK: Spagetti

ÖZELLİKLERİ: Annem ve babam gibi ben
de sahne ve kamera karşısına çıkmaya
başladım. Genelde çok karmaşık
konuşurum. Bu da arkadaşlarımı çileden
çıkartır.



DÖRT KAFADARLAR MARŞI

*Dört afacan Kafadar'ız
Her zaman hep ayaktayız.
Zorluklara hiç aldırmaz,
Hiçbir engel tanımayız.*

*Bir yarıymada tanıştık,
Birbirimizle kaynaştık;
Olduk harika bir takım,
Hemen işlere bulaştık.*

*Nerede bir kötülük varsa,
Bizler hemen ardındayız.
Kötünün şahi da olsa,
Onu yine yakalarız.*

*Biz dört yaman Kafadar'ız,
Her işe burun sokarız.
Her taşın altına bakar,
Hep "Neden?" diye sorarız.*

*Şarkı söyler gideriz,
Kötüleri sezeriz.
Kafadarlar denir bize,
Engelleri çiğneriz.*

KARANLIK KOY

Axel biraz çekinerek soğuk suya adımını attı. O an haklı olduğundan adı gibi emindi.

“Hayır! ‘Derinden gelen el’ diye bir şey yok! İmkânsız! Bu hikâyelerin hepsi fos!” diye mırıldandı.

Bütün kumsalı kuşatmış olan kaygan tabakayı ayaklarının altında hissetti. Bastığı yerde, ayakları bileklerine kadar batıyordu. Ama bir müddet sonra kaba kuma ulaşmıştı.

Axel bata çıka karanlık, tuzlu suda ilerlemeye devam etti.

“Koyda su acaba neden bu kadar karanlık?” diye aklından geçirdi. Önce sormak istedi, ama sonra vazgeçti. Soracak olsa Inga muhakkak ona gülerdi. Inga, Poppi’nin Danimarkalı kuzeniydi ve Axel ona “Yılın Korkunç Kızı” adını takmıştı bile.

Axel’i gıcık eden kızın ne çilleri ne de kıvırcık kızıl saçlarıydı. Onun cırtlak sesine ve ukala tavırlarına katlanamıyordu sadece...

“İddiaya girerim ki gece karanlık koya girecek cesaretin yok.” demişti kız oğlana.

Axel elbette bu meydan okumaya pabuç bırakacak değildi. “Bundan daha kolay ne olabilir ki?” diye kasılarak karşılık verdi.

Üç gün içinde yaz dönemi başlıyordu. Hava artık daha geç saatlerde kararıyordu.

‘Karanlık Koy!’ Koyun adı bu değildi muhak-

kak. Inga sadece onu korkutmak için bunu uydurmuş olmalıydı.

Danimarkalı kız iddiayı hemen kabul etti ve suratını gevşetip sırttı. Bu, hiç de dostça bir gülümseme değildi; kızın sırtması Axel üzerinde kötü bir etki yarattı.

İddia çok yüksekti; Axel kaybederse yepyeni patenlerini Inga'ya vermek zorunda kalacaktı. Ama kazanırsa 22 tane eski ve değerli madeni para alacaktı.

Inga, bir hafta boyunca babasıyla birlikte evlerinde ağırladıkları Dört Kafadarlar Takımı'nı küçük bir kayın ormanından geçirerek sahile götürdü. Axel, Lilo, Poppi ve Dominik, karanlık koydaki kumsala ulaşmadan önce dik ve dar bir yamaçtan aşağı inmek zorunda kaldılar.

Kum pırıl pırıl parlıyor ve günbatımının kızıl ışığında kor kor yanıyordu sanki... Ancak deniz, gece gibi karanlıktı. Dibini görmek mümkün değildi. Dominik bunun yüksek kayaların varlığıyla açıkla-nabileceği sonucuna vardı.

"O burada sık sık yüzeye çıktı." diye anlatmaya başlamıştı Inga, alçak ve ürpertici sesiyle.

Hep bir ağızdan "Kim?" diye sormuştu Dört Kafadarlar.

"Derinden gelen el!" diye hafif bir sesle açıklama yapmış ve dört arkadaşın şaşkın bakışlarını görmekten büyük bir keyif duymuştu. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle konuşmasını sürdürmüştü Inga:

“Bu, etten, kemikten değil, sudan oluşan bir eldi. Yalnızca sudan oluşan ve buz gibi sert bir el... Sana bir defa dokunmaya görsün. Ölüm fermanının imzalanmış demektir. Seni derinlere çekmesine bile gerek yok. Sana dokunduğu an, hareket edemediğin için kendiliğinden batıyorsun. Sanki damarlarındaki kana donuyor!”

“Siz kızlar, her saçmalığa inanıyorsunuz! Bu kadar çok korku hikâyesi okumamalısınız. Bunlar beyni sulandırmaktan başka işe yaramazlar!” diye homurdandı Axel.

Deniz sessiz ve çarşaf gibi dümdüzdü. Lilo, Poppi ve Dominik kumsalda nefeslerini tutmuş, arkadaşlarını izliyorlardı.

Su, Axel’in beline kadar ulaşmıştı. Üstelik çok soğuktu. Oysa dün ve önceki gün girdikleri denizde su sıcaklığı buradakinden çok daha yüksekti. Burası neden bu kadar soğuktu acaba?

Inga alaylı bir tonla “Sudan çıkmak istemediğine emin misin?” diye sordu. Kollarını zafer edasıyla göğsünde birleştirmişti. Sevinçten ağzı kulaklarına varıyordu.

Axel, “Hayır!” diye bağırdı.

“Evet!” diyordu içinde bir ses. “Hemen buradan çıkmalısın!.. Burada ters giden bir şeyler var. Geri dön ve yenildiğini kabul et!”

Delikanlı aniden suya uzandı ve kulaç atarak denize açılmaya başladı. Kolları ve bacakları bir saat gibi uyumlu hareket ediyorlardı.

Yaptığı yüzme hareketleriyle ısınmaya başlamıştı; ayrıca korku da yakasını bırakmıştı artık. Axel yeteri kadar açıldığını düşündüğü an, arkadaşlarına doğru döndü. Inga bu yenilgiye çok sinirlenmiş gözüküyordu.

Axel sağ kolunu sudan çıkararak arkadaşlarına doğru el salladı.

Lilo, Poppi ve Dominik de onu heyecanla alkışlıyorlardı.

“Hey Inga, bahsettiğin o soğuk el nerede? Yoksa bugün istirahat gününde mi?” diye kızla dalga geçti Axel.

Dominik ve Lilo gülmekten iki büklüm oldular. Poppi ise kıkır kıkır güldüğünü kuzeni fark etmesin diye elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Başarı Axel’in başını döndürmüştü, iyice taşkınlamıştı... Sırtüstü yatarak, ayaklarını vurmaya başladı. Sevinçten şarkılar söylüyordu. Eski bir korsan hazinesinden olduğu söylenen madeni paraları görmek için de sabırsızlanıyordu.

Oğlan zaferin tadını iyice çıkarttıktan sonra kumsala doğru yüzmeye başladı.

Ki karanlık suda yüzeye doğru bir el aniden fırladı...

DERİNDEN GELEN EL

Sudan çıkan el, çok soğuktu. Axel'in kalbi küt küt atmaya başladı. El, dokunduğu her yeri ateş gibi yakıyordu. Soğuktan bir ateş gibi...

Axel'in ödü patlamıştı ve sağa doğru hızla kaçmaya çalıştı. Bağırarak istedi, ama ağzından tek bir sözcük bile çıkmadı.

Arkadaşları kumsaldan Axel'in aniden havaya fırladığını gördüler. Bunun bir sevinç gösterisi olduğunu düşündüler.

Axel gördüğüne inanamamış, elin geldiği yöne gözlerini dikmişti. Suyun üzerinde, olup bitene işaret eden sadece küçük bir girdap görülüyordu.

Aniden korkunç bir soğuk Axel'in bütün vücudunu sardı. Inga'nın sesi kulaklarında yankılanmaya başladı: "Adeta damarlarındaki kan donuyor."

Kulaçla kumsala dönmek istedi, ama kolları iflas etmişti. Artık onları hissedemiyordu.

Aynı şekilde bacakları da kendilerine verilen komutları yerine getirmiyorlardı. Kasları taş gibi katı kesilmişti. Axel batmaya başladı. Deniz başı üzerinde kapandı.

Sualtında ürkütücü bir sessizlik vardı. Sanki kulakları tıkanmıştı. Axel sadece burun deliklerinden ve ağzından çıkan hava baloncuklarının sesini işitebiliyordu. Bir kâbus!.. Bu sadece bir kâbus olabilirdi! Bu kâbusun biraz sonra sona ereceğini ummak, Axel'in son şansıydı.



Axel gözlerini açtı. Tuzlu deniz suyu tenini yakıyordu. Simsiyah bir su... Nereye baksa gördüğü sadece simsiyah bir suydü. Başka hiçbir şey görülmüyordu.

O sırada el yine geldi. Avının hakkından yavaş yavaş gelen bir köpekbahğı gibi ydi.

Bu sefer oğlanın sırtını okşadı. Elin soğukluğu buzdan bir iğne gibi Axel'in omurgasına, ensesine ve başına battı.

Axel yeniden dibe inmeye başladı.

Denizin dibindeki mezara her geçen saniye biraz daha yaklaşıyordu.

"Buz, bütün vücudum buz kesildi!" diye düşündü delikanlı.

"Saçmalık! Buz su yüzeyinde sürüklenir." dedi kendi kendine.

Yüzmeliydi, mücadele etmeliydi! Bir şekilde tekrar hareket etmenin yolunu bulmalıydı.

"İmdat!" diye çığlık attı delikanlı. Ama bu çığlık zihinde atılan bir çığlıktı. Axel'in ciğerlerindeki hava neredeyse tükenmişti. Hava almaya kesinlikle çalışmamalıydı. Yoksa boğulurdu.

Yukarısı neresiydi? Aşağısı neresiydi? Yönünü iyice şaşırmıştı.

Derinden gelen el, Axel'e üçüncü kez dokundu. Karnını yakaladı. Axel'in bağırsakları düğümlenmiş gibiydi.

Yukarıda, kumsalda arkadaşları durmuş, karanlık denize bakıyorlardı.

Poppi “Çok komik Axel! Gerçekten çok komik!” diye hırıldadı. Axel’in başkalarını korkutmaktan büyük keyif aldığını iyi biliyordu. Kesinlikle onların tam önünde sudan çıkacak ve onların endişeli suratlarına bakıp gülecekti. Bu tür şakaları daha önce de sıkça yapmıştı.

Dominik saatine bir göz attı. “Sizleri gereksiz yere endişelendirmek istemem...” diye başladı karmaşık bir cümleye, “Ama Axel, 37 saniyedir sualtında bulunuyor.”

Inga’nın iddiayı kaybettiği için kapıldığı öfkenin yerinde yeller esiyordu. Elleriyle yüzünü örtmüş, inler gibi söyleniyordu. “Derinden gelen el, ona dokunmuş olmalı!”

Kimse bu sözlerine karşı çıkmadı. Axel’in şaka yapmadığı şüphesi gitgide güçleniyordu.

Lilo daha fazla beklemedi. Arkadaşı şayet kötü bir durumdaysa, zaten herhangi bir yardım için geç kalınmıştı. Lilo, alelacele soyundu. Ta ki üzerinde yalnızca mayosu kalana dek. Uzun adımlarla suya koştu ve rekor hızla kulaç atmaya başladı.

Sağ tarafında bir ses işitti. Suya devamlı vuran bir ses...

Başını o yöne çevirdi ve küçük bir sandal gördü. Dümende, kendisine sırtı dönük oturan ve bu nedenle onu göremeyen biri vardı.

Kız “Yardım edin!.. İmdaat!” diye bağırdı...

Sandaldaki karaltı ayağa kalktı ve ön tarafa doğru yürüdü. Sonra dizüstü çökerek gözlerini suya dikti.

Bu bir adamdı. Kafası garip bir biçimde ufaktı. Bir bere takmıştı.

Adam Danca* konuşuyordu ve Lilo kendi dilinde cevap verince o da aynı dili konuşmaya başladı.

“Arkadaşımın hayatı tehlikede... El... Batıyor!” diye bağırdı Lilo.

Fazla uzak olmayan bir yerlerde biri sanki suda gargara yapıyordu; ısıklık çalarcasına nefes almaya çalışıyor, öksürüyor ve hırıldıyordu.

Teknedeki adam alelacele bir şeyler aradı. Nihayet aradığı el fenerini buldu ve fenerle su yüzeyini taradı.

Lilo “Axel!” diye bağırdı. Arkadaşı yaklaşık otuz metre ötede su üstünde sürükleniyordu. Başını arkaya doğru eğmiş göğe bakıyordu.

Lilo ona doğru yüzdü ve boğulanlara yardım ederken yaptıkları gibi ona arkadan sarıldı. Axel’in çenesini su üstünde tutarak tekneye doğru yüzme-ye başladı.

Adam teknenin kenarından onlara doğru eğildi. Birlikte Axel’i tekneye çekmeye çalıştılar. Ama nafile, tekne çok sallanıyordu.

Axel’in vücudu bir buz kalıbı gibiydi. Kolları ve bacakları bir vitrin mankeninki kadar katı ve cansızdı.

Lilo, Axel’i tekneye çekmek için üç kez uğraştı. Teknedeki adamın yardımıyla bunu başardı. Axel neredeyse yarı yarıya teknenin üstündeydi.

* Danimarka dili.

Kız, Axel'i ayaklarından tutup tekneye doğru itmeye hazırlandığı sırada el tekrar saldırdı.

Üzerindeki mayo sayesinde soğğun şiddeti biraz hafiflemişti, ama Lilo dondurucu soğğu yine de açıkça hissetti. El önce kalçasını, sonra da tam belinin ortasını okşadı geçti. Kız bir çığlık attı ve yukarı tırmanmak için Axel'in bacaklarına tutundu; tutununca da hem arkadaşını hem de kendilerine yardım eden adamı suya çekti.

JÖRGEN

Lilo panik içinde “İmdat! Bana dokundu! İmdat!” diye çığlık çığlığa bağırdı...

Adam buna hiç tepki vermedi. Çıt çıkarmadan Axel’i sağ eliyle kavradı; öteki eliyle de tekneye bağlı olan ipi tuttu. Sırtüstü kumsala doğru yüzme-ye başladı.

Lieselotte onu olabildiğince hızlı takip etti. Paniklememek için elinden geleni yaptı.

Endişelerle dolu birkaç dakika sonra sığlık bölgeye ulaşmışlardı. Lilo ayaklarının yere bastığını hissetti. Hisseder hissetmez de doğruldu.

Ancak kaygan zemin üzerinde ayağı kayarak paldır güldür suya düştü. Su üzerini kaplayıp nefes almasını önledi. Hemen toparlanarak dört ayak üzerinde karaya çıktı.

Axel kumsalda upuzun yatıyordu. Çıkardığı sesler kaygı vericiydi. Poppi ve Dominik yanına çömelip onu omuzlarından silkelediler.

Axel’in kurtarıcısı kulağını oğlanın göğsüne dayadı ve “Şok geçiriyor. Sıcağa ihtiyacı var. Yakın yerde oturuyorum. Onu en iyisi bana götürelim!” dedi.

Adam, Dört Kafadarlar Takımı’nın bir şey söylemesine fırsat vermeden Axel’i taşımaya başlamıştı bile. Adam önden gidiyor, üç arkadaş onu yalpalarak takip ediyordu. Zincirin son halkasını Inga

tamamlıyordu... Şeytani gülüşünün yerinde artık yeller esiyordu. Kız başını öne eğmiş olanlar için kendisini suçluyordu.

Adamın evi açık maviydi; beyaz bir kapısı, aynı renkte pencere çerçeveleri ve çatı olukları vardı. Ev bir kaya bloğunun arkasına gizlenmişti.

Axel hâlâ öksürüyor ve ağır nefes alıyordu.

Adam Dört Kafadarlar Takımı ile Inga'yı mutfakla bitişik olan oturma odasına götürdü. Lilo'ya bir pantolon ve kazak verdikten sonra Axel'i banyoya taşıdı. Küveti ağzına kadar sıcak suyla doldurdu. Sonra da Axel'i içine yerleştirdi.

Sıcak su Axel'e ilaç gibi geldi. Axel'in gerilmiş yüzü gevşemeye başladı. Artık daha rahat nefes alabiliyordu. Gözlerini kapadı; neredeyse uyuklayacaktı.

On beş dakika sonra adam onu küvetten çıkardı ve yumuşak bir bornoza sardı.

"Şimdi nasılsın? İyi misin?" diye sordu.

Axel, 'evet' anlamında başını salladı.

Adam ocağa bir tas içinde süt koydu. "Şimdi hepimiz sıcak birer kakaolu süt içelim! Tamam mı?"

Tam o sırada uzunca bir ısıklık sesi duyuldu. San ki bir tren uğarcasına bir tünelden geçiyordu.

Lilo duvara asılı bir saat gördü. Gördüğü şey guguklu saate benziyordu. Ne var ki saat başı guguk kuşu yerine düdükler çalarak tur atan bir tren çıkıyordu içinden.

Adam, Lilo'nun bakışlarını görünce hafifçe gü-

lüksü. “O bir hediye idi. Trenleri çok sevdiğimi bildikleri için birkaç meslektaş hediyeye etti. Yıllar evvel...” Adam, Dört Kafadarlar ve Inga’nın yanına, masaya oturdu ve onlara gecenin bu saatinde koyda ne aradıklarını sordu.

Kafadarlar biraz çekinerek iddiadan bahsettiler. “Tabii Inga’nın anlattıklarına inanmamıştık. Ama eli hissettim. Bu, şu ana kadar başıma gelenlerin en korkuncuydu.” dedi Axel.

“Sizin adlarınız ne?” diye sordu ev sahibi.

Genç detektifler kendilerini tanıttılar, ama Inga hakkında tek bir kelime bile söylemediler. Çok, ama çok kısık bir sesle kızcağız kendi adını söyledi.

“Peki, siz kimsiniz?” diye sordu Lieselotte. Geniş omuzları üzerindeki başı gerçekten bir üzüm gibi görünen adam cevap verdi: “Benim adım Jörgen. Jörgen Bornholm. Ama Danimarka’da sadece kralalara ‘siz’ diye hitap edilir. Lütfen bana ‘sen’ deyin.”

Jörgen, yün başlığını çıkardı. Başlığın altından siyah kıvrıkcık saçları ortaya çıktı. Adamın yüzü gençlere, biraz kurumuş bir patatesti anımsattı. Küçük gözleri derin çukurların içine gömülüydüler. Jörgen derin düşüncelere dalmış bir halde, pencereden günbatımını izliyordu.

“Derinden gelen el...” diye mırıldandı. “Derinden gelen el...”

Dominik, Jörgen’in arkadaşlarını biraz kaçık yerine koyduğunu düşündü. Olaya açıklık kazandırmak için bir şeyler söyleme gereği duydu: “Tabii

burada söz konusu olan şeyin bir mitos olduğunu hepimiz gayet iyi biliyoruz. İnsanların zihinlerinde yer edinen ve hayali görüntülerle hezeyanlara yol açan bir tür efsane. Arkadaşlarımla yaşadıklarının bilimsel bir açıklaması olduğuna adım gibi eminim.”

Axel ve Lilo, Dominik’e dik dik baktılar. Axel, “Vaazın bitti mi, çok bilmiş!” diye hırladı. Dominik, Axel’in kızgın ses tonu karşısında irkildi. “Ama... Ama gerçekten bir elin sudan çıkıp da size değ... Şey...” diye kekeledi. Jörgen sağ elini havada ‘yeter’ anlamında sallayıp ortalığı yatıştırdı. “Ben de bir şeyler söyleyebilir miyim?” “Tabii ki!” dedi Lilo.

“Bu gece yüzdüğünüz koy hakkında sizlere bir şeyler anlatmak istiyorum.” diye esrarlı bir havayla söze başladı Axel’in kurtarıcısı. Dört Kafadarlar Takımı merak içinde adamı dinlemeye koyuldular. Sadece Inga, olup biten onu az da olsa ilgilendirmiyormuş gibi davrandı. Jörgen, genç detektiflere, onları geçmişe götüren bir hikâye anlatmaya başladı. Karanlık Koy’da tüyler ürpertici bir hikâye gerçekleşmişti. Ancak söz konusu olan, kesinlikle bir efsane değil, gerçekten olmuş bir olaydı.

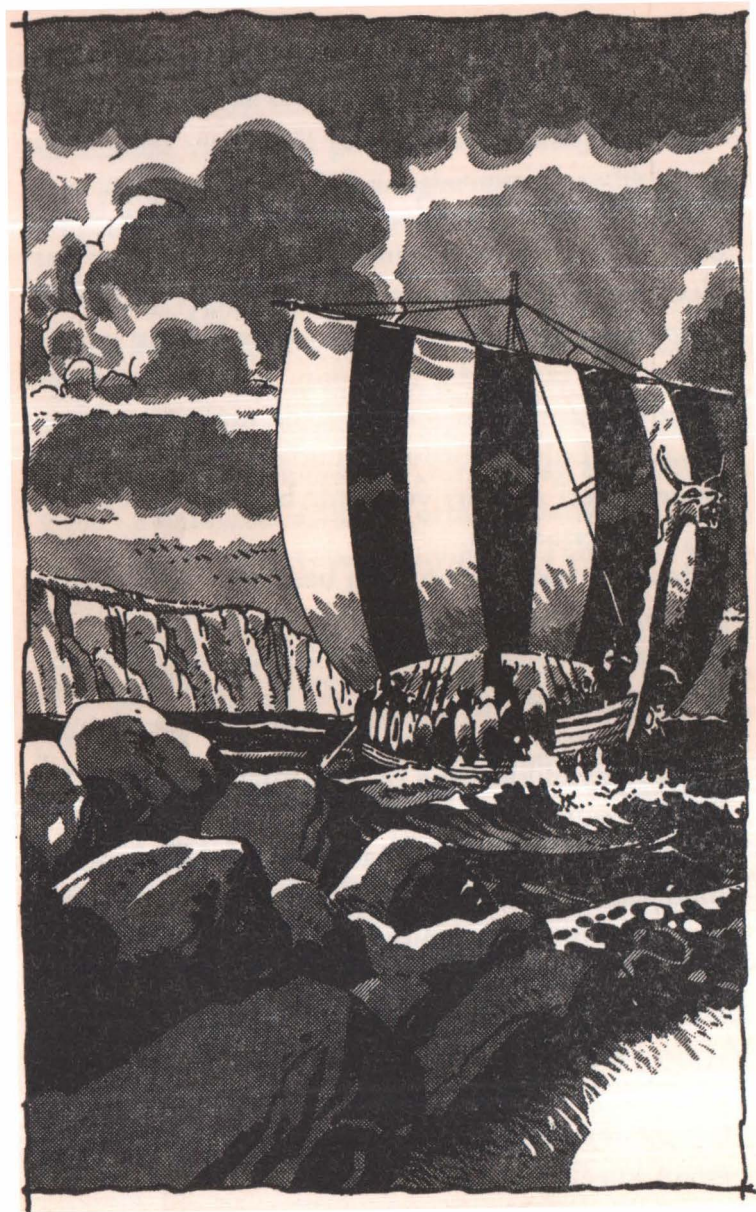
VİKİNGLER'İN SON DİNLENCE YERLERİ

“Aşağı yukarı bundan bin yıl evvel bu koyda korkunç bir ‘cenaze töreni’ yapıldı.” diye söze başladı Jörger. “Yanılmıyorsam tören şöyle gerçekleşmişti: Başta 30 metre uzunlukta bir Viking gemisi; geminin ön tarafında, tahtadan oyulmuş, saldırma arzusuyla yanıp tutuşan, öne eğik, muhteşem bir ejderha başı bulunuyordu. Gemide uzun, kalın keten giysileri, deri zırhları ve demir başlıklarıyla 60 Viking savaşçısı vardı.

Başlarındaki Viking tarzı başlıklar, kafataslarını koruyor ve enseden altına kadar uzanıyorlardı. Ancak yüzün büyük bir bölümü açıkta kalıyordu. Sadece burun, başlığın önünden uzanan incecik bir köprü ile korunuyordu. Vikingler’in zaten vahşi yüzleri, böylelikle daha da ürkütücü bir görünüme bürünüyordu.

Adamların liderleri, üzerinde oturarak kürek salladıkları banklar arasında, geminin tam ortasındaki sedye üzerinde upuzun yatıyordu. Adamın boyu iki metreden daha uzundu ve omuzları bir dolap kadar genişti. Alnına dökülmüş uzun, dağınık, kıvılcı saçları vardı. Orman gibi gür sakalı, yüz çizgilerini gizliyordu.

Kalkan ve kılıcı, göğsü üzerinde duruyordu. Kocaman kürek gibi elleri, bunların üstünde birbirine kenetleniyordu.



Kahraman ölmüştü. Adamlarıyla yüzlerce zaffer, tonlarca ganimet elde etmiş ve topraklarını işgalciler karşısında başarıyla savunmuştu. Ancak ecel onu savaş sırasında değil, uykuda yakalamıştı. Büyük olasılıkla fazla sinek mantarı yediği için ölmüştü.”

Poppi meraklanarak “Sinek mantarı mı? Kim böyle şeyler yiyebilir ki? Vikingler sonuçta bunların zehirli olduğunu biliyorlardı, herhalde.” diye araya girdi.

Jörgen başıyla onayladı. “Doğru, ama Vikingler savaşa gitmeden önce çoğu zaman bu kırmızı şapkalı, beyaz benekli zehirli mantardan bir miktar yerlerdi. Bu onlara cesaret verirdi. Lider -ona Eric diyelim- zehirlenmişti ve sonunda öldü.

Muhteşem ‘cenaze’ gemisine, küçük dört gemi daha eşlik ediyordu. Bunların ejderha başlıkları yoktu ve kürekle değil rüzgârla seyir ediyorlardı.

Kırmızı-beyaz çizgili, üzerine kötü bakışlı iblis resimleri çizilmiş yelkenler, direklerde rüzgârın etkisiyle şişiyordu. Her teknede sayıları yirmiye yakın silahlı savaşçı vardı. Savaşçıların ağızlarını bıçak açmıyordu.

Koya ulaşır ulaşmaz yelkenler indirildi ve kürekler güverteye boylu boyunca uzatıldı. Sonra her teknede bir Viking, içi boş bir ağaç gövdesine tokmakla vurmaya başladı. Bu ürkütücü ses, korku saça saça koya dağıldı; ardından kayalara çarpıp yansıdı ve birleşip bir boraya dönüştü. Mürettebat bu

sırada silahlarıyla kalkanlarına vurmaya ve kalın sesleriyle koro halinde şarkı söylemeye başladı. Ardından sekiz savaşçı, liderlerinin yattığı sedyeyi göğe doğru kaldırdı. Gökte bulutlar kümelenmeye başladı. Bunlar siyah fırtına bulutlarıdır; kümeleşip üst üste geldikçe insanı ürkütür.

Gözünüzde canlandırın! Şimşekler çakıyor, yıldırımlar düşüyor, gök gürlüyor, derken yağmur, iri, ağır damlalar şeklinde yağmaya başlıyor. Bir fırtına yaklaşmakta... Rüzgâr dalgaları kamçılادıkça, onlar daha da azgınlaşıyor. Büyük, ejderli gemi hafifçe, yanındaki küçük gemiler ise şiddetle sallanmaya başlamışlardır.

Ancak Vikingler canlarını kurtarmak için kara-ya çıkacaklarına, gemilerin gövdesinde delikler açarlar. Su önce omurganın içini doldurup hızla yükselir ve gemiler batmaya başlarlar. Gel gör ki adamlar davul çalmaya, kılıçlarını kalkanlara vurmaya ve şarkı söylemeye hiç ara vermezler. Adamlar gemilerin dengesini korumaya uğraşırlar, ama hiç birinin bilinci yerinde değildir sanki. Kendilerini şarkının ritmine kaptırmış, kendilerinden geçmişlerdir. Artık çevrelerini algılamamakta, tanrılarının yanına gitmeye hazırlanmaktadırlar.

Kör edici bir ışık saçan şimşek, karanlık göğü yarar. Onu, sahildeki kayaları sarsan yıldırım ve gök gürültüsü izler.

Denize, gemilerin üzerine düşen çok sayıdaki kaya, onları denizin karanlık sularına gömer. Bir-

kaç dakika gibi kısa bir zaman içinde deniz beş gemiyi, üzerindeki savaşçı ve liderleriyle birlikte yutar. Gemilerde yalnız mürettebat değil, içinde altın takı, külçe ve madeni paranın bulunduğu çok sayıda tulum ve sandıklar da bulunur.

Vikingler'in hiçbiri bağırmaz; kimse canını kurtarmaya çalışmaz. Başları dimdik liderlerinin son yolculuğunda ona eşlik ederler.

Ertesi sabah fırtına dinmiş, ortalıkta gece yaşanan tüyler ürpertici cenaze törenine ait hiçbir iz kalmamıştır.

Zamanla denizin dibinde hazine, ceset ve gemilerin üzerini örten koruyucu bir yosun tabakası oluşur. Yosunlar, havanın giremediği bir tabut oluşturur. Bu şeyler bin yıldır yosunlar tarafından koruma altındadır. ”

Jörgen bir ara vererek kaynayan süte kakao tozu kattı. Buharı tüten içeceği bardaklara doldurarak çocukların önündeki masanın üzerine koydu.

Dominik, “Gerçekten olaylar bu şekilde mi cereyan etti?” diye sordu.

Jörgen düşünceli bir halde başını salladı.

Ama hikâyesini daha bitirmemişti: “Bin yıl sonra araştırmacılar deniz dibindeki Viking mezarını buldular. Gemiler hiç zarar görmemişlerdi. Cesetler de oğarip yosun tarafından kurutulmuş ve mumyalanmışlardı sanki. Savaşçılar hâlâ başlıklarını, uzun keten gömleklerini ve deri zırhlarını üzerlerinde taşıyorlardı.

Bu arkeolojik araştırma, tarihin en büyük bulgularından biriydi. Eski çağları araştıran bilim adamları beş batık gemiyi de denizden çıkardılar. Gemilerin tahtaları titizlikle korundu ve onarıldı; gemiler müzeye devredildiler.

Ölü Vikingler'in nesi varsa yağmalandı. Başlıklar sergi vitrinlerine kondu, kalkan ve kılıçlar da öyle...

Bazı cesetler parçalandı. Ait oldukları halk hakkında daha fazla bilgi elde etmek için...

Araştırmacılar sırasıyla önce gemileri, sonra da başlıkları ve kılıçları su yüzüne çıkarmışlardı. Yedi Viking'in cesedi de çıkarıldıktan sonra diğerleri beklemeye bırakıldılar. Ancak bir yıl sonra tekrar araştırmalara başlandığında öteki cesetler yerlerinde bulunamadılar.

Derken bazı garip olaylar yaşandı. Dalgıçlardan üçü sadece sudan oluştuğuna inandıkları garip bir elin kendilerine temas ettiğini söylediler. Üçü de canlarını kurtarabildiler, ancak araştırma yapılan bölgede çalışmalar durduruldu ve o koy kapatıldı. Vikinglerin ölü ruhları artık daha fazla rahatsız edilmek istenmedi.

Tabii ki 'el', resmi kayıtlara bir tür 'derinlik sarhoşluğu' olarak geçti."

Jörgen kakaolu sütünü yudumladı ve başını öne eğdi.

"Sizce 'derinden gelen el' diye bir şey gerçekten var mı?" diye sordu Poppi ihtiyatla.

Adam başını kaldırdı ve omuzlarını silkti. "Anlattığım olay üzerinden iki yıl geçti. O günden beri koyda kimse denize girmedi. Bazıları korkudan, bazıları da Viking mezarlığına duyduğu saygıdan ötürü... Ama siz ikiniz koyda yüzdünüz!" dedi Lilo ve Axel'e. "El size dokundu. Sizce gerçekten öyle bir şey var mı, yoksa buradaki arkadaşınızın dediği gibi her şey sadece bir söylenti mi?"

Dominik'in yüzü kızardı.

Poppi kuzenini sorguya çekti: "Bu hikâyeden haberin var mıydı senin?"

Inga, dudaklarını ısırды ve cevap vermeden önce biraz duraksadı "Eeeee... Evet! Çoğunu biliyordum." diye itiraf etti.

"Jörgen, niye bu saatte tekneyle denize açılmıştın?" diye sordu Lilo.

Adam ellerini bahriye mavisini kazağına sildi ve Lilo'ya uzunca baktı. Hemen cevap vermedi, çünkü onlardan gizlediği bir şey vardı.

KARALAR GIYMIŞ KADIN

Jörgen, bir süre sonra sessizliğini bozdu. Alçak bir sesle anlatmaya başladı: “O üç dalgıçtan biri benim. Derinden gelen el yakamı bir daha asla bırakmadı. Sürekli rüyalarımın girdi. O günden beri tek bir gece bile uyuyamadım. Biliyorum ki hastayım ve sadece bozduklarımı yeniden düzeltebilirsem şifa bulacağım.”

Axel meraktan fal taşı gibi açılmış gözlerle, “Bozmak mı?” diye sordu.

“Vikinglerin son dinlence yerlerini tahrip ettim. Buna kimsenin hakkı yoktu. Araştırmacıların bile... Onları mezarlarından çıkarttık ve sadece merakımızı gidermek için bedenlerini kurcalayıp durduk.” dedi dalgıç.

Dört Kafadarlar, iyice tedirgin olmuşlardı. Jörgen’in anlattıkları çok korkunçtu. Gözlerindeki garip ifade ise kafalarını karıştırıyordu.

Axel kendini biraz toparlamıştı. O da arkadaşları gibi buradan uzaklaşmak istiyordu.

Jörgen çocukların gitme niyetini sezince, biraz daha kalmaları için onlara rica etti. “Lütfen bir daha Karanlık Koy’da yüzmeyeceğinize dair bana söz verin. Ölü Vikingler’e saygı gösterin!” diye ısrarla üstüne bastı.

Dört Kafadarlar ve Inga başlarını ‘olur’ anlamında sallayarak alelacele vedalaştılar. Axel üstünü

giydi. Lilo da ödünç aldığı pantolonu ve kazağı en kısa zamanda geri getireceğine dair söz verdi.

Jörgen ise düşünceleriyle bambaşka bir dünyadaydı sanki. Bakışları pencerenin dışına, oradan uzaklara uzanıyordu. Başı yavaşça yukarı aşağı hareket ediyordu.

Çocuklar kapıya ulaştıklarında, Axel alçak sesle düşüncesini belirtti: “Bunun kafasında birkaç vida gevşemiş!”

Arkadaşları da aynı fikirdeydiler. Geldikleri yolu izleyerek sahile indiler. Epey yürüdükten sonra Jörgen’in evinden doğrudan anayola ulaşabilecekleri bir ara yolun olması gerektiği akıllarına geldi.

Lieselotte, “Boş verin, nasıl olsa geri dönmeyeceğiz!” diye son noktayı koydu tartışmaya.

Nihayet kumsala ulaşmışlardı. Karanlık denize baktılar... Su hâlâ çarşaf gibi dümdüzdü ve ayna misali parlıyordu.

Poppi, Lilo’nun koluna dokunarak fısıltılı bir sesle, “Şuraya bak!” dedi.

Süperbeyin, Poppi’nin işaret ettiği yöne bakarak, “Bu da kim?” diye mırıldandı.

Ucu azıcık suya giren bir kayanın burnunda bir karaltı görülüyordu.

Uzun, siyah bir şala sarılmış bir kadındı bu. Şal neredeyse yere kadar uzanıyordu ve kadının her hareketinde dalgalanıyordu.

Kadının ellerinde, çoğunlukla mezarlıklarda kullanılanlara benzeyen, cam kavanoz içinde iki

mum vardı. Kadın yere eğilerek bir ibadeti andıran yavaşlıkla, rüzgârda dalgalanan alevleri kayanın üzerine koydu. Sonra ortaya küçük bir kese çıkarttı. Kesenin içinden bir avuç dolusu gül alıp tek bir hareketle denize serpti.

Güller suyun üzerine kondular ve küçük ışık taneleri gibi düz yüzeyde sürüklenmeye başladılar.

Kısa bir süre sonra kadın pelerini andıran uzun şala vücudunu sıkıca sararak kayadan uzaklaştı.

Dominik Inga'ya dönerek, "Kimdi bu?" diye sordu.

Poppi'nin kuzeni kadını daha önce hiç görmemişti. "Hiçbir fikrim yok" diye cevap verdi.

Bu esrarengiz kişi tam kayın ormanına giden patikaya ulaşmak üzereyken, Axel'in hapsiracağı tuttu. Kadın ürpererek sesin geldiği tarafa döndü. Şal yüzünü iyice örtüyordu. Şalın örtmediği diğer kısım ise karanlıktaydı. Ancak çocukların oradaki varlığı karşısında dehşete düştüğü her halinden belli oluyordu. Esrarengiz kadın koşmaya başladı.

Dominik şaşırarak "Neden bizden kaçıyor ki?" diye sordu.

Lilo, "Körfez birçok sapığın uğrak yeri olabilir." diye sertçe hatırlattı ona.

Dört Kafadarlar'a bir gecede bu kadar heyecan yetip artmıştı bile; bu ürpertici yeri bir an evvel terk etmek istiyorlardı.

Dört Kafadarlar Takımı ve Inga, kayın ormanına ulaştıklarında, Lieselotte son bir defa arkasını

dönerek denize baktı. Yükselen kayaların arasında yer alan koyun üzerine bir sessizlik çökmüştü. Lilo orasının gerçekten tehlikeli bir yer olup olamadığına pek karar veremedi. Her şey bir hayal, bir yanılgı olabilir miydi acaba?

Lilo dönüp tekrar ötekilere katılmak üzereyken ayaklarının önünde parıldayan bir şey fark etti. Eğilip aldı. Bu şeyin gümüş bir düğme olduğunu düşündü önce. Sonra onun bir düğme değil, bir küpe olduğunu fark etti. Küpe istiridye şeklindeydi ve çok eski görünüyordu. Yüzeyinde çok sayıda oyuk bulunuyordu ve cilalanmıştı. Oluklarda cila fırçasından kurtulmuş olan kir izleri bulunuyordu. Lieselotte küpeyi polise teslim etmek üzere yanına aldı.

“Böyle bir şey olabilir mi?” diye söyleniyordu Jens Amca. “Bir insan nasıl bu kadar aptal olabilir? Inga beni yine hayal kırıklığına uğrattın!”

Inga’nın babası uzun zaman onların geri dönmelelerini beklemiş, Dört Kafadarlar eve girer girmez de üzerlerine yürümüştü.

Adam bir şeylerin ters gitmiş olduğunu hemen anlamıştı. Lilo’nun üzerinde giderken giymiş olduklarından farklı giysiler vardı ve Axel’in saçları hâlâ kurumamıştı.

Sorgulama anında başlamıştı. İnkâr etmek olanaksızdı. Adam her şeyi tek tek itiraf ettirdi.

Inga, kuzeni ve arkadaşlarını bir gece yürüyüşü-

ne davet etmiş ve onları Karanlık Koy'a götürmüştü. Axel ve Lilo denize girmiş, tehlikeli durumlara düşmüşlerdi.

Jens Amca esrarlı el hakkında hiçbir şey duymak istemiyordu. O bir üniversitede profesördü ve sadece sayılarla somut olgulara inanıyordu.

Inga bakışlarını yere çevirmişti. Hiçbir şey söylemeden babasının vaazını dinlemeye başladı.

Adam havaya yeni girmişti. İkide bir eliyle saçını arkaya doğru tarıyor, habire tepiniyordu. Bağırarak bir vesile bulmak çok hoşuna gitmişti sanki.

Tuhaf bir durum Dominik'in dikkatini çekti. Jens Amca bir defa olsun Dört Kafadarlar'ı azarlamamıştı. Sadece Inga'ya bağırıyordu. Inga bu tür fırçalara alışmış olmalıydı ki suçlama ve hakaretler sanki bir kayaya çarpıp parçalanıyormuş gibi kızı hiç etkilemiyordu.

Jens Amca "Hayatımda rastladığım en aptal kızsın!" diye kinini kustu. "Benim kızım olduğuna bir türlü inanamıyorum."

Lieselotte de "Ben de bu adamın Inga'nın babası olduğuna bir türlü inanamıyorum." diye geçirdi aklından.

MELEKLERİN KIZIL SAÇLARI OLUR MU?

Lieselotte aynı gece Karanlık Koy'a geri döndü. Havanın yavaş yavaş aydınlanmaya başlamasına rağmen, insan gün ışığının bu koya kadar ulaşmadığı gibi bir izlenime kapılıyordu. Kumsal ve kayalar aynen birkaç saat önce olduğu gibi kızıl-kahverengi bir tonda ışıldıyordu. Deniz suyu ise daha da koyulaşmıştı.

Lilo, bütün cesaretini toplayıp adım adım soğuk suyun içinde ilerlemeye başladı.

Ayaklarının altındaki kaygan, yumuşak yosun tabakası kıza özellikle iğrenç geliyordu. Süperbeyin denizanası üzerinde yürüyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Daha ileriye gitmek içinden gelmiyordu; oflayıp, pufluyordu. İlerleyebilmek için biraz durup cesaretini toplaması gerekiyordu.

Su, dizlerine geliyordu ve çok berraktı. Buna rağmen Lilo sudaki ayak parmaklarını göremiyordu.

"Deniz, ışığı adeta yutuyor. Işık yüzeyin sadece birkaç santimetre altına kadar ulaşabiliyor." diye düşündü.

Az sonra su beline kadar ulaştı ve zemin birden ileriye doğru dikleşti; su derinleşiyordu. Lilo yüzmeye başladı.

Ortalık ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Lilo, kendi etrafında birkaç kere dönerek kıyıyı karış karış gözleriyle taradı.

Görünürde kimseler yoktu.

Yanılıyor muydu, yoksa. Burada, Karanlık Koy'un yakınlarındaki ağaç ve çalılıklar diğer yerdekine göre daha cılız ve daha kuru muydular? Yo, hayır! Tesinlikle yanılmıyordu. Sanki ölüm, bitkileri de sarmış ve bırakmak istemiyordu.

Lilo karadan yirmi metre uzağa açıldı; birazdan elin Axel'e saldırdığı yere ulaşacaktı.

Her kulaç atışında gittikçe büyüyen daireler oluşuyordu. Durgun yüzey üzerindeki biricik hareket bu kulaç dalgalarıydı.

Geçen her saniyeyle birlikte Lilo'nun heyecanı biraz daha artıyordu. Kendine itiraf etmekten pek hoşlanmasa da ödü patlıyordu korkudan.

Çenesini göğsüne bastırıp suyun içine baktı. Elin ortaya çıkması durumunda gafil avlanmak istemiyordu.

Lilo, suyu pür dikkat tarayarak yüzmeye devam etti.

Hiçbir şey göremiyordu, ama zaten sadece 20 veya 30 santimetre derini görebilme imkânı vardı.

El, onu gene de gafil avladı. Bu kez derinden değil, bir yırtıcı kuş gibi yukarıdan saldırdı. El, Lieselotte'yi omuzlarından kavrayarak aşağıya, karanlığa doğru çekti. Su kızın üzerine kapandı. Dipteki ürkütücü karanlığa doğru çekildi.

Elin parmakları sanki buzdandı, ama ateş gibi yanıyorlardı. Lilo, parmakların teni üzerinde bırakacakları yanık izlerini şimdiden hayal edebiliyordu. "Sanki damarlarındaki kan donuyor..."

El, tonlarca ağırlıktaymış gibi Lieselotte'yi denizin dibine çekiyordu. Onun da aşağıda, yosunlar arasında kendisini bekleyen mezarını bulması gerekiyordu.

El, onu gittikçe daha sıkı sarmaya başladı. Lilo'nun canı feci şekilde yanmaya başlamıştı. Acıdan kıvranıyor, bağırarak istiyordu.

Lilo'nun nefesi tükenmek üzereydi. Boğulacaktı!

El, onu şiddetle sallamaya başladı. Lieselotte bir an için patlayacağını sandı. Suyun derinliklerindeki basınç, dondurucu soğukluktaki el, tükenen nefesi ve içinde bulunduğu çaresizlik adeta dinamit etkisi yapıyorlardı. Panik içinde dudaklarını araladı. Ciğerlerine su gireceğini ise çok geç hatırladı.

Göğsünde bir çığlık yumaklandı. Birden bu çığlığı patlarcasına koyverdi. Bir infilak gibi ağzından çıkıverdi ses.

Hava kabarcıkları da neredeydiler? Ağzından hava kabarcıkları çıkmıyordu! Sadece çığlığın kendisi...

Ölmüş müydü?

"Lieselotte!" diye biri kulağına fısıldadı. "Lieselotte!"

Lilo, hep sözü edilen o parlak ışığı düşündü. Ölümle burun buruna gelen neredeyse her kişi, bu tür parlak bir ışık gördüğünü söylüyordu. İşte şimdi o ışık ortaya çıkmıştı. "Lilo!" diyen sesi tekrar işitti. Işığın yanında bir tutam saç belirdi. Saçlar kızıldı.

Lieselotte, “Meleklerin kırmızı saçları olur mu?” diye sordu kendi kendine.

“Lilo! İyi misin?” diye soruyordu bir ses fısıldayarak. Inga, Lilo’nun yatağının baş ucunda duruyordu. Elindeki el fenerini Lilo’nun yüzüne doğrultmuştu.

Lieselotte aslında o gece Karanlık Koy’a geri dönmemişti. Bu sadece bir kâbustu, ama öyle gerçektir ki...

Uyurken giydiği tişört sırlıslam olmuştu. “Ne oldu?” diye sordu.

Kız Lilo’nun yatağın başucuna çömelerek yatağın kenarına yaslandı. “Seninle konuşmak zorundayım! Lütfen! Bu gece gözümü bile kırpmadım.”

Lieselotte Inga’ya hiç dayanamıyordu. Geldikleri günden beri çekilmez davranıyordu.

Lilo şaşkın halde; “Ne var, ne istiyorsun?” diye sinirli sinirli homurdandı.

Inga, önce doğru sözcükleri aradı: “Ben... Ben... Sadece... Yani dün akşam olanlar için gerçekten çok üzgünüm. Biliyorum bana tahammül edemiyorsunuz. Bunu anlıyorum da...”

Lieselotte yatağında doğruldu. Inga’yı hiç bu kadar nazik ve içten davranırken görmemişti.

“Şu babam, sürekli kusurlar bulup bunları yüzüm vuruyor. Ne yapsam ona yaranamıyorum. Okulda yeteri kadar başarılı değilim. Hobilerimi aptalca buluyor, ona kalacak olursa arkadaşlarım da yeterince zeki değiller. Ağzından övücü bir söz

şimdiye kadar hiç işitmedim. Ayrıca Poppi ile sizleri sürekli örnek almamı salık veriyor. Poppi'yi sadece iki defa gördüm. En son dört yıl evvel. Ama buna rağmen bana yeğeniyle ne kadar çok iftihar ettiğini ve benim ne kadar kötü biri olduğumu söylemekten bıkip usanmıyor. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu düşünebiliyor musun?”

“Evet, hem de çok iyi!..” diyerek onun acısını ortak oldu Lilo.

“Sadece bundan dolayı size böyle kötü davrandım. Yoksa siz gerçekten dürüst çocuklarsınız. İnanın çok üzgünüm! Bunu diğerlerine de söyleyebilir misin? Sizlerle gerçekten arkadaş olmak istiyorum. Lütfen, bana bir şans tanıyın! Olur mu?”

“Tabii olur!” diye karşılık verdi Lieselotte. “Hemen sabah onlara her şeyi anlatırım.”

“Sağ ol!.. Sen gerçekten bir tanesin!” dedi Inga içten ve neşeli bir sesle.



GANİMET TURU

Dört Kafadarlar'ın haziran sonu kuzey Danimarka'ya gelmeleri için elle tutulur bir nedenleri vardı. Jens Amca ve Inga, Jutland'ta bulunan Fyrekitt adındaki bir köyde, küçük bir ahşap evde yaşıyorlardı. Burada her üç yılda bir yaz dönemi arifesinde bir Viking şöleni yapılıyordu. Poppi'nin amcası, yeğeninin ve arkadaşlarının bu şölene mutlaka katılmaları gerektiğini düşünmüş ve onları davet etmişti. Axel, Lilo, Dominik ve Poppi de büyük bir sevinçle daveti kabul etmişlerdi.

Jens Amca, Poppi'nin babasıyla kardeşti. O da bilim adamı ve araştırmacıydı. Gecelerini gündüzüne katıp sürekli proje ve deneyleriyle uğraşan hırslı bir adamdı.

Inga için yeteri kadar zaman ayıramıyordu ve karısı da onu çoktan terk etmişti.

El ile karşılaşmalarından sonraki sabah Dört Kafadarlar Takımı, Inga'yla barışmıştı. Kız çok rahatlamıştı.

Inga kahvaltıda, "Bugün ganimet turuna çıkıyoruz!" diye açıklama yaptı.

"Ganimet turu mu? Bu da ne anlama geliyor?" diye sordu Dominik.

"Kutlama başladığında Fyrekitt'teki her çocuk Viking kılığına girip ev ev dolaşır. Çocuklar çaldıkları her kapıda ganimet isterler. Ev sakinleri de çi-

kolata, şeker ya da küçük armağanlar verirler.” diye bu adeti açıkladı Poppi’nin kuzeni.

Şekerlemelere, tatlılara bayılan Axel sırtarak, “Hiç de fena değil.” dedi. “Peki, ya bir şey vermezlerse?” diye sordu Lilo.

“O zaman o kişiye bir eşek şakası yapabiliriz. Örneğin pencerelerine gazete kağıdı yapıştırırız. Ya da evi tuvalet kağıdıyla sarar, kapıyı çivileriz. Bu şekilde kimse dışarı çıkamaz.” diye açıklama yaptı Inga, gözleri şeytanca parıldarken...

Axel “Hey! Bu gerçekten harika! Aslında çocuk değilim artık, ama bu çok eğlenceli olabilir.” dedi heyecanla.

Inga bir odadan, içinde giysi, çuval ve çok sayıda Viking başlığı bulunan sandığı çıkarttı; hepsi önceki kutlamalardan kalmıştı.

Dört Kafadarlar Takımı alelacele kendi kostümlerini kotarıp yüzlerine birer yün sakal yapıştırdılar ve çeşitli vahşi yüz ifadeleri denediler. Başlarına geçirdikleri eski kapları Viking başlığı yerine koymuşlardı; bu başlıkları gururla kızlara sundular. Poppi ve Lilo gülmekten iki büklüm oldular. Çocuklar çok komik görünüyorlardı.

Sonunda beş Viking de hazırды. Aynanın karşısına geçtiklerinde suratlarındaki sakallar gülmekten az kalsın yere düşecekti.

Dominik kıs kıs gülerek “Düşmanlarımızı gülmekten öldürürdük. Her savaşı kazanırdık.” dedi.

Inga grubu bölmeyi önerdi. Lilo ve Dominik

onunla birlikte gelecekti, Axel ve Poppi'ye tek başlarına dolaşabilecekleri evleri gösterdi. "Bir eve beş kişi gidersek, kişi başına düşen şeker miktarı azalır." dedi.

Ganimet toplama turları tam bir zaferle sonuçlanmıştı. Bir saat sonra Dominik ve Poppi'nin tulumları dolmuş ve ağırlaşmışlardı.

Dominik oyunculuk yeteneğini konuşturmuş ve müthiş komik gösteriler yapmıştı. İlginç yüzler takındı, görünmeyen düşmanlarla savaştı, anlaşılmayan şeyler zırvalayarak birçok köpeğin ulumasına yol açan savaş çılgınlıkları attı.

Lieselotte kısa bir süre sonra, "Evleri talan etmenin insanı bu kadar yorduğunu bilmézdim." dedi. Beş aileyi daha ziyaret edip geri dönmeye karar verdiler. Bir sonraki ev, taze çiçek ve meyve ağaçlarından oluşan romantik bir bahçenin içindeydi. Bahçe çitle çevrelenmişti ve girişte çakıllı bir yol vardı.

İnga açık sarı bir kapıyı çaldı; kapı ancak birkaç dakika sonra açıldı. Uzun, dalgalı sarı saçları olan bir kız başını uzattı kapıdan. Vikingler'i görünce suratı asıldı. Bu geleneği çocuksu bulduğunu açıkça belli ediyordu. Arkasını dönerek içeriye bir şeyler seslendi.

Lilo'ya Danca, bir boğaz hastalığı gibi geliyordu.

Dominik çok vahşi bir poz takınıp kızın yanından zorla geçerek eve girmek istedi, ancak kız onu anında geri çevirdi. Hızlı bir el hareketiyle saçını

kulağın arkasında toplayarak tekrar annesine seslendi.

Elli yaşlarında bir kadın çıkageldi ve ellerini ön-lüğüne kurularak.

Lilo ona kısaca bakarak, ilgisini tekrar kıza yöneltti. O küpeyi takıyordu... Midye şeklindeki küpeyi...

"Affedersin, bizim dilimizi konuşabiliyor musun?" diye sordu Süperbeyin.

Kız somurtarak başını 'evet' anlamında salladı, "İstesek de istemesek de okulda bu yabancı dili öğreniyoruz." dedi.

"Dün gece kumsaldaydın. Karanlık Koy'da, değil mi?" diye sordu Lieselotte heyecanlanarak.

Kız afalladı. Gafil avlanmıştı. Karşılık vermekte gecikti. Süperbeyin tahmininde yanılmadığını anlamıştı.

"Hayır! Ben buradaydım, uyuyordum! Bunu da nereden çıkardın?" diye cevap verdi kız. Birden terdirgin olmuştu.

"Seni gördük. İki mum yakıp denize güller serp-tin. Siyah bir şalın vardı, öyle değil mi?"

"Hayır! Bu saçmalıklar da ne anlama geliyor?" Kız başını sertçe salladı.

Yaşlı kadın bir avuç dolusu şekerlemeye geri döndü ve bunları Dominik'in çuvalına boşalttı. Kızıyla bir şeyler konuştu ve onu 'Ulla' diye çağırdı.

Lilo, ısrar etti: "Oradaydın, biliyorum!"

"Hayır, yanıyorsun! Hiçbir şeyi benim üstüme

atamazsın...” Kız sözünü birden yarıda kesti. Ama Lieselotte’nin dikkatinden kaçmamıştı. “Hiçbir şeyi benim üstüme atamazsın...” derken neyi kastetmişti acaba? O gece Karanlık Koy’da bir suç işlenmemişti ki. Mum yakıp, denize gül serpmek yasak değildi ya!

Eğer insanın vicdanı rahat değilse, o zaman başka. Ulla acaba ne gizliyordu? Mum ve güllerle yaptığı ne anlama geliyordu? Koya niçin gitmişti? Orada olduğunu niçin böyle inatla inkâr ediyordu?

Lilo kızın ağzından laf alamayacağını anlamıştı. Onu konuşturmak için başka bir yol bulmalıydı.

GÖLGE

“Axel, sen sarışınlardan hoşlanırsın, değil mi?” diye Lilo kahvaltıda damdan düşer gibi sordu. Axel şaşkınlıktan elindeki kaşığı düşürdü.

“Ne o, kafayı mı üşüttün?..” diye homurdandı Axel ve tekrar pelte tatlısını kaşıkladı. Bu tatlı pelteyi çok seviyordu, zaten Lilo’nun ne demek istediğini de anlayamamıştı.

“Elbette sarışınlardan hoşlanırsın!” diye gülümsemişdi Lieselotte.

Axel kaşığını ona doğrulttu ve kızı, kar beyaz tişörtünü kırmızı pelteyle süslemekle tehdit etti. “Hey, yavaş ol bakalım ufaklık!” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Süperbeyin. Ama kızın bu sözleri bardağı taşıran son damla oldu. Axel’in yemek üstü tatlısı havada uçarak Lilo’nun tişörtüne şapırtıyla yapıştı.

Poppi, Dominik ve Inga kıs kıs gülüyorlardı. Ancak Jens Amca onları ayıplayarak alnını kırıştırdı. Gene de vaazını kendine sakladı; çünkü onun gözünde Dört Kafadarlar Takımı, kızının örnek alması gereken kişilerdi. Eh, bu durumda bir kez olup biteni görmezlikten gelebilirdi...

“Senin için çok özel bir görevim var Axel.” diye Lilo sonunda baklayı ağzından çıkardı. “Sadece senin gibi iyi görünümlü ve sarışınlardan hoşlanan birinin üstesinden gelebileceği bir görev.”

“Kes şunu artık!” diye homurdandı Axel.

Jens Amca, çalışma odasında gitmek için ayağa kalktığı anda, Lieselotte arkadaşına planını anlatmaya başladı. “Söz konusu olan Ulla. Neden kayaların üzerine mumlar diktiğini ve denize güller serptiğini bilmek istiyorum. Onun için ona yaklaşmanı istiyorum! Cazibeni göster! Ona biraz gülümse! Konuşmasını sağla, tamam mı?”

Axel’in kızgınlığı geçmişti... Hatta kendisine iltifat edilmesinden hoşlanmıştı. Inga onu Ulla’nın evine götürmeye söz verdi. Axel orada bisikletinin lastiği patlamış gibi yapacaktı. Kız da belki ona yardım edecekti... Lilo’nun tek endişesi, Axel’in Ulla’nın ilgisini çekemeyecek kadar toy olmasıydı. Lilo, Ulla’nın yaşını 15 ya da 16 olarak tahmin etti.

“En azından denemeye değer!” diye düşündü Süperbeyin.

Lilo, öğleden sonra Jörgen’e uğrayıp ödünç aldığı kıyafetleri geri verecekti. Bu fırsattan yararlanarak derinden gelen el hakkında daha fazla bilgi toplamayı umuyordu.

“Inga dürbünün var mı?” diye sordu Lieselotte.

Inga gülümsedi: “Bir dürbün mü? Bende tam dört tane var. İstediklerini alabilirsin! Sayın babacığım benim bir ornitolog^{*} olmamı kafasına taktı. Bütün gün kuşları izleyip hangisinin hangi türe ait olduğunu öğrenmemi istiyor.”

Lieselotte iç çekti. Eğitilmesi zor anne-babalarla

^{*} Kuş bilimi uzmanı

geçinebilmek bazen hiç de kolay olmuyordu. Lilo belli bir uzaklıktan bir gazete haberini bile okuyabilmesini sağlayacak güçlü bir dürbün seçti.

Jens Amca'nın bisikletini ödünç alarak körfeze doğru yola koyuldu.

Sıcak bir yaz günüydü ve güneş ortalığı kavuruyordu... Lilo'nun üzerinde sadece renkli bir tişört ve kısa bir pantolon olmasına rağmen kız bayağı terliyordu.

Küçük bir kayın ormanına ulaştığında, durup bisikletten aşağıya atladı. Bisikletin oturağı biraz yüksekti; bu da pedal basmasını zorlaştırıyordu.

Lilo saç örgülerinin lastik bağlarını çözdü. Bazen bu örgüler kendisinin bile sinirine dokunuyordu. Saçlarını serbest bırakıp, omuzlarına değene kadar başını sallayarak onları açtı. Sonra tekrar bisiklete atlayıp yoluna devam etti. Yüzüne hafif bir meltem çarpıyor, uzun, sarı saçlarının dalgalandığını hissediyordu. Bu harika bir duyguydu; Lilo yüreğinin ferahladığını hissetti.

Jörgen evinde yoktu. Lilo kapıyı birçok kez çaldı, ama Jörgen kapıda görünmedi. Kız kapı topuzunu çevirdiğinde kapı açıldı. "Jörgen? İçerde misin?" diye seslendi Lieselotte.

Cevap alamadı.

Lilo ondan aldığı süveterle pantolonu koluna almıştı. Onları öylece kapının önüne koymak istemedi ve mutfığa götürmeye karar verdi.

Kız salondan hızla geçip bir önceki gece oturdukları oturma odasına girdi.

Masanın üzerinde, içinde çok sayıda konserve kutusu duran birçok büyük karton bulunuyordu. Lilo bunların üzerinde havuç, fasulye, salata, hazır yiyecekler listesinin yazılı olduğunu gördü.

Bazı kartonlar açılmış, içlerinden birkaç konserve alınmıştı. Jörgen büyük bir alışveriş yapmış olmalıydı.

Lieselotte kıyafetleri bir sandalyenin üzerine koyup kalem ve kağıt aramaya başladı. Jörgen'e küçük bir selam bırakmak istiyordu.

Başka bir şey bulamadığı için kartondan bir parça kopararak üzerine "Teşekkürler! Öylesine içeri girdiğim için özür dilerim! Lieselotte" yazdı.

Lilo evden çıkıp kapıyı arkasından çekti. Bisikleti kayın ormanının yakınında bir yere bırakmıştı. Şiddetli bir akar su sesi duyduğunda dönüş yoluna koyulmak üzereydi.

Jörgen'in evi kayalıkların yarısına kadar ulaşan bir platformun üzerinde doğal bir teras şeklinde kurulmuştu.

Su şırıltısı yukarıdan geliyordu.

Lieselotte evin çevresini dolaşınca, arkada ufak bir patika yol olduğunu gördü.

Patika yol, kıvrımlar yaparak Karanlık Koy'u doğudan çeviren kayalara doğru uzanıyordu...

Yukarıdan açık deniz harika bir manzara sunuyordu. Lilo aşağı, koya baktığında birden yutkunmuştu. Su, siyah ve ürperticiydi. Sahil aniden aşağıya doğru dik bir eğim gösteriyordu. Koydaki su çok derin olmalıydı.

Karanlık Koy, birbirlerini neredeyse bir daire şeklinde tamamlayan iki ince burundan oluşmuştu. Koyun girişinde kayaların üst uçları birbirlerine eli metre kadar yaklaşıyordu. Kayalık duvarın alt bölümleri ise birbirinden yüz metre kadar uzaktılar. Yani kayalar bir tür içbükey, dik kemer oluştuyorlardı. Kapıyı andıran bu kayalığın dışında suyun rengi de masmaviydi.

Lilo burnunun ucunu parmaklarıyla sıkmaya başladı. Düşünceye daldığında hep böyle yapardı. Dürbünü gözüne götürüp körfezi enikonu taradı. Bakmadık en ufak bir girinti bırakmadı... Şüpheli bir şeyler var mıydı? Suda kimse olmadığı zamanlarda da el ortaya çıkıyor muydu?

Süperbeyin kendini düşüncelere öylesine kaptırmıştı ki, arkasında beliren gölgeyi fark edemedi. Gölge kısaydı, ama Lilo'yu kayın ormanından çıktığı andan beri izliyordu.

Lilo olağandışı bir şey görmemişti. Su, çarşaf gibiydi... Gelgelelim şırıltı sesi burada daha da güçlüydü. Lilo buraya neden geldiğini hatırladı ve sesin geldiği tarafa doğru yürüdü.

Sert, inatçı otlardan oluşan kurumuş bir çayırın ardında ikinci bir koy gördü.

Çayırın yanından genişçe bir dere hızla kayaların kenarına geliyor, buradan neredeyse dimdik uçuruma akıyordu. Anlaşılan şırıltı sesinin kaynağı bu suydu.

Lilo dereyi izleyerek kayaların üzerinden kay-

bolduğu yere doğru yürümeye başladı... Su kayaların kenarından aşağıdaki koya dökülüyordu. Kız, temkinli adımlarla kayalığın kenarına geldi. Ne bir koruluk ne de kayaların kenarına gerilmiş koruyucu bantlar vardı...

Su, kayaların kenarına çarpıyor, ardından zarif bir yay çizerek aşağı yukarı kırk metrelik uçuşuma düşüyor; aşağıda, çürük dişler gibi denizden çıkmış çok sayıdaki yüksek kayanın üstüne dökülüyordu.

Çarptığı yerde gök gürültüsü gibi sesler çıkaran su, bir kez daha sıçrayıp köpükler saçarak aşağıdaki suyun yüzeyindeki kayalardan sektikten sonra ikiye ayrılıp denizle buluşuyordu.

Köpükler deniz üzerinde adeta beyaz bir adacık oluşturunuyordu. Kenarlarına doğru köpüğün rengi koyulaşüyor ve denizin tuzlu suyuyla karışıyordu.

“Oraya düşmek istemem.” diye aklından geçirdi Lilo, biraz geriye çekilerek.

O anda iki güçlü el onu kavrayarak kayaların üzerinden aşağıya itti.



AXEL KAZA GEÇİRİYOR

“Ulla’yı tanıyor musun?” diye sordu Axel, Inga’yla birlikte kızın evine doğru yürürlerken.

Inga bir an düşünerek başını ‘evet’ anlamında salladı. “Biliyor musun, biz bütün yıl boyunca burada değiliz, sadece yazları geliyoruz. Babam üniversitede görevli olduğu için genellikle Kopenhag’da kalıyoruz.” diye durumunu açıkladı Inga.

“Ama onun hakkında çok şey duydum; daha önceleri ‘saklaban Ulla’ diye anılıyormuş.”

Axel yüzünü buruşturarak yüksek sesle sordu: “Efendim? Nasıl yani?”

“Evet. Eşek şakaları yapan biri anlamında şaklaban Ulla... Kız eşek şakası yapmaktan hoşlanırmış. İnsanları bıktırmış tabii. Ne zamandır şaklabanlığından söz edildiğini duymadım ama.”

Axel ile Inga, Ulla’nın yaşadığı evin bulunduğu araziye uzanan yola ulaştılar. Ev, hayli dik bir yokuşun biraz aşağısında kalıyordu. İki çiçek tarhının arasından çakıl taşı döşeli bir yol eve kadar uzanıyordu.

Axel dikkatle biraz aşağıda kalan eve, sonra da yanındaki bisiklete baktı. Inga yanında yaya yürümek zorunda kalmasın, diye bisikleti Inga’yla birlikte yokuş yukarı itmişti.

“Her şey tamam! Bu harika bir şov olacak!” diye kıza güvence verdi genç detektif.

Inga'ya bir ağaç gövdesinin arkasına gizlenmesini işaret etti.

Başlamadan önce evi son bir kez gözden geçirmek istedi... İlk bakışta içeride kimseler yokmuş gibi görünüyordu.

Neredeyse bir saat geçmişti ve Inga sabırsızlanmaya başladı.

"Daha ne kadar bekleyeceksin?" diye Inga saklandığı yerden sordu.

"Birkaç dakika daha..." diye fısıltılı bir sesle cevap verdi Axel.

Derken evden bir ses duyuldu. Ulla'nın annesi kapıda belirdi, arkasında da Ulla'nın kendisi göründü.

"Hay aksi!" diye düşündü Axel. "Bunca zamandır ikisi de evdeydi, şimdi de birlikte çıkıyorlar." Axel o anda kendisini tokatlayabilirdi. Neden bu kadar beklemişti ki? Artık fırsatı tepmişti.

Kadın kızına bir şeyler söyledi, Ulla da ona el salladı.

"Annesi şehre kadar inecekmiş ve iki saat sonra dönecekmiş." diye çevirdi Inga.

Axel'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Demek Ulla evde kalacaktı. Hem de tek başına...

Ulla'nın annesi gözden kaybolunca Axel bisikleti kaptı ve Inga'ya "Bana şans dile ve sakın korkma!" dedi.

Inga daha oğlanın ne kastettiğini sormaya fırsat bulamadan Axel işe koyulmuştu bile. Bisikletle te-

peden aşıağı çakıl yola “son srat” daldı... akıl yolu tekerleklerin altında hisseder hissetmez iki freni birlikte sıktı. Bisiklet, arka tekerlek dağılana kadar çakıllar üzerinde sürüklendi.

Axel zarif bir hareketle kendini yana bıraktı. Boylamasına ieklerin arasına uzandı. Çiçekler yere arpmanın Şiddetini hafifletmişlerdi. Bisiklet ise büyük bir patırtıyla yere devrilmişti.

Ardından birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Axel önce şok olmuş gibi hiç hareket etmedi. Sonra yardım için bağırmaya ve acıdan kıvranmaya başladı.

Inga saklandığı yerde huzursuz olmaya başlamıştı. Axel’in gösterisi çok gerçekçiydi. Gerçekten bir yerlerini incitmiş olabilir miydi?

Birden evin kapısı açıldı ve Ulla dışarıya ıktı. Axel’e bir şeyler söyledi, ama Axel onun dilini anlamadığını söyledi.

Kız “Bir yerini incittin mi?” diye Axel’in dilinde sordu.

Axel yüzünü buruşturarak ‘evet’ anlamında başını salladı. Ulla ayağa kalkması için ona yardım etti. ocuk sol ayağı üzerine basamadığını söyledi. Her adımda acıdan kıvranır gibi yaptı. Sanki göz yaşlarını zorla tutuyordu.

“Eve gel! Bir... Bir doktor çağıracağım!” dedi Ulla. Axel daveti kabul etti.

Ulla onu loş, kasvetli bir bekleme odasına götürdü. Axel orada bir sandalyeye oturup ahlayıp ufla-

maya devam etti. Kız telefon rehberini aramak üzere yandaki odalardan birine geçti... Telefon duvardaki küçük bir rafın üzerinde duruyordu. Axel eğilerek telefonun fişini çekti... Ulla geri geldiğinde bir numara çevirdi. Şaşırılmış bir ifadeyle ahizeyi kulağına doğru tuttu.

“Hat yok!” dedi hayretle.

“Herhalde geçici bir arızadır.” dedi Axel ve yüzünü acı içinde buruşturdu.

Sarışın kız iç çekti: “Ne talihsizlik ama! Tam da bu sırada telefonun çalışmaması... En iyisi ayağını yukarı doğru tut.”

Ulla yaralı için oturma odasında rahat ve yumuşak bir kanepe hazırladı.

“Adım Ulla!” diye gülümsedi kız ve saçını kulağının arkasına attı. Axel’in sözde incinmiş bacağına daha yakından bakabilmek için öne eğildi, ama oğlan onu hemen geri çevirdi.

“İncittim, bacağımla incittim ve göğsüm sıkışıyor. Yoksa iyiyim!” dedi çocuk, tam da Ulla bacağına dokunmak üzereyken.

Axel çevresine bakındı... Oda küçüktü, ama rahattı. Yere çok sayıda renkli halı serilmişti. Duvarlarda bir şömine vardı; karşıyanda da camlı bir dolap duruyordu. Odada bir sandalyenin dışında kocaman bir divan vardı.

Şöminenin üzerinde, dar bir tahta rafta çerçevelenmiş iki fotoğraf görünüyordu. Resimlerden biri Ulla’nındı. Resim fazla eski olamazdı; ama kız bu

fotoğrafta şimdikinden çok daha farklı görünüyordu. Resimde daha dolgun, neşeli ve parlayan bir yüzü vardı. Oysa şimdi Ulla'nın gözlerinin altında halkalar oluşmuştu ve durmadan alını buruşturuyordu sanki. Kız çok yorgun ve yıpranmış görünüyordu.

Diğer resimde Ulla'ya çok benzeyen, ondan birkaç yaş daha büyük, güler yüzlü bir kız vardı. Koyu sarı saçları kısa kesilmiş ve jöleyle arkaya yatırılmıştı.

"Bu ablan mı?" diye sordu Axel.

Ulla, Axel'in baktığı yere başını çevirip 'evet' anlamında başını salladı.

"Adı ne?" diye sordu oğlan.

Ulla, biraz duraksadıktan sonra "Britta!" diye cevap verdi.

Kız resme gözlerini dikti ve alt dudağını kemirdi...

"O da burada mı yaşıyor?" diye sordu Axel. Bu kez cevap gelene kadar geçen süre öncekinden daha uzun oldu.

Kız, "Hayır!" diye cevap verdi alçak bir sesle.

Çay ya da kahve gibi bir şeyler mırıldanıp mutfağa doğru yürüdü.

"Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordu Axel arkasından.

"Tabii, üst katta..." diye cevap verdi Ulla.

Axel ahlaya uflaya topallayarak yukarıya çıktı ve tuvaleti hemen buldu. Ama oraya girmek yerine

başını öteki odalara uzattı. Üst katta büyük bir yatak odası vardı. Hemen onun yanında iyi düzenlenmiş küçük bir oda daha bulunuyordu. Şirin bir mobilyayla döşenmişti ve çiçek desenli perdeler ve duvar kağıtları, bu odanın kızlardan birine ait olduğunu gösteriyordu. Aynı perde ve duvar kağıtları olan hemen bitişiğindeki öteki odada ise tam bir kargaşa egemendi.

“Hiç kuşkusuz Ulla’nın odası bu!” diye düşündü.

Genç detektif odaya girdi ve her şeyi aklında tutmaya çalıştı. Üzerinde oyuncak bebek ve aylar olan bir yatak, dolap, çalışma odası, yer yer yırtıkları olan bir kanepa, küçük bir elbise dolabı ve neden beri modası geçmiş pop yıldızlarının posterleri.

Axel yatağın üzerinde kendisine tuhaf gelen bir şey gördü.

Tam o sırada merdivenler gıcırdadı. Ulla yukarı çıkıyordu. Şimdi ne yapacaktı?

Axel hemen odadan çıkıp kendini salonda yere bıraktı. Bacağını sıvazlıyor ve inliyordu. Ulla’nın başı son basamağın üzerinde belirmişti.

“Tuvaleti kullanabildin mi?” diye sordu Ulla.

Sesinde Axel’e pek inanmamış gibi bir hava vardı.

Axel ‘ne gezer!’ anlamında başını salladı.

“Bacağım... Daha ileri gidemedim.” diye inledi çocuk; ancak o anda yanlış bacağını tuttuğunu dehşet içinde fark etti.

Ulla gözlerini ona dikmişti; bakışları pek hayra

alamet değildi. Ulla gözlerini kıstı. Axel o anda kızın aklından geçenleri okuyabilmeyi çok isterdi.

“Çay hazır...” dedi sonunda kız. “Sana yardım edeyim mi?” Kız ona elini uzatıp onu ayağa kaldırdı. Axel ‘sağ ol’ anlamında gülümsedi ve topallaya topallaya tuvaletin yolunu tuttu. Acaba Ulla oyunu fark etmiş miydi?

MEÇHUL KİŞİ

Lieselotte'nin bedeni kayalıktan dışarı sarkıyordu. Altında, şelaleyle karışan deniz suyu köpürüyordu. Kayalar dalgaların arasından birer mızrak gibi yükseliyordu. Onlara takılıp delik deşik olmadan suya düşmek imkânsızdı.

Eller Lilo'yu omuzlarından çelik pençeler gibi sıkıca kavramışlardı. Saldırgan, kızın duyduğu korkudan ve yüzüne yansıyan dehşet ve telaştan büyük bir keyif alıyor gibiydi. Adam birkaç kez kızı bırakır gibi yaptı, ancak son anda onu tekrar tekrar tutup uçurumdan yukarıya çekti.

Lilo'nun pabuçlarının tabanı kayanın ıslak, çamurlu ucuna basıyordu. Kız, dengesini korumakta zorluk çekiyordu. "Ne olursunuz, bana bir şey yapmayın, lütfen!" diye bağırmak istedi; ne var ki sesi onu terk etmişti.

Lieselotte birine boyun eğmekten nefret ederdi. Birden ayağı kaydı ve kayaların kenarından boşluğa doğru sallandı. Her şey aniden olmuş, saldırgan bile bunu beklemediği için boş bulunmuştu.

Lieselotte'yi tutmaya çalıştı, ama artık çok geçti.

Aşağı yukarı bir saat sonra Axel, Ulla'yla vedalaştı. Kızın kendisine gösterdiği yakın ilgi ve yardımları için içtenlikle teşekkür etti. "Tekrar görüşebilsek ne iyi olurdu. Burada disko gibi bir şeyler

var mı? Viking kutlamalarında dans edilir mi?" diye sordu.

Ulla cevap vermedi. Axel yanlış bacağı tuttuğundan beri, kız neredeyse hiç konuşmamıştı. Axel artık dışarıda olduğu için rahatlamıştı.

Axel bisikleti yerden kaldırdı ve topallayarak bisikletle birlikte tepeye doğru yöneldi. Ancak Ulla'nın onu göremeyeceği bir yere ulaşınca Inga'ya seslendi. Kızıl saçlı kız, saklandığı yaprakların ve çalılarının arasından çıkageldi. Pantolonuna yapışan yaprak ve yosunları silkeledi.

"Ne oldu? Bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu.

Axel 'pek sayılmaz' anlamında omuzlarını silkti ve olanları anlatmaya başladı: "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ulla'nın odasında ablasına ait bir fotoğraf var. Onun yanında ise bir oğlanın fotoğrafı... Fotoğraf çok net değildi... Sanki küçük bir fotoğraftan büyütülmüştü. Belki de bir grup ya da sınıf hatırasından..."

Inga çocuğun söylediklerinden hiçbir şey çıkartamadı. "Eee, ne olmuş?"

"Çerçevenin arkasında çiçekler görünüyordu." diye Axel sözlerini sürdürdü. "O an ikisinin de ölmüş olabileceğini düşündüm."

Inga omuzlarını silkti, oğlanın nereye varmak istediğini anlayamamıştı.

"Ulla ablasının başka bir yerde yaşadığını iddia ediyor. Tabii bu doğru değil. Bu konuda soru sorunca garip davrandı. Bununla ilgili daha fazla bil-

gi bulabilir misin?” Axel meraklı gözlerini Inga’ya dikti.

Kız iyice pohpohlanmış hissetti kendini.

Dört Kafadarlar Takımı kesinlikle yeni bir olayla karşı karşıyaydı ve ondan yardım diliyorlardı. Bu harikaydı!

“Köyde her şeyi bulabileceğimiz bir dükkân var. Sahibesinden burada olan hiçbir şey kaçmaz.” dedi Inga. “O her şeyi duyar, görür ve dedikoduya da bayılır. İkinci el bir bisiklet mi arıyorsun, ona sor; o kesinlikle bisikletini satmak isteyen birini biliyordur! Muhakkak onlar hakkında da bir şeyler duymuştur. Bu durumda öğleden sonra alışverişe gitsem hiç fena olmayacak, galiba.”

Axel, Inga’nın ne tür bilgiler toplayacağını şimdiden çok merak ediyordu.

Lieselotte’nin sırtı, kürek kemikleri arasına bıçak saplanmış gibi feci şekilde acıyordu. Tişörtü yırtılmış, göbeğinde ne olduğunu bilmediği bir şeyler hissediyordu... Birden iki güçlü el onu kavradı ve yukarı, tekrar kayaların üzerine çekti.

Koşuşan ayak sesleri duyuldu. Kızgın bir erkek sesi bir şeyler bağırdı. Süperbeyin başını kaldırınca karşısında Jörgen’i buldu. Jörgen onu uçuruma düşmekten sön anda kurtarmıştı.

“Sağ ol!” dedi Lilo soluk soluğa. “Kimdi o?”

Jörgen omuzlarını silkti. Adamı tanımiyordu.

Lilo ayağa kalkarak kaçan saldırganın peşinden baktı. Adam birden durdu, onlara döndü ve tehditkâr bir biçimde yumruğunu havaya kaldırdı.

Koyu renk, yapış yapış uzun saçları ve karışık bir sakalı vardı; üstü başı da çok kirliydi.

Adam bir şeyler bağırdı, ama Jörgen bile hiçbir şey anlayamamıştı. Derken meçhul kişi tekrar koşmaya başladı ve gözden kayboldu.

“Sen burada ne arıyorsun?” diye sordu Lieselotte.

“Yürüyüşe çıkmıştım. Tam eve dönmek üzereyken o çılgınla boğuştuğunu gördüm.” dedi Jörgen

“Sağ ol!” dedi Lilo tekrar.

Jörgen onu eve, kahve içmeye davet etti. Ama Lilo sadece bir bardak su istedi. Kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu, sanki maratona katılmıştı.

“Burada evin önünde bekle! Sana bir bardak su getireyim.” diyen Jörgen, biraz eskimiş bir sandalyeyi gösterdi. “Otur ve biraz rahatla! Birazdan dönerim.”

“Giysileri mutfığa bırakmıştım.” dedi Lilo. “Acaba kazağı tekrar alabilir miyim?”

Lieselotte bir an için Jörgen’in kızacağı duygusuna kapıldı. Adam gözlerini ve ağzını kocaman açtı, ama ardından hemen toparlandı ve gülümsedi.

“Tabii!” diyerek eve girdi. Mutfakta o garip tren saatinin sesi duyuldu.

Jörgen bir sürahi su, iki bardak ve kazakla evden çıktı. Lieselotte sürahinin içindeki suyun yarısını içti.

“Jörgen, derinden gelen elle ilgili mantıklı bir açıklama var mı sence? Sıra dışı bir akıntı ya da belki bir denizaltı olabilir mi?” diye sordu.

“Böyle bir fikre de nereden kapıldın?” dedi Jörgen.

“Hayaletlere inanmam; ama bu koyda bir şeylerin... Bir şeylerin...” Lilo doğru sözcüğü aradı, “Bir şeylerin ters gittiğine eminim.”

Araştırmacı bakışlarını aşağıdaki körfeze yöneltti ve gözlerinin ifadesi tekrar tuhaflaştı.

“Ölümler son istirahat mahallerinde rahatsız edilmemeliler!” diye mırıldandı. Sonra da başını sallayarak karanlık düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. “Özür dilerim. Bu başıma sıkça geliyor. Sen gene de endişelenme, belki biraz dalgınımdır, ama kesinlikle tehlikeli değilimdir.”

Lieselotte gülümsedi. Jörgen tuhaf, hatta biraz kaçık biriydi.

“Karanlık Koy genç kızlar için uygun bir yer değil. Senin dans etmen, gülüp eğlenmen gerek.” diyerek gülümsedi. “Burada ise sükûnet ve huzur olmalı; ben de bunun için uğraşıyorum. Atalarımın olan borcum bu benim. Kim bilir belki deniz dibinde ecdadım yatıyordur?”

Lilo, geri dönme vaktinin geldiğini düşündü. Sadece evdeyken kendisini güvende hissediyordu. Bir gün ölümle burun buruna geleceğini aklının ucundan bile geçirmemişti.

GARİP BİR TELEFON GÖRÜŞMESİ

Akşam, Jens Amca arabasıyla çekip gitti. Yazlığı yakındaki bir kasabada bulunan, üniversiteden bir çalışma arkadaşını ziyaret edecekti.

“Geç kalacağım. Yalnız kalmak sizleri korkutur mu?” diye sordu Dört Kafadarlar’a.

Dört Kafadar ‘hayır’ anlamında başlarını salladılar. Korkmak mı? Onlar mı? Laf mıydı bu şimdi?!

Oturma odasında kanepenin köşesine yığılmışlardı. Kanepenin üstü yastık ve minderlerle iyice rahat bir hale getirilmişti. Sonuçta gündemde gizli bir toplantı vardı ve kimse ne kadar süreceğini bilemezdi.

Inga dükkânda öğrendiklerini anlatmaya başladı. “Biraz komik şeyler...” diye söze girdi.

“Ulla’nın ablasının adı Britta’yymış ve Ulla’dan beş yaş büyükmüş. Aşağı yukarı bir yıl evvel, köyden bir çocukla birlikte kaçmış. Çocuğun adı Claus. Bu ikisi, gerilerinde ailelerine birer mektup bırakmışlar. Mektuplarda birbirlerini çok sevdikleri, ayrıca da özgür olmak istedikleri yazılıymış. Buradaki pis ortama daha fazla dayanamayıp Amerika’ya gitmeye karar vermişler.”

Dominik olanları hiç de komik bulmamıştı...

“Aksine çok komik! Kimse, ama gerçekten hiç kimse Britta ve Claus’un birbirlerine vurulduklarını bilmiyordu. Kayboldukları gün, sokakta birbirle-

rine çürük domates fırlatmışlar.” diye sözlerini sürdürdü Inga.

“Ne yapmışlar? Ne yapmışlar?” Axel kulaklarına inanamıyordu.

“Bir pazarda son karpuz için tartışmışlar. Claus kabaca karpuzu kendine çekince, Britta da ona domates fırlatmış.” dedi Inga.

“Ve ayrıca, giderken biriktirdikleri paraya dokunmamalarına da kimse anlam verememiş.”

Lilo, Inga’nın anlattıklarını küçük bir deftere not ediyordu. Öykü inanılır gibi değildi...

Nasıl olmuştu da bu ikili sadece birkaç saat içinde birbirlerine ölesiye aşık olmuş ve nasıl kendi paralarına dokunmadan, beş kuruşsuz ülke dışına çıkabilmişlerdi?

“Bir saniye... Bu aşk kumrularının Amerika’ya varıp varmadıkları konusunda elle tutulur bir kanıt var mı?” diye merakla sordu Lieselotte. “Belki de kaçırdılar ya da öldürüldüler.”

“Kesinlikle böyle bir şey olmadı!” diye karşılık verdi Inga. “Kaybolmaların üzerinden henüz iki hafta geçmiş ya da geçmemiş, New York’tan bir kartpostal gelmiş. İki üç haftada bir Amerika’dan kartpostal ve mektuplar gelmeye başlamış!”

Axel, Ulla’nın neden ablasıyla Claus’un resimlerini, sanki ölmüşler gibi özenle koruduğuna bir anlam veremiyordu. Poppi için ise olay biraz ürkütücü olmanın dışında hâlâ biraz karışıktı.

“Peki, güllerle mumlar ne anlama geliyor? Sonuçta iki tane yakmıştı!”

“Sanki Britta ile Claus, Karanlık Koy’un derin suları tarafından yutulmuşlar gibi...” diye mırıldandı Dominik.

“Hayli karışık bir durum.” diye düşüncesini belirtti Lieselotte. O öğlen, kendisini kayalardan aşağı iten adam, az kalsın onu uçuruma fırlatıyordu. Bu adam hakkında hiçbir bilgisi yoktu.

Çalan telefon, Dört Kafadar ve Inga’yı dalmış oldukları derin düşüncelerden uyandırdı... Poppi’nin kuzeni telefonu açarak Danimarka dilinde bir şeyler söyledi. Inga iki dilli yetiştirilmişti.

Oturma odasının aralık kapısından salondaki telefon görüşmesi izlenebiliyordu. Başta Inga sadece dinliyormuş gibiydi. Sonra bir soru sordu; ardından bir kez daha, sonra üçüncü kez. Ve sonra soruyu adeta bağırarak son bir kez tekrarladı.

Ardından telefonu kapayarak gergin bir halde hızla oturma odasına geri döndü...

“Arayan kimdi?” diye sordu Poppi.

“Kalın bir sestti. Sanırım çok uzaklardan arıyordu. Konu sizsiniz, sizin çekip gitmenizi istedi; yoksa Vikinglerin gazabı sizi bulacaktı.”

Inga şaşkın ve meraklı bir ifadeyle gözlerini bir kafadardan diğerine gezdirdi.

Lilo burnunu parmak uçlarıyla sıkıp, “Bu sürpriz tehdidin arkasında birkaç kişi olabilir. Ama tabii ki böyle saçma sapan bir tehdide pabuç bırakacak halimiz yok.”

Genç detektifler bir süre sessizce düşünürken,

bir yandan da birbirlerini karşılıklı süzüyorlardı. Anlaşılan arı kovanına çomak sokmuşlardı.

“Inga senin bir şişme botun var mı?” diye sordu Lieselotte sonunda.

Kız, ‘evet’ anlamında başını salladı. “Ama şişirilmiş durumda değil...”

“Önemli değil! Bunu hemen hallederiz.” diye karşılık verdi Süperbeyin.

Lilo’nun önemli bir şeyler düşünmeye çalıştığı belli oluyordu.

“Aklından neler geçiyor?” diye sordu Dominik.

“Derinden gelen şu eli biraz uyarıp harekete geçirmeyi düşünüyorum.” diye cevap verdi Lieselotte.

“Ne dedin, ne dedin?” diye koro halinde bağırды diğer kafadarlar.

“İçimizden biri yanına her tür ölçüm aletini ve bir ip alarak şişme botla Karanlık Koy’a açılıp eli arıyormuş gibi yapacak.” dedi Lilo. Düşüncesini açıklarken sırtıtmayı da ihmal etmedi.

“Sen çıldırmışsın!” Arkadaşlarının ortak kanısı buydu.

“Hiç de değil.” diye karşılık verdi Lilo. “Bana sorarsanız ‘derinden gelen el’ diye bir şey yok. Ama bizim böyle bir masala inanmamızdan yarar umanın kim oluşunu çok merak ediyorum!”

“Birilerinden mi şüpheleniyorsun?” diye sordu Dominik. Lieselotte başını ‘evet’ anlamında salladı.

Akşam biraz serindi. Bu yüzden Dört Kafadar şişme botu ardiyeden oturma odasına taşıdılar. Bo-

tu burada şişirdikten sonra hep birlikte kumsala kadar taşıyacaktı... Ama bu sandıklaından çok daha zordu. Önce bağlantı parçasının pompaya uymadığını fark ettiler; ardından pompanın borusunda bir delik olduğunu anladılar. Deliğı yapıştırdıktan sonra da botta bir yırtık tespit ettiler. Şişme botu hazır duruma getirene kadar yaklaşık iki saat uğraştılar... Tam o sırada mutfaktan bir şangırtı sesi geldi. Birileri cama bir taş mı atmıştı acaba? Dört Kafadarlar endişeyle ayağı fırladılar ve mutfağı doğru koştular.



SAVUNMASIZ

Yere çok sayıda cam parçası dağılmıştı ve bahçeye bakan pencerede kocaman bir delik açılmıştı...

Axel ışığı yakarak etrafa bakındı. Hayır, kimse içeriye bir şey atmamıştı. Oğlan, üzerine mesaj sarılı bir taş bulmayı ummuştu. Genç detektifler bu tür mesajları daha önce de sıkça almışlardı.

Yeniden bir şangırtı duyuldu; ses bu kez hemen bitişikteki yemek odasından geliyordu. Yemek odasının kapısının hemen yanında duran Inga, titremeye başladı.

“Oraya... Oraya dünyada adımı atmam.” dedi kız, titrek bir sesle.

Poppi ve Dominik de birer adım geriye çekildiler.

Lieselotte kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Eliyle elektrik düğmesini aradı ve bir müddet sonra oda aydınlandı. Oturma odasının camı kırılmış, çerçeve bile hasara uğramıştı.

Biri ya da birileri camı çerçeveyi büyük bir öfkeyle kırmış olmalıydı.

Camdaki delikten akşamın serin havası içeri giriyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Inga, alçak bir sesle.

“Evin bir bodrumu var mı?” diye sordu Poppi. Inga başını ‘var’ anlamında salladı.

“Hayır, bodrum olmaz! Orası bir tuzağa dönüşebilir.” dedi Lilo, alçak bir sesle.

Bir yerlerde tekrar bir cam kırıldı. Cam parçaları çatırtıyla yere serpildiler. Parke döşemeye ağır bir eşya çarpmışçasına şiddetli bir gürültü duyuldu.

“Oturma odasında...” dedi Dominik. Dört Kafadarlar Takımı ve Inga birbirlerine kenetlenmişlerdi. Olabilecek en kötü şeye hazırlanıyorlardı. Nefeslerini tutarak karanlığa kulak verdiler.

Kırılan bir sonraki cam hangisi olacaktı acaba?

Dışarıdan akşam rüzgârının uğultusu cırcır böceklerinin sesine karışıyordu... Acaba saldırgan gitmiş miydi?

Poppi, “Bizden ne istiyor acaba?” diye zor duyulur bir sesle sordu .

Lilo onun ayak parmaklarına bastı. Ses çıkartarak yerlerini belli etmemeliydiler.

Tavandan sarkan lamba. Lanet olsun, dışarıdan içerisi rahatlıkla görülüyordu.

Birdenbire evin içinde bir yerde zeminin tahtaları gıcırdadı. Lilo, Inga ve arkadaşlarını kendisini takip etmeleri için başıyla işaret etti. Koridorda gizleneceklerdi.

Koridor evin ortasındaydı; penceresi yoktu. Saldırgan giriş kapısını da kıracak değildi ya!

Yoksa bunu da yapar mıydı?

Koridor çok karanlıktı. Az sayıdaki eşya bile fark edilemiyordu...

Dört Kafadar, birbirlerine sımsıkı sokulmuş hal-

de parmak uçlarına basarak ilerlediler... O anda bir çığlık sessizliği yırttı. Bu bir savaş çığlığıydı. Saldırmaya hazırlanan, dövüşmeye kararlı ve hiçbir şeyden yılmayacak bir adamın çığlığı...

Dört Kafadarlar Takımı'nın korkudan ödleri patlamıştı. Panik içinde her biri farklı bir yöne doğru koşmaya çalıştı; birbirlerine çarpıp yere uzandılar.

Oturma odasının kapısından içeriye vahşi bir savaşçı atladı. Bu bir Viking'di. Altından kızıl saçların sarktığı kocaman bir başlığı vardı. Viking tekrar bir çığlık attı. Kollarını havaya kaldırdı, uzun ve kalın bir kılıç parladı elinde. Onu tehditkâr bir biçimde havaya kaldırarak çaresizlik içindeki çocukların üzerine yürümeye başladı.

Adamın ayakları baldırlarına bağcıklarla sarılmış deri tozluklar içindeydi. Viking'in attığı her güçlü adımla birlikte tahta zemin çatırdıyordu. Çocuklar saldırgan karşısında tamamen savunmasız durumdaydılar. Viking tekrar bir çığlık atarak elindeki kılıcı çocuklara doğru salladı.



“DEF OLUP GİDİN!”

Kılıcın ucu, Axel’in bacağına yarım santim yanında yere saplandı.

Viking kılıcını yine havaya kaldırdı ve bu kez başının üzerinde sallayarak tekrar çocukları hedef aldı.

Lilo, kılıcın kulağının yanından vınlayarak geçip yere saplandığı sırada oluşturduğu rüzgârı hissetti. Viking savaşçısı Lilo’yu bırakıp Dominik, Poppi ve Inga’ya yöneldi. Ve her kılıç sallayışında hedefini sadece birkaç milimetre şaşıırıyordu.

Kılıcı bu şekilde on kez salladıktan sonra onu, sanki gösteri yaptığı bir lobutmuş gibi hem başın üstünde hem de göğsün önünde çevirmeye başladı.

Bu adama yaklaşmak olanaksızdı.

Viking ağır adımlarla kapıya doğru gerisingeri yürüdü. Bir şeyler söyledi, ancak Inga dahil kimse bir şey anlamadı.

Kapıya geldiğinde dönerek havaya zıpladı ve iki ayağıyla birlikte kapıya vurdu. Ahşap büyük bir çatırtıyla parçalandı. Viking öfkeli bağırıtlar çıkararak gözden kayboldu.

Dört Kafadarlar Takımı ve Inga, oldukları yerde donakalmışlardı; kırılan kapıdan dışarıdaki gece karanlığına baktılar. Az önce yaşananları kimsenin aklı almamıştı...

“Döner mi, geri döner mi?” diye Poppi, kısık ve boğuk bir sesle sordu.

Lilo ‘sanmam’ anlamında başını salladı.

Ancak birkaç dakika sonra çocuklar kendilerine gelmeye başladılar. Hâlâ ayakları üzerinde duramıyorlardı. Oturma odasına yalpalayarak geri döndüklerinde onları ikinci bir şok bekliyordu. Şişme bot param parçaydı. Viking botu kılıcıyla lime lime yapmıştı.

“Kimdi o?” diye fısıltılı bir sesle sordu Inga.

Yavaş yavaş toparlanan Lilo cevap verdi: “Bizi ne pahasına olursa olsun Karanlık Koy’dan uzak tutmak isteyen biri.”

Dominik bunun ne anlama geldiğini biliyordu. “Asıl şu andan itibaren derinden gelen eli daha bir ayrıntılı ve dikkatli aramak isteyeceğin varsayımından hareket ediyorum. Tahminimde haklı mıyım, yoksa yanılgıların oluşturduğu bir havuzda mı yüzyorum?”

“Böyle abuk sabuk, süslü konuşmaya devam edersen, yakında kendini küvete uzanmış, soğuk bir duş alıyor bulursan, sakın şaşırma!” diye hırıldadı Axel.

Lieselotte’nin bir bakışı, cevap olarak Dominik için yeterliydi. Takımın süperbeyni bu işin peşini kesinlikle bırakmayacaktı! Özellikle de şimdi!

Jens Amca eve dönmeden önce Dört Kafadarlar Takımı, dört tehdit telefonu daha aldı. Arayan her seferinde aynı sestti. Fısıldıyor, tıslıyor, hırıldıyor ve kıs kıs gülüyordu.

Bu sefer de ses uzaklardan arıyor gibiydi. Mesaj

gayet açıktı: "Def olun! Hepiniz! Fırsat varken kaçın! Bir sonraki sefer kılıç yerini bulacaktır!"

Jens Amca kırık camları ve paramparça kapıyı görünce az kalsın olduğu yere devrilecekti. Dört Kafadarlar ona önce olanları anlattılar, ama Jens Amca onlara inanmadı. Püskül gibi kaşları ortada birleşerek çatık bir çizgi oluşturdu. "Sizin hakkınızda gerçekten olumlu düşüncelere sahiptim. Baldızımın sizin maceralarınızı onayladığını pek sanmıyorum, ama kardeşim siz küçük ajanlarla çok gurur duyuyor. Gelgelelim anlatılanların gerçek olup olmadığı konusunda doğrusu kuşkularım var. Ancak bugün yalan söylüyorsunuz, bundan adım gibi eminim."

"Hayır! Anlattıklarımızın hepsi gerçek." diye bağırdı Lieselotte hiddetlenerek, ama Jens Amca onu bir el işaretiyle hemen susturdu.

"Bir kelime daha duymak istemiyorum! Pencereler herhalde kendinizi çok kaptırdığınız bir top oyununun sonunda bu hale geldi. Viking hakkındaki abuk sabuk hikâyeyi inandırıcı kılmak için de giriş kapısını parçaladınız. Nasıl olduysa oldu, ama onarım parasını harçlığınızdan ödeyeceksiniz!"

Telefon tekrar çaldı. Axel sonuçtan emin kıs kıs güldü. Jens Amca kendi kulaklarıyla kiminle uğraşmak zorunda kaldıklarını işitecekti...

Inga'nın babası telefonu açtı, kendi adını verip karşı tarafı dinlemeye koyuldu. Söylenenleri dinledikçe suratındaki şaşkınlık artıyordu.

Arayan demek ki gerçekten de o Viking'di.

Jens Amca uzun bir süre dinledi; suratı önce solgundu, sonra kıpkırmızı kesildi. Derken telefona bir şeyler bağırdı ve kapadı.

"Viking size neler dedi? Sizi de tehdit etti mi?" diye temkinli bir sesle sordu Axel.

"Viking mi?" Jens Amca köpürdü. "Arayan bir Viking değildi, arayan bugün ziyaret ettiğim çalışma arkadaşımı. Dosyalarımı onun evinde unutmuşum; köpeği onları kemirmiş."

Dört Kafadarlar Takımı, Jens Amca'nın acısına pek ortak olamadılar. En iyisi, şimdilik Jens Amca'nın yoluna çıkmamaktı. Genç detektifler üst kata çekilip gözden kayboldular... Güvenlik nedeniyle bu gece aynı odada uyuyacaklardı...

DUMAN

Bir sonraki gün Viking kutlamaları başladı. Jens Amca birlikte gitmeleri konusunda ısrarlıydı. Kutlamaların hemen başında, bütün Fyrekite sakinlerinin katıldığı bir geçit töreni yapıldı.

Bütün bir yıl herkes Viking kıyafetleri tasarlayıp dikmiş, başlıklarını bile sırf bu işi yapan bir demircide üretmişlerdi.

Bu yıl kocaman yedi gemi geçit boyunca kentin sokaklarında çekildi. Gemiler uzun ve ince arabalar üzerine yerleştirilmişlerdi. Gemilerin üzeri kumaş kaplıydı; bu kumaşlara da deniz görüntüsü verilmişti.

"Neden gemileri suya indirmiyorlar?" diye sordu Poppi.

"Büyük olasılıkla gemilerin dibi delik doludur. Bu durumda hemen batarlar." diye cevap verdi Axel sırtarak.

Gemilerin üzerinde Viking kıyafeti giymiş adamlar, kılıçlarını sallıyor ve bir düşman sürüsüne karşı kendilerini savunuyormuş gibi yapıyorlardı.

Yüzlerce insan sokakları doldurmuştu. Vikingler onların üzerine kovalarla su döküp sırsıklam ısılatınca bağırıp çağırdılar. Ardından savaşçılar talana başlamak için gemilerinden atlayarak kalabalığın içine daldılar.

Şölen alayı caddelerden, sokaklardan geçip ge-

niş bir çimenlik alanında son buldu. Orada bir panayır, bir Viking evi ve uzun masalar kurulmuştu.

Müzik çalıyor, kızarmış balık dağları masalarda insanları bekliyordu... Biralar su gibi akıyor, insanlar, saatler geçtikçe çekingenliklerini biraz daha üzerlerinden atıyorlardı.

Yemekte bir sürü yiyeceğin yanı sıra Danimarka'da çok sevilen bir çeşit sosisli sandviç vardı. Turşu, ketçap, hardal, mayonez ve kızartılmış soğanla birlikte yenilen bu sandviçi o eski Vikingler'in bilmediklerine hiç kuşku yoktu.

Etli yemeklerden pek hoşlanmayan Poppi ve Lillo, çok çeşitli, lezzetli garnitürlerle takviye edilmiş sandviçlere yöneldiler.

Dominik ile Axel ise kıyafetlerinde göze çarpan lekeler bırakan sosislere saldırdılar.

"Sizlerin, bebeklere mama verilirken takılan ön-lüklere ihtiyacınız var galiba." dedi Lieselotte azarlarmış gibi...

"Çeneni kapasana sen!" diye karşılık verdi Axel ona.

Oğlan iki çift sosisi midesine indirdikten sonra üçüncü çiftin ikinci parçası için midesinde artık yer kalmamıştı. Elindeki son sosis ziyan olmasın, diye onu uzun zamandır bir dilenci gibi karşısında oturmuş, kuyruğunu sallayan ufak, tüylü bir köpeğe verdi.

Bunun üzerine Poppi, oğlana baharatların köpekler için zararları olduğu konusunda vaaz vermeye kalkıştı, ama Axel ona aldırış bile etmedi.

“Tadı köpeğin hoşuna gidiyor, baksana...” diye homurdandı.

Köpek keyifle ağzını yaladı ve havlayarak biraz daha sosis istediğini belli etti.

“Hepsi bu kadardı.” dedi Axel ve köpeğe boş ellerini gösterdi. Hayvan, onu anlamış gibi anında kuyruğunu sallamayı bıraktı. Ama ümidini de öyle çabucak yitirmemiş olacak ki Axel’i belli bir mesafeden takip etmekten de vazgeçmedi.

Dört Kafadarlar, kurutulmuş balık, başlık, deri, çömlek ve tarihi kıyafetlerin satıldığı Viking Pazarı’nı gezdiler. Biçimiyle, boyuyla gerçeğinin tıpkısı olan gemilerden birine binerek, kürek çekilen sıralara oturdular.

Axel, hayret içinde, “Şu eski Vikingler gerçek birer kas yığını olmalılar.” dedi.

Axel’in kolları çok güçlüydü, ama bir küreği şöyle biraz olsun yerinden oynatmayı bile başaramadı.

“Düşünün bir, Vikingler bu gemilerle büyük olasılıkla ta Amerika’ya gitmiş olmalılar.” dedi Dominik. “Gel de onlara hayran olma!”

Çitlerle çevrilmiş bir gösteri alanında müsabakalar yapıyordu. Seyirciler katılımcıları destekliyor, onları gaza getiriyor, kimin kazanacağı konusunda iddiaya giriyorlardı.

Axel bir kez daha arkasını dönerek pazara baktı.

Lieselotte, “Ne o, kafayı mı yedin?” diye sordu.

“Dünkü Viking’i sürekli görüyormuşum gibi ge-

lıyor bana.” dedi Axel ve ardından ekledi: “Şimdi benimle alay etmeye kalkışırsan senin adını bir sonraki güreşe yazdırırım.”

Lilo’nun yüzünde alaylı bir ifade belirdi. “Dese-ne, bazı insanların sinirleri biraz zayıf oluyor. Belki daha sakın bir işle, ne bileyim, örgüyle nakışla filan uğraşmalısın.”

“Tecrübelerine dayanarak konuşuyorsun galiba...” diye karşılık verdi Axel, hınzırca bir sesle.

Megafondan bir ses, birazdan büyük çekilişin yapılacağını duyurdu. Sadece zamanında gelen kazandığı ödülü alacaktı. Bu yüzden herkes, çayırın öteki tarafındaki kürsüye hücum etti.

Genç detektifler ise büyük bir merakla gerçeğinin tıpkısı Viking evinin önünde durmuş, onu merakla inceliyorlardı. Bu tek katlı ahşap ev, uzunlamasına yayılmış, üstü kamışlarla, samanlarla kaplı bir damla örtülmüştü. Her birkaç metrede bir, bir ağaç gövdesi, diklemesine ahşap duvarı destekliyordu.

“Bunun neden pencereleri yok?” diye sordu Poppi, merakla.

“Çünkü burası soğuk bir kuzey bölgesi.” diye açıkladı Inga. “O dönemde daha cam pencereler olmadığı için Vikingler de, en iyisi hiç pencere yapmayalım, diye karar vermişler!”

Genç detektifler ve Poppi’nin kuzeni dar bir kapıdan içeriye adımlarını attılar. O sırada evin tek ziyaretçileri onlardı...

Odanın ortasında taşlarla çevrelenmiş bir ateşin alevleri görölüyordu. Duvarlar boyunca uzun, sıra sıra banklar vardı.

“Oralarda Vikingler deri ve battaniyelere sarılıp uyurlardı.” dedi Inga.

“Gündüzleri bu banklarda oturur ve örneğin sepet örerlerdi. Aslında, sanıldığına aksine Vikingler korsanlık yaparak yaşamıyorlardı.”

Dört Kafadarlar Takımı ağır adımlarla uzun odada ilerlemeye başladılar. İçeriye çatıdaki iki aralıktan ışık giriyordu. Bunlar öncelikle dumanın dışarıya çıkması için yapılmıştı.

Evdeki atmosfer çok ürkütücüydü. Dışarıdaki kutlamanın gürültüsü içeride neredeyse hiç duyulmuyordu ve tahtalar içerideki her sesi adeta yutuyordu.

Viking evinin ziyaretçilerinin tam üzerine gelen çatı kirişleri çatırdadı. Çocuklar başlarını kaldırdılar, ancak bir şey göremediler.

“Burada acaba kaç kişi yaşıyordu?” diye sordu Axel.

Inga düşündü, ancak cevap vermedi. Oğlan hayret içinde, dönüp gözlerini büyülenmiş gibi tavana dikmiş olan kıza baktı.

Axel, olup biteni hemen anladı; biri tam o sırada bir kucak dolusu samanı havalandırma boşluklarından birinden aşağıya atmaya çalışıyordu. Meçhul kişinin görünmesiyle kaybolması bir olmuştu. Adam, Viking kıyafeti giymişti ve Axel’in gayet iyi tanıdığı bir Viking başlığı takıyordu.

Saman balyası alevlerin tam içine düştü; ateş, aç bir canavar gibi samanlara saldırdı. Kalın, yoğun, gri bir duman tütmeğe başladı. Adam, baca boşluklarını kapatmış, dumanın çıkmasını önlemişti.

“Dışarıya!” diye bağırdı Lieselotte.

Ama tek giriş dışarıdan kapatılmıştı.

Süperbeyin hız alarak kapıya omuz attı. Kızın omzu kopacak gibi olmuştu, fakat kapı yerinden bir milimetre olsun oynamamıştı.

“Dışarıya başka bir yol olmalı...” diye bağırdı Lilo.

Genç detektifler bütün odaları birbirine bağlayan uzun evin içinde koşuşturdular, ama başka bir kapı bulamadılar.

Duman iyice yoğunlaşmış, her yanı kaplamaya başlamıştı.

Poppi ve Inga öksürmeye başlamışlardı.

Saman balyasını ateşin üzerinden çekip alabileceği Axel’in aklına çok geç geldi. Ama şimdi her yer alevler içindeydi. Genç detektifler neredeyse hava alamaz duruma gelmişlerdi. Gözleri yaşarmaya başlamıştı ve duman boğazlarını yakıyordu.

Liselotte, var gücüyle kapıyı yumrukluyordu. “Bizi kimse duymuyor mu? İmdat!” diye can havliyle bağıırıyordu. Önce boğazını bir gıcık sardı, ardından bir öksürme krizine tutuldu.

Çok geçmeden koca ev zeminden tavana kadar duman dolmuştu.

LİLO PES ETMİYOR

Poppi'nin sinirleri birden boşalıverdi. Bağırıp çağırıyor, tepiniyor, çığlık atıyor, ağlıyordu.

Yumruklarını sıkarak Lieselotte'nin üzerine yürüdü ve ona bağırmaya başladı. "Yeter artık! Daha fazla dayanamayacağım! Hepimiz burada boğulup gideceğiz! Hepimiz..." Devam edemedi. Çok fazla duman yutmuştu.

Dominik'in dikkatini bir şey çekti; kapının altı ile zemin arasında, içeriye az da olsa havanın girebildiği bir boşluk vardı. Dominik orayı gösterdi. Kapının altından zor da olsa nefes alınabiliyordu. Buna rağmen etraflarındaki her şey Dört Kafadarlar'ın gözleri önünde dönmeye başlamıştı. Çatı binlerce kiloluk bir ağırlık gibi üzerlerine çökmüştü adeta. Dört Kafadarlar Takımı ve Inga yere serildiler.

"Böyle elimiz kolumuz bağlı uzanmış kalırsak hepimiz boğulacağız." diye aklından geçirdi Lieselotte, dehşet içinde.

Ne var ki onun da bir şeyler yapacak hali kalmamıştı. Azalan oksijen beynini çalışmaz hale getirmişti.

Buraya kadardı işte! Viking evini bir daha hiç terk edemeyeceklerdi.

Lieselotte birden üzerinde göğü gördü. Kar beyaz bulutlar gökte telaşsızca süzülüyorlardı. Lieselotte'nin yüzüne gölgeler düştü. Lilo onlara endişeli gözlerle bakan yüzler görebiliyordu.

Doğruldu ve öksürerek ciğerlerine doya doya temiz hava doldurdu. Hepsi dışarıdaydı!

Beşi de. Dominik ile Axel çoktan ayağa kalkmışlardı, Poppi de yeni yeni doğrulmaya çalışıyordu. Inga onun yanına uzanmıştı, o da yavaşça kendine geliyordu.

“Çocuklar, Tanrı aşkına ne işler karıştırıp duruyorsunuz?” diye sordu Jens Amca.

Lieselotte’nin yanına samanların üzerine diz çökmüş, suçlayan, azarlayıcı bir tavırla başını sallıyordu. “İlle de bir kamp ateşi yakmak zorunda mıydınız? Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattınız. Inga’nın bütün aptallıklarına alışığım, ama sizlerden böyle bir şey asla beklemezdim.”

Lilo’nun içinden o sırada Jens Amca’nın suratına bas bas bağırmak geldi, ancak bundan hemen vazgeçti. “Biz değildik! Birileri bize kötü bir şaka yaptı!” diye boğuk bir sesle kız kendilerini savundu.

“Bundan daha aptalca bir bahane düşünemedin, değil mi?” dedi Jens Amca kızı azarlayarak.

“Evin kapısı dışarıdan kilitlenmişti öyle değil mi?” Lilo soran gözlerini Jens Amca’ya dikmişti.

Adam düşündü ve ‘öyleydi’ anlamında hafifçe başını salladı. “Evet! Hayatınızı, sizleri buimamızı sağlayan bir köpeğe borçlusunuz... Deliler gibi havlayıp kapıyı tırmalıyordu.”

Dört Kafadarlar’ın yanına, Axel’in daha önce yemek verdiği ve şimdi kuyruğunu gururla sallayan küçük köpek sokuldu. Poppi köpeğin kulağının ar-

kasını kaşımaya başladı. Jens Amca çocukları azarlarken onlara haksızlık ettiğini anlamıştı. Biraz utanarak bir şeyler mırıldandı.

“Eve gitmek istiyorum.” dedi Lilo.

Arkadaşları ve Inga onunla aynı fikirdeydiler. Ama oradan ayrılmadan önce köpek, yaptıklarının karşılığı olarak iki çift sosisle ödüllendirildi.

Evden testere ve çekiç sesleri geliyordu. Camcı usta pencere çerçevelerine yeni camlar yerleştirirken bir marangoz da kapıyı tamir ediyordu.

“Bunları yapan kimse, hiç şakası yok.” dedi Axel.

Lilo ona hak verdi. “Şu Ulla’nın konuşmasını sağlamalıyız.” dedi kız. “Ablasına bir şeyler olduğu anlaşılıyor. Aynı şekilde o oğlana da... Ama acaba ne?”

Dominik, her ikisinin de koyda boğulmuş olabileceklerinden kuşkulanıyordu.

Lilo güldü. “Peki, ya mektup ve kartpostallar nereden geldiler? Öteki dünyadan mı?”

Poppi biraz ötede çömelmiş, evin önündeki ağacın tepesine gözlerini dikmiş, üzüntülü bir ifadeyle oraya bakıyordu.

Dizlerini karnına çekmişti. Viking evinde sinir krizine kapıldığı için çok utanıyordu. Kendisini aptal ve küçük hissediyordu.

Lilo koydaki esrarengiz elin araştırılması planında ısrar etti. Orada bir şeylerin döndüğünden emindi.

“Inga! Son zamanlarda Karanlık Koy’da yüzen birilerini gördün mü?” diye sordu Süperbeyin.

Inga ‘görmedim’ anlamında başını salladı. “Hayır! Orası yıllardır herkes için ürpertici, tekin olmayan bir yer. Hele deniz dibinde Viking mumyaları bulunduğu haberi duyulalı beri kimse orada yüzmeye cesaret edemiyor. Derinden gelen el hakkındaki öykü insanların başka türlü düşünmelerini tamamen önledi.”

“Axel suya girmişti ve eli hissetti. Ben de öyle...” diye düşündü Lilo. “Demek ki birimiz suya girecek olursak...”

Axel, “hayır” anlamında ellerini kaldırdı. “Şayet denize gireceğimi düşünüyorsan... Unut bunu!” diye bağırdı.

Dominik de ‘sen aklını kaçırmışsın’ anlamında işaret parmağıyla kendi alnına birkaç kez tıklattı: “Asla!”

Inga da bu öneriye katılmadığını gösterir şekilde suratını ekşitti.

Lieselotte birisi sudayken koyu, yüksek bir yerden gözetlemek istiyordu. Inga’nın dürbünüyle dipten gelen şeyin ne olduğunu net bir şekilde görebilirdi.

“Yem olmazsa, el de olmaz!” diye iç çekti kız.

“Ben her şeyi göze alıp deneyeceğim!” dedi Poppi.

“Sen mi?” Arkadaşları ona şaşkın gözlerle baktılar.

“Evet, ben!” Poppi, böylelikle eline, Viking evindeki saçma davranışını telafi edebileceği bir fırsat geçtiğini düşünüyordu.

Lilo elini takdirle Poppi’nin omzuna attı. “Kutlarım! Bunu senden beklemiyordum. Gerçekten cesurmuşsun!” dedi. Bu arada Lilo, şişme bot konusunda ısrarlıydı. Bulunabilecek en büyük bot olmalıydı bu.

Poppi, uzun bir iple bota bağlanacaktı. Derinden gelen el ona gerçekten de saldıracak olursa, kız sualtına çekemeyecekti.

O gün bütün dükkânlar kapalı olduğu için genç detektifler, bot satın alma planını ertelemek zorunda kaldılar. Poppi bundan hiç hoşlanmamıştı. Bu olayı bir an evvel geride bırakmak istiyordu.

KOŞUCU

Viking kutlamaları ertesi gün de devam etti, ama dükkânlar tekrar açılmıştı.

Axel ve Lilo, düşündükleri gibi bir bot bulana kadar epey uğraştılar. Sonunda beş kişilik, sağlam bir malzemeden yapılmış, parlak sarı renkte bir botta karar kıldılar.

“Bunun içi o kadar çok hava doluyor ki, suyun altına çekmek neredeyse olanaksız...” diye Axel arkadaşına açıklama yaptı. “Üstelik lastiği öyle kalın ki delmek için bir zıpkın lazım.”

Satıcının dediğine bakılacak olursa bot, aynı zamanda açık denizde bile kullanılabilirdi.

Axel, botun seçimi sırasında bayağı bir tiyatro yaptı. Poppi onca zamandır yanında durup onu izlemişti. Oğlan, Poppi’nin bu bot içinde kendini güvende hissetmesini sağlamaya çalışmıştı; çünkü kız arkadaşını bu çılgın kararından caydırmanın imkânsız olduğunu gayet iyi biliyordu.

Saat üçü biraz geçtikten sonra Lieselotte, Inga’nın bisikletine atladı. Dürbünü de yanına almıştı. Yüksekteki kayalarda uygun bir yer bulmak istiyordu. “Yoldan doğruca şelalelere ve oradan da kayalara giden bir patika olmalı.” diye aklından geçirdikten sonra pedallara bastı.

Lilo, saçlarını o gün de bağlamamıştı. Kız genellikle ayna karşısında öyle uzun süre taranıp dur-

mazdı; gelgelelim o gün uzun bir süre aynanın karşısına dikildi ve saçını özenle taradı.

“Hey! Bence müthiş görünüyorum!” dedi kendi kendine.

Biri arkasından ona seslendiği sırada kız yola çıkmıştı bile. Dominik nefes nefese onun peşinden koşuyordu ve elinde bir şey sallıyordu. Kız durdu ve ona doğru geri sürdü.

Oğlan inlemeler içinde kıza elindeki siyah, deri çantayı uzattı.

“Ne yapacağım bununla?” diye sordu Lieselotte. “Yoksa acıkırım, diye ekmek arası bir şeyler mi hazırladın?”

Dominik önce biraz duraklayıp soluklandı, ardından söylenmeye başladı. “Bazen gerçekten kursağı şişmiş bir sarı bataklık sumsuğuna benziyorsun!” dedi.

“Sarı bataklık sumsuğu mu?” Lilo ömründe böyle bir kuş ismi duymamıştı. Bir anda kahkahalara boğuldu.

“Pekâlâ, n’apalım, kamerayı yanına almasan da olur. Sonuçta derinden gelen eli görüntülemek elbette o kadar önemli değil.” dedi Dominik, gururu incinmiş bir havada. Arkasına dönerek ağır adımlarla eve doğru yürümeye başladı.

“Hey, dur bir saniye! Dursana, dedim!” diye onun arkasından seslendi Lilo.

Kız kamera fikrini elbette dahice bulmuştu. Dominik’in makineyi Danimarka’ya getirdiğini bilmiyordu.

Süperbeyin yer yer asfaltsız çevre yolundan kayın ormanına doğru pedal basmaya başladı. Ormanı uzaktan görebiliyordu. Birden durdu.

Burada bir yerde, Jörgen'in evine, kayalara ve şelaleye giden bir yol olmalıydı. Olmalıydı da, acaba neredeydi bu yol?

O gün güneş gökte tam bir ateş topu olmuş ortalığı kavuruyordu. Lilo, yüzündeki teri sildi ve güneş gözlüğünü yanına almadığı için hayıflandı kendine. Elleriyle yüzünü koruyarak güneşe baktı. Işık gözlerine batıyordu. Kısa bir zaman için sadece gözün önünde dans eden siyah daireler görebildi.

O sırada arkasından ayak sesleri geldi. Uzun, yere neredeyse değmeden atılan adımların sesiydi bunlar.

Lieselotte, buralarda kimin koşar adım dolaştığını anlamak için arkasına dönüp bakmak istedi. O sırada gözleri, Inga'nın direksiyona taktığı dikiz aynasına takıldı.

Lilo, bir an için dehşete kapılıp olduğu yerde donakaldı.

Sonra bütün gücüyle pedala yüklendi; bisiklet yerinden fırladı; fırlar fırlamaz da arkadaki adımlar hızlandılar. Koşucu, derin ve düzenli aralıklarla nefes alıyordu. Kızın peşindeki iyi antrenmanlı sportmen biri olmalıydı.

Takipçinin yüzü kararlı, kötücül bir ifadeye bürünmüştü. Bu, Lilo'yu kayalardan aşağıya atmaya

çalışan kısa, siyah ve gür saçlı adamın ta kendisiydi. Başında geniş, kirli bir bant sarılıydı, ancak Lieselotte onu aynada görür görmez tanıdı.

Lilo titrek parmaklarıyla bisikletin vites kolunu bulmaya çalıştı. Bisiklet üç vitesliydi ve kız o an ilk vitede canını dişine takmış pedal basmaya çalışıyordu. Hızlı vites takmaya çalıştı, ama vites bozuktu.

Nefes nefese kalmış olan peşindeki koşucunun çıkardığı sesler Lilo'ya bir buhar lokomotifini hatırlattı. Adam geçen her saniyede bir adım daha yaklaşıyordu.

Yol sona ermiş, bisiklet bir çayıra dalmıştı. Lilo burada çok daha yavaş ilerleyecekti. Adam avantajlı durumaydı.

Lilo bisikletten inip koşmaya karar verdiği sırada ayağı bir yerlere takıldı. Ayakkabı bağları çözümlü bisikletin zincirine dolanmışlardı.

Lieselotte ayakkabısından kurtulmaya uğraşırken önündeki derin çukuru göremedi.

Kız, havada kocaman bir yay çizerek çimlerin üzerine yapıştı; kamera ve dürbün etrafa saçıldı. Yumuşak zemin yere çarpmanın şiddetini biraz hafifletmişti, ancak asıl dert büyüktü. Lilo yere uzanır uzanmaz baş ucunda bir karaltı beliriverdi.

Koşucu tam arkasında durmuş, ona doğru eğiliyordu.



KAYALIKLARDAN GELEN ÇIĞLIK

“Lilo da nerede kaldı?” diye sordu Poppi.

Axel botu şişirirken, kız durmadan çevresine bakınıyordu. Kayaları tek gözle taramış, ancak arkadaşını bir türlü görememişti.

Sırayla şişirme körüğü üzerinde sıçrayıp duran Axel ile Dominik, iyice yorgun düşmüşlerdi. Botu hızlı şişirmek için kullanılan hava tüpüne verecek paraları olmadığı için botu, ancak bu yoldan şişirebiliyorlardı.

Poppi bir kez daha, kara koyu çevreleyen kayalıkları bakışlarıyla taradı. Lieselotte'den eser yoktu.

“Eminim, kendini gayet iyi gizlemiştir.” diye Axel, Poppi'yi yatıştırmaya çalıştı. Ne var ki bunu başardığı pek söylenemezdi. Poppi'nin suratına git-tikçe daha belirgin bir şekilde endişe ve korku hakim olmaya başlamıştı. Bir an gözünü karartıp “Ben yüzerim.” demişti, ama bunu söylediğine çoktan pişman olmuştu bile; gelgelelim ne olursa olsun artık vazgeçmeyi düşünmüyordu.

Poppi, tereddüt içinde şortunu çıkardı. Mayosunu daha önce giymişti. Hâlâ gözleriyle Lilo'yu arıyordu. “İçimden kötü kötü şeyler geçiyor!” diye itirafta bulundu.

“Bizim de!” dedi Axel. “Ama sana hiçbir şey olmayacak! Biliyorsun, gençler arasında serbest yüzmeye şampiyonuyum. Bir şey olursa, birkaç saniye içinde sana yetişirim, söz veriyorum!”

Poppi, 'sağ ol' anlamında başını salladı.

Axel, o sırt çantasından dağcıların kullandığı askılardan birini çıkardı. Poppi bu askıların içine girdi. Kemerler hem göbeğinin hem de omuzlarının üzerinde tokalarla birbirlerine kenetlendiler.

Bu arada Dominik de botun kenarına yerleştirilmiş olan ve aslında kürekleri takmak için kullanılan plastik halkaların içinden iki uzun ipi geçirmeye çalışıyordu. Dominik ipleri dikkatle birbirine düğümledi. Dominik bu halatların birer ucuna kancalar yerleştirdi. Poppi bota tırmanmak için askılarının ucunu bu kancalara takacaktı.

Tam bu sırada koydan bir çığlık yankılandı. Inga ve üç kafadar korkuyla başlarını kaldırıp baktılar.

Kayalıklardan gelen çığlık dört arkadaşın aklını başından almıştı.

"Lilo bu!" diye bağırdı Poppi.

"Saçmalama, o değildi!" diye ona karşı çıktı Axel.

"Hemen gidip bakmak zorundayız!" dedi Dominik ve der demez de yola koyuldu.

Inga ile Axel onun peşinden gittiler. Poppi, üzerindeki askılardan ve kancalardan kurtulmayı denedi, ama boşuna. Ne var ki, kumsalda katiyen tek başına beklemek istemiyordu. Bu nedenle de üzerindeki takımlar onu bayağı engelledikleri halde, onlarla birlikte o da diğerlerinin arkasından koşmaya başladı.

Dört Kafadarlar Takımı, Jörge'nin evine ulaşır kapıyı yumruklamaya başladılar. Ne var ki, garip

araştırmacı evde yoktu. Axel kapıyı açmayı denedi, ancak kapı içeriden kilitlenmişti.

Dört arkadaş kayalıklara koşup etrafa bakınmaya başladılar.

“Şırıltıyı duyuyor musunuz?” diye sordu Axel, nefes nefese.

“Şelalenin sesi bu. Belki birileri denize düşmüştür!” diye duyulur duyulmaz bir sesle tahmin yürüttü Dominik.

Genç detektifler ve Inga dikkatle kayalığın kenarından eğilip baktılar.

Bir şey göremediler.

Axel nemli toprakta ayak izleri aradı.

O da bir şey göremedi.

Dominik elini bir megafon hunisi gibi ağzına tutup bağırdı: “Heeey, kimse yok mu?”

Inga onu örnek alıp aynı soruyu kendi dilinde sordu.

Dört arkadaş ne yapacaklarını bilmez halde birbirlerine bakıyorlardı.

“Herhalde duyduğumuz ses hayal değildi, öyle değil mi?” diye sordu Dominik. Kendinden emin olmadığı belli oluyordu.

Inga, Dominik ve Poppi, ‘hayır, hayal değildi’ anlamında başlarını salladılar.

“Herhalde Viking kutlamasında alkolü biraz fazla kaçırmış olan sarhoşun biriydi.” diye pek de emin olamadan tahmin yürüttü Dominik.

Dört arkadaş hiç konuşmadan kumsala geri döndü.

“Lilo neden ortaya çıkmadı?” diye sordu Poppi.

“O ne yaptığını biliyordur.” dedi Axel ve göz ucuyla kayalara baktı. Poppi bal gibi haklıydı. Süperbeyin neden saklanıyordu? Bu kadar esrarlı davranmakla işi biraz abartmıyor muydu?

Grup iyice huzursuzluk duymaya başlamıştı. Hiç biri itiraf etmek istemiyordu, ama korkuyorlardı, hem de bu korkunun kaynağını bilmedikleri halde...

Axel küçük bir ‘klik’ sesiyle yaylı çengelleri kemerdeki yerlerine yerleştirdi ve ipi bir kez daha kontrol etti.

Her şey dört dörtlüktü. Poppi bota ayrılmaz bir biçimde bağlanmıştı. Kız bota bindi ve Inga ile iki oğlan, hep birlikte onu bir tahtırevan üzerinde taşır gibi karanlık sulara doğru ittiler. Ayakları altında yosunları hissettikleri anda, botu koyun içine doğru iterek kumsala geri döndüler.

“Asıl ödlekler gibi davranan bizleriz.” diye aklından geçirdi Dominik.

Üçü de kumsalda duruyor ve sarı botu gözden kaçırmamaya çalışıyorlardı. Poppi yere çömelmişti ve botu bir sağdan bir soldan suya daldırıp çıkardığı kısa bir kürekle koyun ortasına yönlendirmeye çalışıyordu. Bot yavaş yavaş kıyıdan uzaklaşıyordu.

Poppi’nin bütün vücudu zangır zangır titriyordu. Kız ara sıra ürkek, korku dolu gözlerle karanlık sulara bakıyordu. Ortalıkta herhangi bir tuhaf-lık göze çarpmıyordu. Karanlık Koy’da tüyler ürpertici bir sessizlik vardı.

Poppi bir defa olsun dönüp kumsaldaki arkadaşlarına bakmadı. Kız gittikçe daha sık nefes alıyordu. Heyecanı iyice artmıştı. Suya girip yüzmek zorunda olduğunu biliyordu.

Poppi küreği botun içine uzattıktan sonra kendini çivilemesine, ama ağır ağır suya bırakmaya başladı. Su buz gibiydi. Kız, karanlık suyun yavaşça, önce ayaklarını, sonra alt baldırlarını ve nihayet dizleri ile üst baldırlarını kapladığını hissetti. Adeta donuyordu.

Sonunda o an geldi. Kız, botta tutunduğu yeri bırakarak suyun içine kaydı. Ama hâlâ suya tam uzansam mı, uzanmasam mı, diye kararsızlık geçirirken sağ bileğine soğuk bir şey sarılıp onu dibe doğru çekti. Poppi, bir çığlık attı; ancak sesi yuttuğu ve kabarttığı suların şapırtısı içine karıştı.

El, Poppi'yi derinlere doğru çekiyordu.



CANINI KURTARMA MÜCADELESİ

Lilo takipçinin gölgesini sırtında hissetti. Adam ona doğru eğilip onu saçından kaldırdı.

“Bırak! Ne yaptığını sanıyorsun? Aahh!” diye bağırdı Lieselotte.

O an sanki bir mucize gerçekleşti. Adam kızın saçını bıraktı. Lilo’nun bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi bir anda ondan uzaklaştı.

Süperbeyin arkasını dönerek şaşkın gözlerle adama baktı. Adamın suratı kötü ve çılgınca bir ifade taşımıyordu artık; aksine, besbelli ki adam korkmuştu. Kara gözleri kıza ne yapacağını bilmez bir halde bakıyordu. Adam ellerini mahcup mahcup havaya kaldırdı ve kızın önünde birkaç defa eğildi. Danca bir şeyler mırıldandı. Sinirli sinirli yüzündeki teri sildi ve alnına düşmüş uzun, siyah perçemi eliyle geriye taradı. Lilo’yu gözden kaçırmadan gerisin geriye gitti. Sonra aniden arkasını dönerek koşmaya başladı. Çimenlerin bir metre boyundaki bir fundalığı geçip bir çam ormanında gözden kayboldu.

Lilo yere yığıldı. Ciğerleri yanıyordu ve ancak şimdi böğrüne acı bir sancının saplanmış olduğunu hissetti. Feci ağrıyordu yan tarafı. Daha yavaş ve derin nefes almaya çalıştı, ancak bunu başaramadı...

Dört Kafadarlar Takımı’nın lideri sakinleşebilmek için birkaç dakika geçmesini bekledi. İnleyerek ayağa kalktı ve bisikletine doğru yürüdü. Yere düştüğü sırada bisiklet yer yer yamulmuştu.

Ön tekerlek jantı içeriye kıvrılmış, zincir yerinden çıkmış ve pedallar da eğrilmişti. Kötü bir durumdaydı. Lilo, bisikleti sinirle bir kenara bıraktı. Kamera ve dürbünü bir süre aradıktan sonra buldu.

Neyse ki çanta kamerayı korumuş, dürbünde de sadece birkaç çizik oluşmuştu.

Lilo'nun saatine bir göz atmayı akıl etmesiyle az önce kavuştuğu huzurun yerinde birden yeller esmeye başladı. Eyvah, çok geç kalmıştı, hem de çok!

"Lanet olsun!" diye aklından geçirdi.

Arkadaşları ve Inga çoktan koyda olmalıydılar.

Lilo koşmaya başladı, ama birkaç adımdan sonra yavaşlamak zorunda kaldı. Yaşadığı şoku henüz bütünüyle atlatamamıştı ve korku yavaşlamasına neden olmuştu. Lilo yeniden kendini toplayıp hızlandı.

Lieselotte kayalara ulaştığında, Poppi çoktan canını kurtarmak için mücadele etmeye başlamıştı. Lilo dürbünle baktı ve ancak o an merceklerin muhtemelen çarpma esnasında hasara uğramış olduklarını fark etti; dürbünden hiçbir şey görünmüyordu.

Kız alalecele kamerayı çıkartıp titreyen parmaklarla kameranın düğmelerine basmaya çalıştı. Ancak birkaç denemeden sonra aleti çalıştırabilirdi.

Görüntü net değildi. Lilo objektifi kurcalarken kameranın bir uzaklık ayarı olduğunu fark etti.

"Tele-ayar" diye mırıldandı Lilo, sinirli bir halde. "Kamerayı bir dürbün gibi kullanabilmek için tele'ye döndürmem gerek!"



Tam o anda Poppi'nin başı tekrar su yüzeyinde belirdi. Kız bas bas bağıırıyordu!

Lieselotte kameranın telesinden baktığında, dehşet içinde, arkadaşının hemen yanı başında sudan çıkan açık mavi eli gördü. El birkaç salise suyun yüzeyinde belirip Poppi'yi elinden tuttuğu gibi aşağıya çekti.

Bot alabora oldu; ters dönüp altı göğ e bakmaya başladı. Şiddetli bir darbe botu sarstı.

El, var gücüyle Poppi'yi denizin dibine çekmeye çalışıyordu, ama bot onu her seferinde tekrar yüze ye çıkartan bir can simidi işlevi görüyordu.

İnşallah ip kopmazdı.

Axel soyunmuştu bile ve uzun adımlarla denize koşuyordu. Suyu atlayıp Poppi'ye doğru var gücüyle kulaç atarken etrafa köpükler saçıyordu.

Poppi'nin başı bir kez daha suyun yüzünde belirdi. Kız ümitsizce yardım çağlıkları atıyordu.

Lieselotte sonunda kamerayı ayarlamayı başardı. Göstergede REC ışığı yanıyordu. Çekime başlayabilirdi. Kamera 'kayıt' işlemine hazırdu..

İşte, el oradaydı! Açık mavi renkteki el, Poppi'nin ağzını kapatıyor, çağlık atmasına engel oluyordu.

Lilo'nun heyecandan nefesi tıkanmıştı. Gördüklerine inanamıyordu, Poppi'yi dibe çeken gerçekten de bir eldi!

Lieselotte'nin eli titremeye başladı, görüntü bozuldu. Çekimin sonucu tam bir felaket olacaktı. Ni-

hayet Poppi, bir kez daha suyun üstüne çıktı. Ağzını kocaman açıp hava almaya çalıştı.

Ve el yine aralanmış parmaklarıyla dalgaların arasından fırladı.

Tam o sırada Axel bota ulaşmıştı. Oğlan ele şöyle bir vurdu ve el de bunun üzerine geri çekildi.

Axel, Poppi'ye yardım edip kızın tekrar dibe çekilmemesi için onu koltuklarından kavradı. Kız, iyice bitkin düşmüştü. Gözleri adeta yerlerinden uğramış, yüzü de hem korkudan hem de yorgunluktan bembeyaz kesilmişti.

Saniyeler geçti, el bir daha ortaya çıkmadı.

Axel botu çevirmeyi denedi, ama yapamadı. Poppi'nin bağlı olduğu çengelleri açarak, kızın ters dönmüş bota tırmanmasına yardım etti. Axel şişme botu iterek önüne kattı ve sahile doğru yüzdü. Oğlan eli ürkütüp kaçırmışa benziyordu.

Lieselotte kamerayı hâlâ suyun karanlık yüzeyine tutmuş, su yüzeyini ağır ağır tarayıp duruyordu.

Axel ile Poppi nihayet güvenli bir şekilde karaya ulaşmışlardı. Inga titreyen kuzenini karşıladı, onu havluya sardıktan sonra kuzenine sarıldı. Poppi de ona yaslandı.

Jens Amca'nın evinde Dört Kafadarlar tekrar buluştular. Poppi'den çıt çıkmıyordu, şoka girmişti. Neredeyse morarmış yüzüyle acınacak bir durumdaydı. Kız konuşmakta zorlanıyordu.

"Gel de şöyle biraz uzanıver buraya." dedi Lilo.

Poppi 'hayır, istemiyorum' anlamında başını salladı. Arkadaşlarıyla birlikte bahçede, güneşte oturmak istiyordu.

Genç detektifler kızın sergilediği cesarete duydukları hayranlıklarını dile getirdiler. Özellikle de oğlanlar Poppi'nin cesaretini öve öve bitiremediler. Kendilerine kalsa öldür Allah o suya adımlarını atmazlardı; Lilo da bunu oğlanların başına kakıp duruyordu zaten.

"Derinden gelen el, demek ki gerçekten var." dedi Inga alçak bir sesle.

Poppi onu başıyla onayladı.

Eli kendi bedeni üzerinde hissetmişti. Genç detektiflerin hiçbiri böyle bir sonucu beklemiyordu.

Lieselotte kendisini takip eden ve çekimlerin hem kötü hem de eksik ve bulanık olmasına neden olan o garip genç adamdan söz etti.

"Kimdi o adam?" diye sordu Axel. Cevap 'nereden bilelim' anlamında genel bir omuz silkmeydi.

Lilo'nun aklına bir şey takılmıştı. "Beni biriyle karıştırmış olmalı. Aynı şekilde şelalelerde de... Çünkü orada da beni sadece arkadan görmüştü.

Lilo'nun aklına birden her iki seferinde de saç örgülerini çözmüş, saçlarını açmış olduğu geldi. Uzun sarı saçları vardı, uzun dalgalı sarı saçlar. Ulla'ninkiler gibi! Aynen Ulla'ninkiler gibi...

Üstelik Ulla'yla aynı boydaydılar, vücut yapıları da birbirine benziyordu. Lilo kendi dilinde bağırдыğında adam boş yere dehşete kapılmamıştı demek

ki; yanıldığını, kızları karıştırdığını fark edip korkmuş olmalıydı. İyi de, Ulla'yla alıp veremediği ne olabilirdi ki? Onu şelalelerden aşağı itecek kadar ona kin beslemesinin sebebi neydi acaba?

"Ulla o adamı tanıyor olmalı! Ne istediğini, emnim biliyordur." dedi Inga. Ayağa kalkarak telefona doğru yürüdü. Ulla'yı arayıp ona açıkça bu ilişkiyi soracaktı. Ama daha telefona elini uzatmaya fırsat bulamadan telefon çaldı. Inga cevap verdi. Kızcağız birden taşlaşmış gibi oldu.

Lilo, açık bahçe kapısından salona baktı ve Inga'nın yüzündeki dehşeti hemen fark etti. Lilo kıza doğru koşarak, konuşmayı dinlemeye başladı. Arayan, o fısıltılı sestti. Danca konuşuyordu ve sözünü bir çığlıkla bitirdi. Inga ahizeyi tekrar yerine koymakta zorlandı. Elleri çok titriyordu.

"Ne var?" diye sordu Süperbeyin.

HAVA KABARCIKLARI

“Tekrar karanlık körfeze dönersek, hepimizi kötü bir sonun beklediğine inanmamız gerekiyor-muş.” diye kısık bir sesle duyduklarını açıkladı In-ga. “Poppi bu seferlik kurtulabildi, ama o da deniz dibinde soğuk bir mezarda yatıyor olabilirdi’ dedi ses.”

Lilo burnunun ucuyla oynamaya başlamıştı gene. Düşüncelere dalmış, önüne bakıyordu ve sonunda konuşmaya başladı: “Hadi, hemen kaseti seyrederim!”

Dominik, kamerayı televizyona bağlayacağı bir kablo getirdi. Kaseti geri sardı ve sonra da ‘Play’ tuşuna bastı.

Önce sadece siyah beyaz zikzaklı çizgiler göründü; ardından nihayet Karanlık Koy belirdi. Görüntü öyle sallantılıydı ki, net hiçbir şey görünmüyordu. “Bunun için bir Oscar alamayacağın kesin.” diye homurdandı Dominik.

Lilo derin bir nefes alarak bozuk görüntülerin nedenini açıklamaya hazırlandı, ancak sonradan vazgeçti.

Birkaç çekim ötekilere göre daha sakın yapılmıştı. Ama ne yazık ki bunlarda da, sadece canını kurtarmak için boğuşan Poppi görünüyordu. Elin dalgalar arasından fırladığı her seferinde Lilo dehşete kapılmış ve görüntüyü kaydırmıştı.

“Bu şekilde hiçbir yere varamayız!” diye homurdandı Axel. “Dominik, görüntüyü tek tek kareler halinde dondurabilir misin?”

Oğlan ‘tabii’ anlamında başını salladı. Kaseti hızla geriye sardı, ardından birçok tuşa bastı. Sonunda kamera görüntüyü tek tek kareler halinde vermeye başladı.

Inga ve Poppi kapıda durmuş televizyonu çekingen gözlerle izliyorlardı. İkisi de o dehşet anlarını yeniden yaşamak istemiyorlardı, ama meraklarını da önleyemiyorlardı.

Lilo, Axel ve Dominik televizyonun çok yakınına oturmuşlardı. El ortaya çıktığı sırada Dominik, resim akışına ara veren ‘Pause’ tuşuna bastı. Görüntü dondu ve genç dedektifler resmi dikkatlice incelediler.

Görüntüde sadece mavi bir el vardı, hepsi bu. Elin çevresi kapkara suyla çevrilmişti ve Poppi kollarını çılgınca salladığı için köpüklenen su görünüyordu.

Dominik filmi kare kare devam ettirdi. Dia gösterilerinde olduğu gibi kareler peş peşe diziliyorlardı ve kafadarlar elin Poppi’ye doğru yaptığı hamleyi görebiliyorlardı.

“İnanılır gibi değil!” diye bağırdı Axel. “Şunu görüyor musun? Derinden gelen elin bileği aşağı yukarı 10 santimetre sonra birden bitiyor!”

Bir müddet sonra film, elin kaybolduğu ve Axel’in üzerinde Poppi’nin bulunduğu botu kumsa-

la doğru ittiği bölüme geldi. Kamera artık körfezi eni konu arıyordu.

“Bu gerçekten inanılmaz bir şey!” dedi Axel, başını sallayarak. Poppi’nin aklına da aniden bir şey geldi. İnce, tiz bir sesle arkadaşlarının sözünü kesti. “El, gerçekten soğuk, pürüzsüz değildi. İnsanın üzerinde pürüzlü bir etki bırakıyordu ve ayrıca sıcaktı da.”

Axel ve Lilo şaşırmışlardı; onlara dokunan el buz gibi soğuktu. Lilo’nun aldığı görüntüler ekranda akmaya devam etti. Dominik bandı o sırada durdurmamıştı. Ve birden ayağa fırlayarak ‘Pause’ tuşuna bastı.

“Şuna bir bakın!” dedi yutkunarak.

Arkadaşları şaşırmış halde ona döndüler.

Dominik görüntüyü tekrar dondurdu ve ekranın sol kenarını işaret etti. “Şunu görüyor musunuz?”

Lilo ekrana biraz daha yaklaştı. “Bunlar... Bunlar hava kabarcıkları mı?” diye sordu.

Dominik başıyla onayladı. “Evet! Hava kabarcıkları! Ve şurada da bazıları su yüzeyine çıkıyor! Bak!”

Hava kabarcıklarının su yüzeyine çıkıp orada patladıkları açıkça görülebiliyordu.

Kısa bir süre sonra biraz ileride bir sonrakiler görüldü. Bunun ne anlama geldiği apaçık ortadaydı. Lieselotte ayağa fırlayarak kararlı bir sesle herkese ne yapması gerektiğini bir bir anlattı.

“Inga, sen Ulla’yı ara ve ona bana saldıran ada-

mı sor. Saçma sapan cevaplar vermeye kalkışırsa Axel'i de yanına alarak yanına gidip onu sorguya çek. Ben de J r gen'e gideceğim. Bunu   renmeli. Sanırım birileri onu fena halde kandırıyor. Dominik, sen Poppi'nin yanında kalıyorsun. El ile bo u tuktan sonra kesinlikle bir istirahata ihtiyacı var, aynı şekilde bir bek iye de."

Poppi, Loli'nin jestine gülümseyerek karşılık verdi ve kendisini kesinlikle bir kenara itilmi  hissetmedi. Bugün için yeteri kadar cesaret sergilemi ti.

Lieselotte, J r gen'in evine doğru ko ar adım yola  ıktı. Kayalıklar üzerinden eve giden yolu bulduğu için kumsaldan geçen yolu kullanmasına gerek kalmamıştı.

J r gen evdeydi. Pencerelerden biri biraz aralanmı tı ve Lilo onun sesini duyabiliyordu. İngilizce konu tu u bir misafiri vardı. Ziyaretçi, ağzında bilyeler varmış gibi konuşuyordu. Lieselotte bölük pörçük bir şeyler anladı. Ziyaretçi "geri dönmekten", "daha fazla ekstra tur yapmamak"tan ve anlaşmalardan, vaatlerden, verilen sözlerden söz ediyordu.

J r gen ise her şeyin yolunda gittiğini söylüyordu. Anlaşmanın her koşulunu yerine getirecekti.

Ama adam gene de sinirlendik e sinirleniyordu. Sonunda emekli dalgıca ba ırmaya bile başladı.

J r gen ise s k netini koruyor; gerçeklerden söz etmeye gayret ediyordu.

Lieselotte yarı açık pencerenin altına çömelmiş, konuşmayı dinliyordu. Sinirden iyice öfkelenmiş adam birden gitmeye kalkacak olursa, Lieselotte kendini bahçenin çitleri arkasına atmaya çalışacaktı.

Ama kapı umulmadık bir anda aniden açılıverdi ve ziyaretçi dışarı çıktı. Adam şişmandı ve koyu mavi bir kot pantolon, beyaz bir gömlek ve pahalı bir ceket giyyordu. Baseball kasketini tek bir hareketle başına yerleştirip kapıda duran Jörgen'e döndü. "Bir anlaşmamız olduğunu unutma!" dedi ve doğrudan Lilo'nun olduğu yöne yürümeye başladı.

Kız duvara dayanmıştı, ama adam onu çoktan fark etmişti. Eliyle ona işaret ederek Jörgen'e doğru bağırarak bir şeyler söyledi..

Jörgen de koşar adım adamın yanına geldi ve Lilo'ya şaşkın şaşkın baktı. "Sen burada ne arıyorsun?" diye sordu merakla.

"Şey... Sana bir şeyler anlatmam gerekiyor. Çok önemli bir şey. Bir şey bulduk da..." diye yutkunarak cevap verdi Lilo. Kız soluksuz kalmış gibi yaptı ve eliyle belini tuttu. "Yol boyunca koştum ve az önce buraya ulaştım!" dedi.

Jörgen, Lieselotte'nin söylediklerini adama çevirdi ve o da sakinleşerek başını salladı.

'Hoşça kalın' anlamında el sallayıp yürümeye başladı.

Lilo evin önündeki banka yığılarak önce biraz nefes almaya ihtiyacı varmış gibi yaptı. Jörgen onun yanına çöküp "Pekâlâ, bakalım siz üstün zekâlılar neler buldunuz?" diye sordu doğrudan.

“O kimdi, söyler misin?” diye soruya soruyla karşılık verdi Lilo.

“Eski patronum. Viking gemilerini çıkartan şirket yönetiyor. Bu, deniz dibinde bir tür çadırın inşa edildiği zor bir işti. Benim tekrar çalışmalara başlamamı istiyor.” diye cevap verdi Jörgen.

“Demek öyle!” dedi Lilo.

“Dinlenmek için bir yıldır izinliydim. Şimdi tekrar dalmalıyım, yoksa işime son verecekler.”

“Demek yeniden çalışmanı istiyor!” Lilo parmaklarını şıplattı. “Sanırım tam da seni ilgilendirecek bir şey bulduk.”

HAZİNENİN PEŞİNDE OLANLAR KİM?

Jörgen, Lieselotte'yi anlamakta güçlük çeken bir ifadeyle bakıyordu. "Peki de bunu nasıl öğrenirsiniz?"

Lilo, 'O da bir şey mi?' dercesine gülümsedi ve anlatmayı sürdürdü: "Bir Dalgıç! Görüntülerde hava kabarcıkları açıkça görülebiliyor. Eminim siyah bir dalgıç kıyafeti, siyah yüzgeçler ve siyah bir başlık giyiyordu."

Süperbeyin elindeki bardaktan bir yudum daha alarak devam etti: "Siyah renkte, bütün yüzü kaplayan bir maske de olabilir. Oksijen tüpünün ağza takılan kısmı için maskede bir boşluk bulunuyor. Dalgıç sağ eli üzerine mavi bir eldiven geçirmiş olmalı."

Jörgen şüpheyle başını salladı.

"Doğru söylüyorum!" dedi Lilo. "Bu aynı zamanda 'siyah tiyatro' denilen oyunun da hilesidir. Oyuncakları hareket ettiren kişiler tepeden tırnağa siyahlar içindedirler ve siyah bir fonun önünde kuklaları hareket ettirdikleri için kendileri görünmezler."

"Ama kim ve neden?" diye sayıklar gibi sordu Jörgen.

"Dalgıç kim ve bunu neden yapsın?"

Lilo omuzlarını silkti, hiçbir fikri yoktu.

Ellerinde birkaç kanıt vardı, ancak Süperbeyin de ortalıkta nelerin döndüğünü bilmiyordu.

“Dipte hâlâ bir hazine yatıyor olabilir mi? Daha önce bulunmamış bir Viking hazinesi? Belki birileri hazineyi çıkartmak istiyor ve meraklı gözlerden kurtulmak için böyle bir oyun tertipliyordur.” diye Lilo, kendince bir tahmin yürüttü.

Jörgen bir an düşündü ve konuşmaya başladı. “Bir hazine... Evet, bu olabilir! Yosunlar üzerini örtmüştür. Körfez öyle derin ki, dibe kadar inmek ve orada çalışmak inanılmaz zordur. Biz bunu ancak yoğun bir çaba ve çok sayıda teknik donanım la başarmıştık.” diye mırıldandı Jörgen.

“Ona bir tuzak kurmalısın! Bu işin arkasında kimin olduğunu öğrenmelisin!” dedi Lilo, sinirli bir tavırla..

Jörgen yavaşça ‘peki’ anlamında başını salladı. “Gözlerimi açık tutacağım!” diye söz verdi. “Çok... Çok dikkatli olacağım. Vikinglerin son istirahati korunmalı. Burada aç gözlülüğe yer yok.” Bakışları yine uzaklara kaydı. Düşünceleriyle bambaşka bir yerdeydi ve artık Lieselotte’yi görmüyordu bile. “Kimse Karanlık Koy’un huzurunu bozmamalı! Yeteri kadar haksızlık edildi bile...” diye mırıldandı adam kendi kendine.

Lilo birkaç dakika bekledi, ama Jörgen daldığı hayallerden uyanacak gibi değildi. Gözlerini denize dikmiş, dudaklarını ses çıkartmadan hareket ettiriyordu. Lieselotte sabırsızlandı ve oradan ayrıldı. Adam onun “Hoşça kal!” dediğini bile duymadı.

Süperbeyin yol üzerinden tekrar sokağa doğru koştuğu sırada, yüksek otların arasından biri fırladı.

O koşucuydu bu! Kızın yolunu kesip kaçmaya çalıştığı an onu omuzlarından yakaladı. Adam ona bağırıp ardından kızı sarsmaya başladı. Çılgın gibi tepiniyor, ikide bir koyu gösteriyordu.

“Bırakın beni! Beni rahat bırakın! Ben Ulla değilim.” diyerek kendini kurtarmaya çalıştı Lieselotte.

Ulla adını duyunca adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Lilo’nun yüzüne eğilerek yaklaştı ve sonra da afalladı.

Nefesi ekşi ekşi koktuğu için Lilo başını sola çevirdi. Adam Lilo’nun boynunu kavrayarak, yüzünü tekrar kendisine çevirmeye zorladı.

Kız bir ses duymuş gibi yaparak yüzünü aniden sağa çevirdi. Koşucu da aynı şeyi yapıp sağa doğru dönüp baktı; ancak sıra dışı bir şey göremedi.

Lilo’nun hilesi işe yaramıştı; kız o anda adama sert bir tekme yerleştirdi.

Adam bunu beklemiyordu; dengesini kaybetti ve otların üzerine yığıldı.

Lieselotte koşmaya başladı. Koşucu onun arkasından bağırdı, ama onu takip etmedi. Lilo hiç durmadan Jens Amca’nın evine kadar koştu.

Lilo koşarak yaklaşırken adam da arabasının bagajına büyükçe bir bavulu yerleştiriyordu.

“Hayrola, bu acele de neyin nesi?” diye adam ona başını sallayarak sordu, “Acele işe şeytan karışır!”

“Dominik’in ileride Poppi’nin amcasına benze-memesi için dikkat etmesi gerek!” diye aklından ge-çirdi Lilo. “Bugün bir yerlere mi gidiyorsunuz?” di-ye bilim adamına nefes nefese sordu.

Jens Amca başını ‘evet’ anlamında salladı. “Bir-kaç günlüğüne çalışma arkadaşlarımda kalacağım. Bitirmemiz gereken bir araştırma projemiz var. Yalnız kalmak sizin için bir sorun değildir umarım? Size güvenebilirim değil mi? Aptallıklar yapmama-sı için Inga’ya dikkat etmelisiniz.”

“Inga’yı sürekli böyle çekiştirip küçük düşür-mek zorunda mısınız?” diye söze başladı Lilo. “Bir gün olsun onunla gurur duyamaz mısınız? Sizce biz mükemmel miyiz? Belki gerçekten harbi çocukla-rız, ama hepimizin kendine özgü çatlak yanlarımız var. Ve böyle olması da çok doğal. Aksi durumda ‘kafadarlar’ değil ‘üstün insanlar’ olurduk.”

Jens Amca’nın gür kaşları yine suçlayıcı bir şe-kilde alnına doğru yükseldi. Lilo’ya gözlüğünün üzerinden kötü kötü baktı. “İnsan büyükleriyle bu şekilde yüksek sesle konuşmamalıdır küçük hanım! Geri döndüğümde bu konuyu tekrar görüşeceğiz. O güne değin bu saygısız davranışın için sana uy-gun bir ceza düşüneceğim.”

Inga’nın babası bu sözlerin ardından arabasına atlayıp sürmeye başladı. Nasıl olsa artık fark etme-yeceğine göre Lilo, Jens Amca’ya arkasından dil çı-karttı.

Her şeyi duymuş olan Inga ve arkadaşları Li-lo’nun arkasında beliriverdiler.

Inga için için güldü. “Daha önce kimse ona böyle bir şey söylememişti!” dedi. Kızın iyice rahatlamış olduğu belli oluyordu.

“Ama senin başına Jens Amca dışında başka bir şey daha gelmiş olmalı.” dedi Axel. “Bitkin görünüyorsun.”

Lieselotte, koşucunun son saldırısını anlattı. Bizi ürkütmeye çalışıyor ve sanırım koy ve dalgıç hakkında bir şeyler biliyor, belki de el kendisidir.” diye Lilo aklından geçenleri sıraladı.

Inga, Ulla’ya telefon açtığını söyledi. Kız başta onu dinlemiş, söz koşucuya geldiğinde telefonu birdenbire kapamış. Bunun üzerine Axel ile birlikte Ulla’nın evine gitmişler, ancak onu orada bulamamışlar. Ulla’nın annesi de onun nereye çıktığını bilmiyormuş. Tekrar aramışlar, ama kimse cevap vermemiş.

“Bence söz konusu olan bir hazine, bahse gireyim ki, koyun dibinde bir hazine var ve birileri onu istiyor. Elbette hazineye tek başına sahip olabilmek için de kimsenin ondan haberi olmasını istemiyor. Kıyılarda bulunan değerli şeylerin yetkililere teslim edilmesi gerekiyor çünkü...” diye aklından geçirdi Lilo.

Dominik bir yandan gözlüğünü temizlerken “Bizim hazine avcısı en kısa zamanda kesinlikle tekrar harekete geçecektir; çünkü son zamanlarda çok fazla kişi Karanlık Koy’daydı.” dedi.

“Neden bu kadar beklemiş olabilir ki?” diye sordu Axel.

Lilo'nun buna bir cevabı vardı, "Jörgen!. Jörgen yüzünden; kimse Vikinglerin son istirahat yerini bozmasın, diye Karanlık Koy'dan gözünü ayırmıyor!" dedi.

"Peki, şimdi ne yağacağız?" diye sordu Dominik kararsız bir ifadeyle.

Genç detektifler ellerinde gerçek anlamda bir kanıt olmadığını biliyorlardı.

"Ne olursunuz, koydan uzak durun! Son telefonu unutmayın!" diye uyardı Inga arkadaşlarını.

"Bundan çok daha kötü tehditler almıştık." diye böbürlendi Axel. Kafadarlar uzun bir süre tartıştıktan sonra "evet, hayır" sesleri arasında, sonunda Karanlık Koy'u izleme konusunda anlaştılar.

O andan itibaren Karanlık Koy'u sadece yüksekteki kayalardan ve yüksek otların arasından izleyeceklerdi. Yani Jörgen'in evine giden yolu kullanmayıp bele kadar ulaşan otların arasından geçeceklerdi. Biraz eğilince, otlar görülmelerini zorlaştırıyordu.

Her iki saatte bir, beş arkadaştan ikisi, yeni bir şeyler olup olmadığını anlamak için kumsalı denetlemeye gidiyordu. Ayrıca Ulla'yı bulup koşucu hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyorlardı.

Öğleden sonrası ve bir sonraki gün olaysız geçmişti. Dört Kafadarlar Takımı araştırmalarında bir milimetre ilerleme sağlayamamışlardı. Bu duruma çok sinirleniyorlardı.

Jens Amca telefonla arayarak bir sonraki gün,

akşamüzeri döneceğini haber verdi. Zaten yokluğunu pek hisseden olmamıştı.

Salı günü öğlene doğru batıdan gelen ürkütücü bulutlar Fryekit'in üzerine çöktü. Saat yediye doğru, genç detektiflerin o zamana kadar hiç tanık olmadıkları bir fırtına kopuverdi.

Şimşekler gökyüzünü adeta parçalıyor, gök gürültüsü pencere ve camları şangırdatıyor, evleri temellerine kadar sarsıyordu. Bazı ağaçları neredeyse yere kadar eğiyor ve çatıyı ve kaplama tahtalarını yerinden sökecek kadar güçlü esiyordu. Fırtına uğulduyor, ürpertici sesler çıkartarak ortalığı birbirine katıyordu. Evin ek çıkma bölümünü yıkıp kaplamaların tahtalarını yerlerinden sökecek ve kibrit çöpleri gibi sağa sola savuracak kadar güçlü bir fırtınaydı bu.

Takım oturma odasında toplanmış, içleri daralmış, sıkıntılı bir halde dışarıdaki fırtınayı izliyordu. Yapabilecekleri tek şey evin doğa güçlerine dayanacağı umudunu korumaktı.

Kırılmış dallar, duvar ve pencerelere çarpıyor ve yaprak ile otlar ıslak pencerelere yapışıp kalıyorlardı. Şimşekler, düşen yıldırımlar etrafa ürkütücü bir ışık saçıyordu.

Birden Poppi, Lieselotte'nin elini tuttu ve kısık bir sesle "Dışarıda, evin önünde biri var!" dedi.

Koşucu orada duruyordu.

İŞE YARAMIŞ BİR NUMARA

Lilo başıyla Axel'e bir işaret yaptı. Axel onu kollamalıydı, çünkü koşucu küçümsenecek biri değildi.

İki kafadar ışıkları söndürüp hemen üst kata çıktılar. Lilo, evin arkasındaki bahçeyi görebileceği pencerenin kenarına yaklaşıp durdu.

Axel evin önündeki araziye gözlüyordu.

Bir şimşek yeniden karanlığı yırttı. Ağaçlar, yapraklar ve çalılıklar bir an için aydınlandılar ve garip, ürkütücü gölgeler oluşturdular.

Lilo karaltıyı gördü. Bir elma ağacının altında, ceketini başının üzerine çekmiş, öylece duruyordu. Sırılsıklam olmuştu. Koşucu değildi bu.

Süperbeyin alelacele bir el feneri alarak aşağıya indi. Mutfağın penceresine yaklaşıp feneri elma ağacına tuttu.

"Ulla" dedi Lilo şaşarak. Evin arkasına gizlice yaklaşmış olan Ulla'ydı. Titrek eliyle ağaca tutunuyordu, diğer eliyle de gözlerini koruyordu. Fenerin parlak ışığı kızın gözlerini alıyordu.

Derken Ulla aniden hareketlendi ve koşarak uzaklaşmaya başladı.

Lilo giriş kapısına atıldı, kapıyı açarak yağmurlu gecede karanlığının içine doğru bağırdı: "Ulla! Geri dön! Sana bir şey yapmayacağız. Lütfen dur, lütfen!" Kız önce çağrılara aldırmadı.

Ancak kısa bir süre sonra durakladı; ardından da arkasını dönerek eve doğru yürümeye başladı. Selam vermeden Lilo'nun yanından geçerek eve girdi ve yere yığıldı.

Etrafında küçük bir su birikintisi oluşuverdi. Ulla ıkına sıkına nefes alıyor ve öksürük krizleriyle sarsılıyordu; kız perişan bir haldeydi.

"Gel, sana kuru giysiler vereyim." dedi Lilo.

Ulla cevap vermedi. Lilo kıza yardım etmekte kararlıydı; onu yukarı çıkararak banyoya soktu. Ona bir kot pantolon ve bir kazak verdikten sonra kapıyı arkasından kapadı.

Ulla üstünü değiştirene kadar uzun dakikalar geçti.

Aşağıya indiğinde, ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerle Dört Kafadarlar ve Inga'ya baktı. Berikiler de merak içinde ona bakıyorlardı. Beşli o sırada oturma odasında dış ülkelere birinden gelen nefis bir meyve çayı içiyordu.

"Sen de bir bardak ister misin?" diye sordu Lilo.

Ulla 'evet' anlamında başını salladı. Genç detektiflerden hiçbirisi Ulla'ya koşucuyu sormaya cesaret edemedi. Kızın fırlayıp kaçmasından çekiniyorlardı.

Kızcağızın cesaretini toplaması için biraz zaman gerekti. Ulla nihayet kendine iyice gelmiş olacak ki, bildiklerini anlatmaya başladı. "Lütfen, dikkatli olun! Torben tehlikelidir!" diye girdi söze. "Sanırım çıldırdı. Ne yaptığının farkında değil artık. Ben bile ondan saklanıyorum."

“Ama neden?” diye araya girdi Lieselotte. Ulla birkaç defa cevap vermeye kalkıştı, ama bir türlü sonunu getiremedi. Uzun bir sessizlikten sonra konuşmaya başladı. “Britta’nın ölümünden benim sorumlulu olduğumu düşünüyör...”

“Ne?” Dört Kafadarlar Takımı şaşırmişti.

“Öyle tahmin ediyorum ki, ablamı o öldürdü ve suçu benim üzerime yıkmaya çalışıyor.” diye açıklamasına devam etti Ulla.

“Ama senin ablan Amerika’da değil miydi?” diye ona bir hatırlatma yaptı Lilo.

Ulla’nın yüzündeki çaresizlik ifadesi iyice belirginleşti. “Evet... Hayır... Bilmiyorum!”

Lilo, Ulla’yı her şeyi baştan sırasıyla anlatmaya ikna etti.

“Torben ve Britta birbirlerine aşıktilar. İkisi de aynı otelcilik meslek lisesinde okuyorlardı.” diye söze başladı Ulla. “Ama lisede Britta’dan hoşlanan başka bir çocuk daha vardı. Adı Claus’tu. Britta ise ondan hiç hoşlanmıyordu.

İnsanlara oyun oynamak oldum olası sevdiğim bir şeydi ve Britta o zamanlar bana karşı kötü davrandığı için ona bir eşek şakası yapmaya karar verdim. Kolay kolay unutamayacağı bir oyun oynayacaktım ona. Bazen gerçekten çekilmez biri oluyordu. Her şeyi daha iyi bilen abla rolünü oynamaktan bıkip usanmıyordu. Ondan sadece dört yaş daha küçüğüm, diye bana her zaman bebekmişim gibi davranıyordu.” diye yakındı Ulla.

Kısa bir ara verdikten sonra devam etti. "Claus'a Britta'nın imzasıyla bir aşk mektubu gönderdim. Gece ile gündüzün eşit olduğu gün yapılan Ekinoks eğlencelerinden sonra Karanlık Koy'a gelip denize girip arkasına bakmadan koyun içine açılmasını istedim ondan. Anlayacağınız, Britta'yı denizde beklemesi gerekiyordu; ancak dönüp kıyıya hiç bakmamalıydı; çünkü ablam onu Torben sanmalıydı.

İkinci mektubu Britta'ya yolladım. Torben'in el yazısını taklit edip körfezde buluşmak istediğimi yazdım. Torben onu denizde bekleyecekti. Aşkı ona doğru yüzüp şimdiden derinden arzuladığı ateşli öpücükleri ensesine kondurduğunu hayal ediyordu...

O an kendimle gerçekten iftihar ediyordum; mektubu yazarken ikisinin şaşkınlık dolu yüz ifadelerini gözümün önüne getirebiliyordum. Gerçi Claus taparcasına sevdiği kızı görmekten çok hoşnut olacaktı, ama ablam feleğini şaşıracaktı."

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordu Lilo. Ulla için hikâyenin sonunu getirmek hiç de kolay değildi.

Sırını açıklamadan önce iç çekti. "Koya gidip orada saklandım. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum, özellikle de Britta'nın, Torben yerine Claus'a sarılmış olduğunu fark ettiği an nasıl bir tepki vereceğini çok merak ediyordum.

Başta her şey yolunda gitti. Önce Claus geldi ve denize girip kulaç atmaya başladı. Sonra da Britta geldi. Britta'nın suya girip Claus'a ulaşmasına fırsat

kalmadan bu kez Torben ıkageldi. Torben feci kiskan biriydi ve Britta'yı gizlice izlemiş olmalıydı. Kumsalda durup arkasından bağıarak artık aralarında her şeyin bittiğini ve onu bir daha asla görmek istemediğini söyledi.

O sırada Britta dehşete kapıldı ve birilerinin ona bir oyun oynadığını anladı. Claus ise arkasını döndüğünde olanlara hiçbir anlam veremedi. Kıyıya doğru yüzdü ve Britta'yı kolundan tuttu. Onu öpmeye çalıştı, ama Britta ona karşı koydu. Claus da bunun üzerine kabalaştı. Ben de fırlayarak saklandığım yerden çıktım.

Sahile koşmak istedim, ama tökezleyerek yere düştüm ve başımı bir taşa çarptım. Birkaç saat baygın yatmış olmalıydım. Tekrar kendime geldiğimde sabah olmuştu bile.

Başımda feci bir ağırı vardı. Kafatasımın içi uğulduyordu. Britta ve Claus çoktan kaybolmuşlardı. Kumsalda ayak izleri bile bulamamıştım.

Bunun üzerine eve döndüm, ama Britta evde de yoktu. Çok endişelenmişim, fakat önce anneme bir şey söylemedim. Kendisi şeker hastasıdır ve bir şok çok kötü sonuçlar doğurabilir.

Bütün gün bekledim, ama Britta bir daha ortaya çıkmadı. Korkunç bir şeydi bu. O akşam bir mektup aldık. Mektupta Britta'nın Claus'la Amerika'ya kaçmaya karar verdiği yazıyordu. Buna çok şaşırmıştım. Hiçbir eşyasına dokunmamış ve yanına bir kuruş bile almamıştı.

Torben'i aradım ve ona bu konuyla ilgili bir şeyler bilip bilmediğini sordum. Torben beni evden kovdu. O sırada aklıma Britta'nın bir uyarısı gelmişti. Torben el yazılarını aslından ayırt edilemeyecek kadar iyi taklit edebiliyordu. Sanırım, Amerika'dan gelen mektup ve kartpostalları o yazıp yollamıştı. Kıskançlık yüzünden ikisini de öldürmüş ve cinayeti ört bas etmeye çalışmış olmalıydı.

Bunu onun yüzüne söyleyince, o buluşmayı benim düzenlediğimi anladı. Bu sebeple onun gözünde olup bitenlerin biricik suçlusu bendim."

Ulla yüzünü ellerine gömdü ve ağlamaya başladı.

"Peki, ya polis?" diye sordu Axel.

"Polis mi? Polis, Britta ve Claus'un Amerika'ya kaçmış olduklarından emindi." dedi Ulla.

Neredeyse tam bir yıl geride kalan o gece gerçekte acaba neler olup bitmişti? Britta ve Claus nasıl olmuştu da bir gecede birbirlerini delice sevdiklerini anlamışlardı? Ve niye özellikle Amerika'ya kaçmışlardı?

Tam o sırada telefon çaldı. Kafadarlar korkuyla yerlerinden fırladılar.

Inga tereddüt etti. Acaba cevap vermeli miydi?

Lilo ona başıyla işaret etti ve konuşulanlara kulak vermek için kızın yanına gitti. Yine fısıldayan o sesti. Ses Inga'ya bir şey sordu. Kız şöyle bir soluklandıktan sonra evdeki herkesin ismini saydı.

Anlaşılan, yabancı evde kimlerin olduğunu bilmek istiyordu. Inga, Ulla'nın adını da söyledi. Ya-

bancı bir sonraki cümleyi çok öfkeli sarf etmişti. Son cümleyi birkaç kez tekrarladı. Ve sonra Lieselotte telefonda hiç ummadığı bir şey duydu. Az kalsın şaşkınlıktan yere devrilecekti. 'olamaz, imkânsız bu' anlamında başını salladı.

Hayır! Hayır; mümkün değildi bu!

KOYDAKİ GEMİ

Inga telefonu kapattıktan sonra, “Evden çıkma-mamızı istedi.” diye telefondaki konuşmayı özetledi.

Lilo, hiç konuşmadan olduğu yerde durmuş hâl-lâ başını sallıyordu.

“Ne var, ne oldu?” diye sordu Axel.

“Bizi tehdit eden ve Viking kılığındaki şu adam var ya, onun kim olduğunu biliyorum.” dedi Süper-beyin.

“Kim?” Arkadaşları büyük bir merakla ona bakı-yorlardı.

“Jörgen!..” diye cevap verdi Lilo.

“Jörgen mi?” Genç detektiflerin hiçbiri kulakla-rına inanamadı.

Gelgelelim Lilo’nun bir kanıtı vardı.

“Küçük treni olan o garip saati hatırlıyor musu-nuz? Arkadaki düdük sesini duydum, saat tam onu gösteriyordu. Bakalım buna ne diyeceksiniz?”

Neden Jörgen onları korkutmak istesindi ki? Onları ürkütüp oradan uzaklaştırmanın amacı ne olabilirdi ki?

Lieselotte’nin aklına mantıklı bir açıklama gel-miyordu.

Büyük bir ihtimalle Jörgen aynı zamanda eline mavi eldiveni geçirmiş siyah dalgıç kıyafetli adamın da ta kendisiydi.

Ne tür bir oyun oynuyordu acaba?

O sırada Axel'in aklına bir şey geldi. "Karanlık Koy'da ilk defa yüzdüğüm zaman bana kesinlikle Jörgen dokunmamıştı. O sırada o teknedeydi ve sonra da beni kurtardı."

Bu doğru. Bunun arkasında başka biri olmalıydı. Lilo, Jörgen'e bir gün önce yaptığı ziyareti hatırladı.

Konuk "yarın"la ilgili bir şeyler söylemişti ve bir anlaşmadan söz etmişti.

Yarın bugündü. Yani bugün bir anlaşma yerine getirilecekti. İyi de, ne anlaşmasıydı bu?

"Karanlık Koy'a gitmemiz gerek." diye karar verdi Lilo.

"Oraya gidip, nelerin döndüğünü bulmalıyız. Jörgen bizi denizden uzak tutmak için elinden geleni ardına koymuyor. Bir şeyler gizliyor. Belki de gerçekten sadece onun bildiği bir hazine olabilir mi?"

Axel, Poppi ve Dominik, Lilo'yu kararından caydırmanın olanaksız olduğunu anlamışlardı.

"Tamam! Ama hep birlikte gidiyoruz." diye kararlaştırdılar.

"Birlikte daha güçlüyüz. Kimse arkada kalmayacak."

Ulla tereddüt etti.

"Sen de geliyorsun. Belki ablan hakkında bir şeyler buluruz." dedi Lilo.

Ulla ikna olmuştu. Kafadarlar ve Inga'yla birlikte gitmeyi kabul etti.

Dışarıdaki fırtına çıldırmıştı sanki. Hiç aralıksız şimşekler çakıyor, yıldırımlar dışıyor, bu da gökyüzünü iplikleri kor kor ışıldayan bir örümcek ağına dönüştürüyordu.

“Oraya gerçekten gitmeli miyiz?” diye sordu Dominik, ne yapacağını bilmez bir tavırla.

“Neyin var?Yoksa saçın bozulur, diye mi korkuyorsun?” diye takıldı ona Lilo.

Dominik ona dilini çıkardı. O an aklına daha iyi bir şey gelmemişti.

Inga evde su geçirmez ne varsa hepsini topladı. Jens Amca yelkenli hastası olduğu için evde çok sayıda yağmurluk, hatta su geçirmez pantolonlar bile vardı. Inga kıyafetleri paylaştırdı.

“Bitti mi?” diye sordu Lilo. Hepsi başlarını ‘evet’ anlamında salladılar.

“O zaman hadi yürüyün!” dedi Süperbeyin ve kapıyı açtı. Ulla, Inga ve genç detektifler sağanak yağışta paytak paytak yol almaya başladılar. Daha üç dakika geçmemişti ki, hepsi sıırıslıkam olmuşlardı; Jens Amca’nın su tutmaz giysileri bile bu yağmura anında teslim olmuşlardı.

Göğün dibi delinmişti. Kafadarlar, ara sıra nefes bile alamadıkları duygusuna kapılıyorlardı; su başlarından aşağıya öyle bir şiddetle akıyordu ki, bunun deliklerini, ağızlarını kapıyor, boş bulduğu her yere doluyordu..

Kayalıklara ulaştıklarında sonsuzluk kadar bir zaman geçmişti sanki.

Lieselotte onları Karanlık Koy'u en rahat biçimde görebilecekleri yere götürdü.

"Bir gemi!" diye bağırdı Dominik.

Koyu, açık denizden ayıran, kayaların oluşturduğu kemerden içeriye doğru yaklaşık otuz metre boyunda, uzun, hayli hantal görünümlü bir gemi giriyordu.

Gemi koyun tam ortasında demir attı ve üstündeki vinç harekete geçti. Vincin kolu güvertenin kenarındaki küpeşteden sarkıp suya uzun bir zincir bıraktı.

"Hazine! Hazineyi çıkarıyorlar!" dedi Lieselotte nefesi tıkanırcasına...

Yine birkaç şimşek gökyüzünü yırttı. Bu kez art arda üç kez çakıp kayalıkları ürpertici bir ışıkla şöyle bir aydınlattı. Ulla korkusundan cıyaklayıp Axel'in koluna sarıldı. Dört Kafadarlar gözlerini kızın baktığı yöne çevirdiler, ama bir şey göremediler; şimşegin aydınlığı geçmiş, ortalık yeniden karmıştı.

Gök gürültüsü kayaları salladı.

Çok geçmeden bulutlardaki bir sonraki elektrik akımı boşaldı. Yıldırım tam koyun girişinde, kayaların oluşturduğu kemerin arkasında denize düştü.

Genç detektifler Ulla'nın baktığı yere başlarını çevirdiler ve yakındaki bir kayanın üzerinde bir karanlık gördüler. Şelalenin yakınında duran adam kollarını göğe doğru kaldırmıştı. Kükreyen bir sesle bir şeyler söylüyordu sanki.

Kafadarlar dikkatleri adamın üzerinde toplamışken aşağıda, koyda gözden kaçırdıkları bir hareketlenme vardı. Çakan şimşeklerin ışığında kendilerini gözetleyen altı çocuğun karaltısını fark eden denizciler, geminin güvertesinde toplanmışlardı.

Biri dürbününü eline alarak Dört Kafadarlar ve iki kıza çevirdi. Güvertede kısa bir tartışma oldu. Sonra denize indirilen bir sandal kıyının yolunu tuttu.

Şelaledeki adam da altı meraklıyı fark etmişti. Onları yumruk haline getirdiği eliyle tehdit etti. Adam sanki acılar içinde kıvranıyormuş gibi arkasını döndü ve gürledi; onu duyan, gök gürültüsünü bile bastırmak istediğini sanabilirdi.

“Bu Torben!” diye bağırdı Ulla.

Torben, beyaz bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Uzun saçları ıslanmış, ensesine yapışmıştı.

Aniden hiç beklenmedik bir rüzgâr esti kayalığın üzerinden, Dört Kafadarlar’ı ve öteki iki kıızı bir anda yere serdi. Torben’in ise dengesini tamamen kaybetmesine yol açtı. Adam şelaleye düşmeden önce kollarını kürek çeker gibi çılgınca salladı.

Ulla onu kayanın arkasında kaybolduğunu gördü ve çaresizce bir çığlık attı.

Lilo sağ elini omzuna atarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Ulla’nın bütün vücudu titriyordu. Başını ellerine gömmüş, artık ağlayamıyordu bile...

Kafadarlar ayağa kalkmadılar. Fırtına şiddetlenmişti ve kendilerinin de aynı şekilde kayalardan uçuruma düşme olasılığı çok yüksekti.



Kafadarlar karınüstü kayanın kenarına kadar süründüler ve koyda olan biteni izlediler. Güverte- de birçok kişi vinçle uğraşüyor; zincirin boşalmama- sı ve yükün geminin dengesini bozmaması için elin- den geleni yapıyordu. Denizden ağır, hem de çok ağır bir şey çıkardıkları belliydi. Gemi tehlikeli bir şekilde yan yatmıştı. İki denizci geminin diğer tara- fına koştular ve orada ağırlıkları kaydırarak denge oluşturmaya çalıştılar.

Genç detektifler nefeslerini tutmuşlardı. Bu es- rarengiz gemi acaba ne türden bir hazine çıkartı- yordu suyun altından?

ÇİFTE TABUT

“Ayağa kalkın ve beni takip edin!” diye bağırdı aniden arkalarından biri.

Çocuklar dönüp baktılar; karşılarında duran Jörger'di.

Sol elinde Axel'in polisiye filmlerinden iyi tanıdığı bir silah tutuyordu. Tek bir atışla istediği kadar kalın olsun, duvarda kocaman bir delik açan silahlardandı bu.

“Ayağa kalkın!” diye bağırdı dalgıç tekrar. Kırıksık yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Küçük gözleri göz çukurlarından dışarıya uğramışlardı ve adam burnundan soluyordu. Hayallerinden, dalgın bakışlarından ve kibarlığından, yumuşaklığından eser kalmamıştı. “Sizi ahmaklar!” diye bağırdı çocuklara. “Kendinizi bir şey zannediyorsunuz, değil mi? Kimseyi dinlemek zorunda olmadığınızı sanıyorsunuz! Dilediğiniz her şeyi, her zaman yapabilirsiniz, öyle mi?”

Genç detektifler, Ulla ve Inga, önünde çömelmiş, sessizce onu dinliyorlardı. Yağmur üzerlerinden yere akıyor, bu onları daha da zavallı bir görünüm veriyordu.

“Düşün önüme bakalım!” diye emir verdi Jörger.

Onlara gidecekleri yönü silahıyla işaret etti. Çocuklar başları önlerine eğik yürümeye başladılar. Jörger hemen arkalarındaydı.

“Ellerinizi başlarınızın üstüne koyun!” diye bağırdı. Bu isteği bayağı aptalcaydı, çünkü hiçbiri silahlı değildi.

Jörgen onları önce kendi evine oradan da aşağı sahile götürdü. Yol aşağıya doğru bir eğim kazanmıştı ve kaymamak için çok dikkatli davranmak gerekiyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye fısıldadı Axel, Lilo’ya doğru.

Süperbeyin çaresizce dudaklarını büzdü. “Sadece iyi bir fırsat kollayabiliriz!” diye cevap verdi Lieselotte.

Aşağıya vardıklarında Jörgen onları kumsalda yatan uzunca bir nesnenin yanına götürdü. Alet ilk bakışta bir oksijen tüpüne benziyordu, ama sivri ucunda çok sayıda çanak ve küçük antenler vardı.

“Oturun!” diye bağırdı Jörgen.

Kafadarlar ve iki kız yere çöktüler. Garip alete korkulu gözlerle baktılar. Bu bir bomba olabilir miydi?

Jörgen onların korkularından keyif alıyordu. Pis pis güldü.

“Hayır, bu bir bomba değil!” diye kahkaha attı, çocukların düşüncelerini okumuş gibi...

“Bu, sizleri korkutan derinden gelen el.”

“Ne?” Lilo kulaklarına inanamıyordu.

“25 kilo taşıma kapasitesine sahip, 300 metre derine inebilen bir su altı taşıma aygıtı...” diye açıkladı Jörgen. Yoluna çıkan her engele tepki veriyor.

Bir eşyayla temas edince, onu tarayıcılar yardımıyla saniyeler içinde inceliyor. Canlı bir şeyle karşılaşır karşılaşmaz hemen oradan uzaklaşacak şekilde programlandı bu taşıyıcı!”

Axel, her şeyi anlamaya başlamıştı. O bir eli değil, vücuduna dokunan makinenin metalini hissetmişti o gün. Taşıyıcı derinden yüzeye çıktığı zaman, deniz dibinin her zaman sadece 4 derece olmasından dolayı, metal yüzeyi çok soğuk oluyordu.

“Taşıyıcı su yüzeyine ulaştığında, kızıl ötesi ışınlarla kumsalı tarıyor. İnsanlar, tarayıcının algıladığı bir ısı yayıyorlar ve tarayıcı bu ısıyı kaydeder etmez, kimseye yakalanmamak için tekrar dalıyor. Aygıt çevresinde ve kıyıda bir hayat belirtisi algılamazsa, küçük bir sinyal lambası yanıyor. Bu durumda, görülme tehlikesi olmadığı için onu rahatlıkla sahile getirebiliyorum.” diye açıklamalar yaptı dalgıç böbürlenerek.

“Bunu siz mi yaptınız?” diye fırtınada sesini duyurabilmek için bağırarak sordu Lilo.

Soruyu aynı şekilde kendisi de cevaplayabilirdi.

Jörgen gururundan şişmiş kurbağa gibi neredeyse patlayacaktı.

“Evet!” diye cevap verdi araştırmacı. “Bunu ben yaptım.”

“Peki, bununla ne yapacaksınız?” diye merak içinde sordu Lilo.

Gemiden gelen gıcırtı sesleri, fırtınaya rağmen kumsala kadar ulaşıyordu. Zincir döndükçe gıcırtı-

lar, iç gıcıklayıcı sesler çıkartıyor, geminin üzerindeki vinç, ürpertici gürültülere neden oluyordu. Birden güvertedeki adamlar heyecan içinde bağır-maya başladılar.

Projektörler yandı ve denize doğrultuldu. Yaklaşık üç metre boyunda ve bir buçuk metre genişliğinde bir sandık su yüzeyine çıkartıldı.

Dominik irkildi. Aklına ilk gelen düşünce, “Çifte tabut!” oldu.

Emirler verildi ve adamlar hep birlikte, gizemli kutuyu dikkatlice güverteye çekip yere indirdiler.

Denizciler İngilizce konuşuyorlardı; dilsel özelliklere dikkat eden Dominik’in hemen farkına vardığı gibi Amerikan İngilizcesiydi bu.

“Sandıkta ne var acaba ?” diye sordu Dominik ve eliyle kutuyu işaret etti.

Jörgen’in yüzünde şeytani bir ifade belirdi “İçinde Britta ve Claus var!” dedi.

Ulla ona şaşkın gözlerle baktı. Tam o sırada güvertedeki sandık açılmak üzereydi. Sandığın kapağı açıldığı sırada gıcırdadı. Denizciler eğilerek içinden cansız gibi görünen iki beden çıkardılar.

“Britta!” diye çığlık attı Ulla. Jörgen onun yaşadığı dehşetten büyük bir keyif alıyordu.

“Yoksa... Öldü mü?” diye sordu kız.

Jörgen cevap vermedi. “Sandığı beğendiniz mi?” diye sordu.

“Ne demek oluyor bu?” diye diklendi Lilo, hesap soran bir sesle.

“Sıra sizde!” dedi J rgen. “Sadece iki kişi için yapıldığından içerisini biraz dar bulabilirsiniz, ama idare edersiniz artık. Yolculuk uzun sürmeyecek.”

“Yolculuk mu? Ne yolculuğu? Sen neden söz ediyorsun be adam?”

Dominik paniklemeye başlamıştı. “Siz, Claus ve Britta’nın yerlerini alma şerefine nail oldunuz! Eminim birçok kişi, kendilerini sizlerden kurtardığım için bana çok minnettar kalacaklardır.” dedi J rgen.

Axel ağır çekim hareket etmeye başladı. J rgen’e çok uzakta durmuyordu, onun en fazla    ya da dört adım uzağındaydı. Ona aniden yaklaşıp adamın ayaklarını yerden kesmek istiyordu.

Lieselotte arkadaşının planını fark etmiş, J rgen’in dikkatini kendi üzerine çekebilmek için onu lafa tutmaya çalışıyordu.

“Britta ve Claus’a ne yaptın?” diye sordu Lilo.

“Onlarla sadece küçük bir deney yaptım.” diye cevap verdi J rgen. “Hepsi bu!”

“Bir deney mi? Ne araştırmak istedin?” diye sor-du Lilo tekrar.

“ ok para teklif etmemize rağmen kimse gönüllü denek olmak istemedi. Bu yüzden iki kişiyi deney için gönüllü olmaya ikna etmek zorunda kaldım. Aşk kumrularına tam zamanında rastladım. Gerçekte birbirlerinden nefret ettiklerini nasıl bilebilirdim ki?” diye sırttı J rgen.

Bir denizci küpeşteye yaklaşarak uzaktan J rgen’e bağırarak bir şeyler söyledi.

Bunun üzerine Jörger, Dört Kafadar ile iki kıza döndü. “Sevgili dostlarım, en büyük maceranızın vakti geldi! Şimdi uslu uslu sandala binecek ve yaramazlık yapmayacaksınız, tamam mı?” dedi.

Axel ile Jörger arasında ancak iki metre kadar bir uzaklık kalmıştı. Birkaç saniye içinde oğlan Jörger’in üzerine atılabilecekti.

“Peki, sonra ne olacak?” diye adamı oyalamaya çalıştı Lilo. Sesindeki titremeyi belli etmemeye çalışıyordu.

“Bunu yakında göreceksiniz!” diye karşılık verdi Jörger. “Senin meraklılığın zaten ta baştan sinirime dokunmuştu!”

Bu sözlerin hemen ardından bir çığlık attı. Patlayan silahın sesi fırtınalı geceyi böldü ve deniz üzerinden Karanlık Koy’a yayılan gök gürültülerine karıştı.



ŞANSSIZLIĞIN GETİRDİĞİ ŞANS

Axel düşündüğünü başarmıştı. Belli etmeden Jörgen'e yaklaşmış ve ani bir hareketle adamın dengesini bozmuştu. Delikanlının kolları çok güçlüydü ve böyle anlarda, o haftada iki üç kez yaptığı ağır antrenmanlarda geçirdiği sürenin bir dakikası için bile pişmanlık duymuyordu.

Jörgen sırtüstü yere devrilmiş, silah da o sırada ateş almıştı. Mermi havaya gitmiş, kimse yaralanmamıştı.

Güvertede bir kargaşa oldu. Denizciler Jörgen'e doğru bağırarak bir şeyler söylediler. Motor çalıştırıldı.

Jörgen yerinden doğruldu. Yüzü öfkeden kıvrış kıvrış olmuştu, Axel'in ani saldırısının başarısı nedeniyle bir an sevinçten kendilerinden geçmiş olan Dört Kafadarlar, Jörgen'in elindeki silahı almayı unutmuşlardı. Silah hâlâ adamın sol kolunun altındaydı.

Jörgen küfürler ederek, sendeleye sendeleye ayağa kalktı. Kafadarlara hemen bota binmelerini söyledi. Kendini kaybetmişti. Çocuklar kalkıp bota doğru yürümeye başladıklarında, arkalarında ikinci defa ateş edildi.

Lilo'nun hemen birkaç metre uzağında kum, fiske gibi metrelerce havaya yükseldi. Bir avuç do-

lusu kum, Lilo'nun yüzüne sıçradı; birkaç kum tanesi Lilo'nun ağzına ve gözlerine girdi.

Lilo artık ne görebiliyor ne de nefes alabiliyordu.

Arkasında hararetli bir boğuşma yaşanıyordu. Lilo ağzındaki kum taneciklerini tükürüp yanan yaşlı gözlerini ovuşturdu.

Axel ile Dominik'in bağırdıklarını duydu. Arkasını dönünce Jörgen'in sırtüstü kumsalda yattığını görür gibi oldu. Üzerinde Torben vardı. Torben, Jörgen'i gafil avlamış ve elindeki tehlikeli silahı almış olmalıydı.

Torben silahın namlusunu gemiye doğrultmuştu. Denizcilere İngilizce motoru durdurmalarını söyledi. Mürettebat itiraz etmeden emri yerini getirdi. Torben her şeyi göze almışa benziyordu.

Denizciler ellerini başları üzerine koyarak küpeştede yan yana dizildiler.

Torben ayakta duruyor ve kocaman bir hedef oluşturunuyordu. Kıyıda heykel gibi ihtişamlı görünüyordu.

Denizciler emirleri kuzu gibi yerine getirdiler. Anlaşılan hepsi silahsızdı.

Torben, Ulla ve Inga'ya bir şeyler söyledi.

"Polisi çağırmamızı söyledi." diye çevirdi kız.

Genç detektifler onlara eşlik etmek istediler. Kumsalı bir an evvel terk etmekten çok memnun olacaklardı.

Viking kutlamalarından bir hafta sonra Jens Amca'nın evinin bahçesinde harika bir parti verildi. Kutlanacak çok şey vardı. O dehşet gecesinde, Karanlık Koy'da kimsenin canı yanmamıştı. Ve Britta ile Claus yaşıyorlardı.

Hayatlarının en korkunç, ama aynı zamanda en heyecanlı ve en garip yılını geride bırakmışlardı. Anlatacak, söyleyecek çok şeyleri vardı bu konuda. Birçok gazete yaşadıklarını anlatmaları için onlara büyük paralar önermişti. Hatta bir yayınevinden ve bir film prodüksiyon şirketinden bile teklif almışlardı. Britta ve Claus karar vermekte aceleci davranmıyorlardı. Nasıl olsa bir yıl önce, Jörgen'in sözünü ettiği o deney için vaat edilen parayı almışlardı.

Britta ve Claus, 156 metre derinde, Karanlık Koy'da yaşadılar. Viking gemilerini çıkartan firma, Amerikalı bir kuruluş için insanların karadan tümüyle bağımsız yaşayabilecekleri bir sualtı birimi kurmakla görevlendirilmişti. Birçok kişi ilgi göstermesine rağmen, hiç kimse denek olmayı göze alamamıştı. Ama gözleri icadından başka bir şey görmeyen Jörgen, deneyin tümüyle gizlilik içinde yapılması şartından da yararlanarak bu deneyi gerçekleştirme düşüncesinden hemen vazgeçmeyip sonunda bir çözüm yolu bulmuştu.

Gemilerin çıkartılması sırasında, koyun söz konusu deney için biçilmiş kaftan olduğu ortaya çıkmış ve sualtı ünitesinin inşasına hemen başlanmıştı. Söz konusu ünite de konukların yararlanabilecek-

leri, bitkisel gıdalarını sağlamaya elverişli bir bahçesi bulunan bir çeşit laboratuvarı. Bilimsel bölümlerin dışında yatak odası, oturma odaları, mutfak ve hatta bir banyosu vardı.

Ünite çelikten ve kurşun geçirmez cam bölümlerinden oluşuyordu. Yapay güneşler hem deneklerin hem de bitkilerin ihtiyaç duyduğu ışığı sağlıyordu. Başta Britta ve Claus için beraber yaşamak tam bir dehşetti, ama zamanla birbirlerine saygılı davranmayı öğrendiler.

Ancak dokuz ay sonra bazı güçlükler ve sorunlar oluşmaya başlamıştı. Su altı bahçesi artık gerekli sebzeleri sağlamaz olmuştu. Ve balık tuzaklarının bozulmasından sonra, Jörgen onlara konserve ulaştırmaya başlamıştı. Taşıma aygıtı o güne kadar Britta ve Claus'un iki günde bir hazırlamak zorunda oldukları raporları taşıyordu. Jörgen raporların arasına uyduruk olaylar yazmaları için ikisini de zorlamıştı. O da bu raporları, yayınlanmak üzere Amerika'daki arkadaşına yolluyordu.

Claus'un ve Ulla'nın ablasının sağlık durumları iyiydi, sadece biraz bitkin düşmüşlerdi. Birkaç gün hastanede gözetim altında tutulacaklardı.

Ulla, Britta'yı ziyaret edip ondan özür dilemişti. Ne de olsa, ablasına oynadığı aptalca oyun kızın ömrünün bir yılını suyun altında geçirmesine yol açmıştı.

Britta ona gerçekten de kızgın değildi. Zaten ona kızamayacak kadar yorgundu. Ayrıca sağdan

soldan gelen cazip teklifleri duyunca olup bitene farklı bir gözle bakmaya başlamıştı bile.

Tabii Torben'in kıskançlığı daha da artmış bir biçimde sürüyordu; ama Britta, Claus'la Karanlık Koy'da geçirdiği günlerin ona olan sevgisini hiç değiştirmedigine Torben'i kısa sürede ikna etti.

Jörgen çoktan tutuklanmıştı. Adam kaçırma ve alıkoymaktan suçlu bulundu. Büyük olasılıkla ömrünün uzun bir bölümünü demir parmaklıkların arkasında geçirecekti.

Fyrekite sakinlerinin hepsi partiye katılmış, Dört Kafadarlar'ı, Vikingler'i kutladıklarından çok daha coşkulu kutluyorlardı.

Genç detektifler de gururluydular; böylesine büyük bir olayı çözmüş olmanın haklı gururunu taşıyorlardı.

Jens Amca, kızına, Dört Kafadarlar'ı örnek alması için yeniden öğüt vermeye hazırlanırken, Lieselotte podyuma fırladı, şarkıcının elindeki mikrofonu kaptı ve "Dört Kafadarlar Takımı'na yeni bir onur üyesinin alınmasına karar verdik. Bu kız büyük bir cesaret örneği gösterip büyük işler yaptı. Onun adı Inga!" açıklamasını yaptı.

Orkestra notaya bastı. Herkes avuçları çatlarçasına alkışlamaya başladı.

Jens Amca'nın hayretten açılmış ağzına neredeyse sinek kaçacaktı.

Inga, Lilo'ya sarılıp ona teşekkür etti.

"Yanılıyorsun, bizim sana teşekkür etmemiz la-

zım!” dedi Süperbeyin. Çünkü Axel ile girdiğin bahis sonucunda bu olaya bulaştık!”

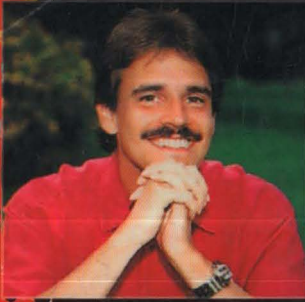
Günün en büyük olayı, Inga’nın babasının küçük dilini yutmuş gibi olup bitenleri izlemesiydi.

Gelgelelim “13 Mavi Kedi”nin sırrını öğrendiklerinde Dört Kafadarlar Takımı hayretten küçük dillerini yutmuş gibi olacaktı.

Birbirinden yetenekli dört genç detektifin soluk kesici, tüyler ürpertici, bir o kadar da heyecan verici serüvenlerini merak ediyor, onlarla birlikte ülkeden ülkeye, öyküden öyküye gezmek istiyor iseniz Dört Kafadarlar dizisinin 42. kitabı *13 Mavi Kedi*’yi sakın kaçırmayın.

Unutmayın ki **okumak serüvendir!**





Dört Kafadarlar Takımı:

Çocuklarının okumayı sevmediğinden yakından anne ve babaları, öğrencilerinde kitap okuma zevki ve alışkanlığı olmadığı için üzülen öğretmenleri sevindirecek. Ya çocuklar, gençler? Asıl onlar sevinecekler **Dört Kafadarlar Takımı**'nı tanıdıkça. Sevinecekler, kitap okuma sevgisiyle dolacaklar, kahramanlarımızın sürükleyici serüvenlerini izledikçe onlar gibi düşünen,

soran ve sorgulayan bir insan olmanın coşkusunu yaşayacaklar. Avusturyalı film yönetmeni, senaryo ve radyofonik oyun yazarı Thomas Brezina'nın, "Okumak çocuklar için bir serüven olmalıdır" anlayışıyla kitaplaştırdığı **Dört Kafadarlar Takımı** dizisi, olağanüstü serüvenlerin sürükleyiciliği içinde eğiten, öğreten, coşku ve sevinç veren heyecanlı romanlardan oluşuyor.

Axel iddiaya girmişti. Gecenin bir vakti, hakkında hiç iyi şeylerin söylenmediği Karanlık Koy'da denize girecekti. Söylendiği gibi 'derinden gelen el' onu denizin esrarengiz derinliğine çekecek miydi? Inga, 'derinden gelen el'in sağdığı tehlikeleri bildiği halde Axel'in denize girmesine neden izin vermişti? Bu 'el' meselesi, son dinlence yerlerinde, yani denizin dibinde, yosunlar içinde yatan ölü Vikingler'in intikamı mıydı yoksa?

DİZİNİN KİTAPLARI:

- | | | |
|----------------------------|-----------------------------|-------------------------------|
| 1 Kar Canavarının Esrarı | 13 Uğursuz Kuşun Ötüşü | 32 Parola Zehirlî Pençe |
| 2 Uzaydan Gelen Yaratıklar | 14 Limandaki Canavar | 33 Seytan Balığı Kayalıkları |
| 3 Karanlık Ejderhası | 15 Sultanın Büyülü Kılıcı | 34 Sarı Kukuletalarının Sırrı |
| 4 Saat Onüç Kez Vurunca | 16 Hayalet Gemiden S.O.S. | 35 Hayalet Süvari |
| 5 Okuldaki Hayalet | 17 Kızıl Mumya'nın İntikamı | 36 Kurt Adamların Ormanında |
| 6 Zehirli Variller | 18 Katil Sazanlar | 37 Zehir Sarısı Keman |
| 7 Göl Korsanları | 19 Baron Pizza'nın Mezarı | 38 Cehennem Semenderi |
| 8 Milyarlık Leylek Nerede? | 20 Canavar Adası | 39 Bataklıktaki Yaratık |
| 9 Hayaletler Değirmi | 21 Frankstejn'in Gökdeleni | 40 Alev Gözlü Maske |
| 10 Kara Şövalye'nin Laneti | 22 Dövmeli Fil | 41 Derinden Gelen El |
| 11 Vampirlerin Gecesi | 23 Ejderha Yelkenlisi | 42 13 Mavi Kedi |
| 12 Dehşet Çikolata | 24 Beyaz Goril | 43 Kızıl Mumya'nın Dönüşü |
| | 25 Yeşil Zangoç | 44 Kaplan Mağarası |
| | 26 Vahşi Ormanda Gizli Kent | 45 Yüzü Olmayan Adam |
| | 27 Dinozor Vadisi | 46 Yasak Kapının Ardında |
| | 28 Titanik, Neredesin? | 47 Okuldaki Hayaletin Dönüşü |
| | 29 Buz Cini | 48 Görünmez Oyuncu |
| | 30 Ruhlar Kralının Ülkesi | 49 Buzdan Gelen Canavar |
| | 31 Kötülük Silahı | 50 Altın Yılanın Çiğliği |

ISBN 975-468-327-1



9 789754 683271

9 yaş ve üstü gençlere